Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Kruse, L.
Titel | Title:	Æsthetiske Forsøg.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1-2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Arntzen og Hartier, 1801
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-2 i 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-193.-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021040704

Æsthetiske Forsøg

af

L. Kruse.

Første Bind.

Kiøbenhavn, 1801.

Forlagt af Arntzen og Hartier,
trykt hos Z. Breum.

57,-195,-8°

DET STORE KONGELIGE BIBLIOTHEK

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Det er først i det Øieblik en Forfatter er i Færd med at overlevere sine Arbeider til sine Landsmænds Bedømmelse, han ret levende føler, hvormeget han vover, og hvor usigelig vigtigt dette Skridt er ham, for sin øvrige, ikke alene litteraire Bane. Man maae have en fast Overbevisning om sine egne Evner, en Tillid til sin egen Smag, som til sine Medborgeres Ynde for at giøre

det uden Frygt, og alt dette mangler mig. Hvad der endnu forøger min, er det, at jeg blandt mine Landsmænd har i det Fag jeg her træder frem i, saa faae men ogsaa desstørre Forgiengere; hvoraf man endogsaa i Tyskland har troet at hædre den eene, ved at kalde ham Danmarks Lafontaine, skiønt det efter min Formeening er ham større Hæder at heede sig selv.

Hvad den første Deel af disse Fortællinger angaaer, troer jeg det blot nødvendigt at henvise Læserne til den Anmærkning, der er giort paa første

Side; med det Tillæg — Dog hvorfor skulde jeg fremsætte her en Beskyldning nogle af mine Venner, som jeg troer, uden Grund har giort mig; at giendrive offentlig en Indvending, som endnu ikke offentlig er fremsat, vilde jo paa en vis Maade være, at antage jeg fortiente den, og det kan jeg ikke.

I Anledning af den Anden skylder jeg mig selv, at erklære, at den imod min Villie er blevet fortalt i en Maneer, som jeg ikke troer er saa aldeles passende for et Arbeide, der mere har moralsk Tendents og Udviklinger af

almindelige menneskelige Carakterer og Situationer til Formaal, end blot et romantisk Moerskab.

Og hermed sender jeg denne lille Bog ud i Verden, som dog ikke, hvordan dens Skiæbne end bliver, vil tabe sit bedste Værd for mig: at det har været mig givet, at kunde hellige den til Venskab og Taknemmelighed.

Morderen

med koldt Overlæg,

og dog en Mand der fortiener Agtelse.

Et psycologisk Forsøg.

A Dignity, which virtue only bears,
Firm resolution, seated on thy brow,
Though grief hath dimm'd thy drooping
eye, demand
my Veneration: —

Glowers Leonidas. 8 Book.

Mine Venner

K. L. Rahbek og C. L. Sander

helliget.

Morderen
med koldt Overlæg,
og dog en Mand der fortiener Agtelse!

Et psycologisk Forsøg.

Fundet imellem en Afdøds efterladte Papirer.*)

Fortiene alle de Handlinger, som Menneskene i Almindelighed ere saa villige til at

*) Hvorledes disse Papirer egentlig er kommet i Udgiverens Hænder, har han ingen Ret til at bekiendtgiøre. Han vil kun lægge til, at han har ladet den ganske uforandret aftrykke, uden nogensteds at

kalde Forbrydelse, ogsaa altid at stemples med dette Navn? Dette Spørgsmaal er maaskee ikke saa let besvaret, som man tænker. Hvo vil driste sig til at kaste Stenen paa den Mand, af hvis Liv jeg her fremsætter et par vigtige, maaskee de vigtigste Scener.

I Aaret 1771, nødte adskillige Sager, som fordrede min personlige Nærværelse, mig til at reise til Kiøbenhavn igien, efter en temmelig lang Fraværelse. Mine Venner der, søgte at giøre mig mit Ophold saa behageligt som mueligt; især lovede en

lægge en eeneste af sine Bemærkninger til; men han troer det nødvendigt at anføre dette, for at man ikke skal skrive noget heri, der kunde støde mod Systemer, som han maaskee ogsaa vedkiender sig, paa hans Regning. Udgiv.

Mand, som jeg i mange Aar havde staaet i en virkelig fortroelig Forbindelse med, at føre mig ind i en lille Cirkel af Venner, som nyelig havde etableret sig.

Klubber var, som bekiendt, endnu dengang ikke til hos os. Men uden at vide af det selv, havde den critiske Forfatning Danmark dengang befandt sig i, og den almindelige Gixring mellem Hovedstadens Borgere, dannet en Slags politisk Klub, mellem nogle faae Mennesker, der havde formegen fælleds Interesse for hinanden, til blot at kalde dem Bekiendte, og for liden individuel til at kalde dem Venner. Her samledes de sædvanlig engang om Ugen, og bedømte med Lune og Aabenhiertighed Landets besynderlige Forfatning, som oftest langt rigtigere og mindre eensidig, end de fleste den Tids

Mennesker. Da alle Medlemmerne vare lyse Hoveder og deres Meeninger altsaa langt frimodigere og bestemtere end de paa et andet Sted havde vovet at yttre dem, vare disse Forsamlinger naturligviis meget interessante, og jeg modtog min Vens Tilbud med Glæde.

Det er begribeligt, at der først behøvedes Medlemmernes Tilladelse dertil; men da de næsten alle kiendte mig, fik han den uden nogen Vanskelighed. Jeg erkyndigede mig imidlertid om de faae, der var mig fremmede. Efterat min Ven havde nævnet mig adskillige og tillige søgt at giøre mig bekiendt med deres Karakteer, sagde han:

„Endelig maae jeg nævne Dem en Mand, som er vor Kredses Yndling, og

jeg vædder med Dem, han ogsaa vil blive Deres. Han er munter, aaben, overgiven, og hvem der ikke kiendte ham, skulde ved første Øiekast tage ham for meget letsindig. Imidlertid vil De i Forretninger finde i ham, den faste bestemte Mand, der med al sin Iver for den gode Sag, dog ikke glemmer en eneste Formalitet! For Skranken er han ligesaa kold og forsigtig, som han uden for den, er den varmeste Ven og den godmodigste Selskabs Broder."

„Han er altsaa Advokat?"

„Ja! men hans Navn vil jeg endnu ikke nævne Dem! læg Mærke til, om der er ingen i Aften, som vinder deres heele Interesse, saa skal De see, De vil selv nævne ham for mig.

Jeg kiendte min Vens Enthousiasme, og spændte derfor ikke mine Begreber alt for høit. Jeg traf Venner og Ubekiendte, men ingen, der syntes at svare til den Skildring der var giort mig.

Af en Hændelse hørte jeg een af de Tilstædeværende blive tituleeret Hr. Advokat, og imellem denne Samling af virkelig interessante Mennesker, var det det eeneste Særkiende, der tildrog denne Mand min Opmærksomhed. Han var høi og maver, saae ud til at være tredive Aar eller lidt over. Hans Øine røbede megen Liv og Aands-Raskhed; der var virkelig ogsaa en Boielighed og en Utvungenhed i hans Maneever, som paa en vis Maade indtog mig for ham, men i øvrigt hvilede der en dyb Alvor over hans Ansigt, og jeg syntes

undertiden at blive nogle Glimt af Uroelighed vaer.

Imod Sædvane blev der den Aften spillet Kort, og det forekom mig, endogsaa efter denne Mands Forslag, der var beskieftiget med at ordne Partierne, uden dog selv at tage Deel i dem. Baade min Ven og jeg spillede; saa vi først efterat have forladt Selskabet kunde komme til at tale sammen.

Vi vare neppe komne paa Gaden førend han spurgte mig: hvad jeg syntes om R**?

„Det var altsaa deres Advokat?"

Ja! jeg nævner ham med Villie selv, fordi jeg følte, at han i Aften maatte skuffe Deres Forventning. Saaledes som de saae ham, har han været i en fiorten Dage,

naar jeg undtager i Overgaars, da han var ligesaa munter og lunefuld, som han ellers altid har været. Dette Tilbagefald bekymrer mig meget, især da Aarsagen er mig gandske ubekiendt, og han pleier ellers at vise mig megen Fortroelighed. Imidlertid maae De lære at kiende ham nøiere; og derfor har jeg ogsaa bedet ham spise hos os i Morgen Middag.

Min Ven taug; og da jeg tydelig spores de hvorlidet oplagt han var til at tage Deel i en anden Samtale, giorde jeg det samme.

Han spiste hos os næste Middag, og uagtet hans dybe Alvorlighed ikke forlod ham, maatte jeg dog give min Ven ret. Han fortalte en heel Deel Anekdoter, enkelte interessante Begivenheder af Sager, som han havde havt under Hænder, og i visse

Øieblikke, hvori han syntes at glemme sig selv, opmuntrede han os alle ved sine vittige og treffende Indfald, kort! jeg fandt virkelig en Mand i ham, som var i Stand til at give den tørreste Materie Interesse.

Min Ven havde forestillet mig for ham, som et Menneske han i mange Aar havde staaet i en meget fortrolig Forbindelse med, og det syntes at give ham en ikke ubetydelig Interesse for mig; og da vi i det mindste mødtes et Par Gange om Ugen syntes denne at tiltage alt mere og mere. Kort! efterat jeg havde opholdt mig to Maaneder i min Vens Huus, stod R** og jeg paa en saa venskabelig Fod sammen, som to Mænd kan, der har megen Agt for hinandens personlige Carakteer og Interesse for hinandens Om-

gang, men som Omstændighederne endnu ikke har nødt til at blive fortrøelige.

Imidlertid blev han stedse den samme, og det var kun i meget sieldne Øieblikke hans naturlige Munterhed viste sig; det syntes, som om der kiempede en Bestutning i hans Siel, som ikke vilde lade Indbildnings-Kraften i Ro, førend den havde fundet en Hvilepunkt.

Med eet begyndte han at lade nogle Ord falde om en Reise til Tyskland, men bestandig afbrudt og ubestemt, og som en Ting der endnu var langt borte, dog syntes mig at blive nogen Urolighed vaer hos ham, naar han talte derom, og endogsaa første Gang en lille Skielven i Stemmen. Min Ven maae nok engang i min Fraværelse, have forsøgt paa at trænge ind i ham; thi

han yttrede for mig sin voxende Bekymring over R**s Melankolie og Hemmelighedsfuldhed:

Jeg har aldrig seet ham, sagde han, saaledes æde sin Smerte i sig.

En Dag da vi alle tre vare samlede og R** paa en spøgende Anmodning, om at forrette en Commission i Hamborg, havde svaret med en mere alvorlig Tone end sædvanlig, at han ønskede og haabede denne Reise ikke gik saa snart for sig, og, som han lagde halv sagte til, hvilket jeg tydelig hørte: Gud give aldrig — bad min Ven os spise hos sig to Dage efter til Aftens; og ved et Glas Madera heitideligholde hans Fødselsdag.

Vi lovede det, og R** spurgte, om der ingen andre kom?

Jeg har i det mindste ikke tænkt paa at bede nogle andre, svarede min Ven.

Er det dig ikke imod, vedblev R**, saa indbyd S*** og M*****. Det er længe siden jeg talte to fornuftige Ord med de Mennesker.

Min Ven lovede at gjøre det, og R** syntes at blive roeligere, og var det øvrige af Aftenen muntrere end han havde været i lang Tid.

Jeg tilstaaer, det ikke var mig, som gjorde disse Bemærkninger, min Ven meddeelte mig dem først bagefter, ligesom vi heller ikke, førend efterat Gaaden havde løst sig, fandt noget særdeles deri, at den første af de Mænd, som han ønskede at komme i Selskab med, var noget nær den største da levende Philosoph i Dannemark, og den

anden, den Tids meest oplyste Religions Lærer.

Den bestemte Aften kom; Min Ven, R**, jeg, og de to Indbudne satte os til Bords. Vi vare alle muntre. Vinen spillede i Glassene og Vittigheder strømmede fra Læberne; alleene R** var urolig, og visse Øieblikke endog ængstlig.

Imidlertid varede denne Stemning ikke længe; R** søgte at give den en alvorligere Vending, og det lykkedes ham ogsaa; men dog giorde han det paa en saa utvungen Maade, at det undgik alle vores, kun ikke min Vens skarpe Opmærksomhed. Man gav hinanden underholdende Opgaver og besvarede dem ligesaa underholdende.

R** gav mig Prøver paa sin Skarpsindighed, og en lige saa hurtig som rigtig

Dommekraft, som jeg maatte beundre. Nu kom Raden til ham, at give Problemer.

„Lad os sætte" sagde han „at jeg stod paa Breden af et Field, og der laae to smaae Harer, to smaae Raabukke, kort et par smaae Dyr ved mine Fødder, som jeg havde tæmmet og vare mig kiere, eller for at være gandske upartisk, lad dem være en anden vigtige, og mig gandske ligegyldige. Men nu kommer der en Hund, en næsten ubrugelig, gammel, bisk Hund, men som hører den samme Mand til, som eier disse tamme Dyr, og gaaer løs paa dem, og jeg ikke kan beskytte dem uden at lægge Hunden ned, skal jeg saa giøre det?"

Vi taug alle nogle Øiblikke!

„Husk blev han ved, at Hundens Eier er en Mand, jeg skylder overmaade meget,

at de tømmede smaae Dyr, ere ham inderlig kiere, at Hunden gier mere Skade end Gavn — men jeg veed ikke, hvordan han vilde bære sig ad — skal jeg handle i hans Fraværelse eller skal jeg være en uvirksom Tilskuer. Sæt de smaae Dyr havde saamegen Tillid til mig."

Læg Hunden ned! raabte de fleste af os.

„Er det ogsaa deres Meening, kiære M*****!" spurgte R**, med en virkelig alvorligere Mine end Sagens Natur syntes at fordre. „Læg Mærke til," vedblev han, „at jeg ikke aleene ønsker dette Problem juridisk men ogsaa moralsk opløst!"

O jo! svarede M*****, forudsat at disse smaae Dyr vare ligesaa vigtige, som Hunden.

„Og om jeg kun kunde formode, ikke afgjøre om de var deres fælleds Ejer det, skulde jeg da lade den blinde Skiebne raade og see paa Dyrene dræbtes?"

Hvorfor det? Hvad De i det Øieblik holdt for fornuftigst, var nok fornuftigst!

„Men naar jeg nu havde lang Tid til Overlæg?" vedblev R** med Vægt.

Saa vilde Resultatet blive endnu fornuftigere.

„Jeg lagde altsaa Hunden ned?"

Javist! gientog vi alle.

„Og," blev R** ved, med en Høitidelighed, som i det mindste satte mig i Forundring, — „lad os vende Tingen om, men lad Stillingen forresten være ganske den samme. Sæt kun at denne fælleds

Eier var ham herovenover, og Dyrene og Hunden vore Brødre?"

Vi taug alle bestyrtsede.

„Himmelske Fader," udbrød R** med en Slags Enthousiasme. „See! hvor dine Mennesker ere raske til at dømme dine andre Skabninger, som dog ogsaa ere deres Brødre fra din Haand, og kun medlidende mod dem selv. Lærer mig da Forskiellen, mine Venner?"

Vi taug endnu, denne besynderlige alvorlige Vending, R***s Begeistring havde frapeeret os alle.

Har Himmelen berettiget os, udbrød endelig een, til at straffe vore Medmennesker?

„Har den berettiget os til at dræle

deres Forbrydelser? at see roelig paa dem, er at deele dem."

Lignelsen halter, udbrød en anden, disse smaae tamme Dyr ....

„Dem har i Medlidenhed med, men ikke med vore lidende undertrykte Brødre. Hunden er ingen Forbryder; Menneskет er det, men fordi han er Menneske skal vi roelig see til, der hvor vi udryddede det mindre skyldige Dyr."

Vi har Domstolene!

„Men naar Domstolene ere paa Menneskets Side, som den naturlige Drift paa Hundens. Naar hans og mit Hierte alene kiender Forbrydelsen, skal jeg da ikke heller lukke det for stedse, end aabne mit for den bittre Overbeviisning, at jeg har

tilladt en Forbrydelse, fordi det var et Menneske, der begik den."

Begaaer De ingen i det Øieblik? hvem veed i hvilken Hensigt Gud tillader det?

„I hvilken Hensigt Gud tillader det? Det er den sørgelige Udflugt vi bruge, naar vi vil tillade det Onde. Brugte vi den endda først, efter det Onde var skeet. Saa straffer Domstolene det, det enkelte Menneske maae ikke forekomme det. Dog ogsaa det er ret. Det kunde ellers blive en Dolk i den almindelige Mands Haand. Men naar det oplyste bedre Menneske, som altid handlede efter Grundsætninger, fandt, at han burde udrydde en Forbryder, for at giøre nogle Uskyldige lykkelige, vilde I saa vriste ham Dolken af Haanden — eller lad mig forandre mit Spørgsmaal, vilde

I fordømme ham naar han havde brugt den — Mine Venner! vilde eders Hierter fordømme ham?"

Jeg veed ikke om vi svarede Nei; Ja kunde vi i det mindste ikke svare. R** taug stille; de andre fortsatte Samtalen. Jeg veed ikke hvad de tilsist statuerede, da R** med eet reiste sig;

Mit Øie faldt paa ham i det Øieblik, han lod ikke til at være uroelig; han havde en bestemt men dog noget bedrøvet Mine.

„Inden faae Dage," sagde han, „maae jeg giøre en Reise til Tydskland; hvorlænge jeg bliver borte er endnu gandske ubestemt; imidlertid ønskede jeg dog først endnu engang, at være samlet med mine Venner; giør mig alle den Fornøielse at spise hos mig Aftenen før min Afreise."

Han nævnede den fierde Aften efter. Min Ven yttrede sin Forundring over, at han i den korte Tid, kunde bringe alle sine Sager i Orden.

„Jeg har længe tænkt paa denne Reise, jeg er Ungkarl og jeg stoler desuden ogsaa lidt paa mine Venner," svarede R**.

Denne pludselige Bestemmelse satte mig rigtig nok i Forundring, men den giorde et endnu dybere Indtryk paa min Ven.

Han blev tankefuld, adspredt, og imod Sædvane meddeelte han mig ikke sine Bemærkninger med Hensyn til R**, og i den Mellemtid, til vi skulde samles hos ham, syntes han med Flid at undvige mine Spørgsmaal.

R** selv saae vi kun lidet til i disse Dage, da han ganske var sysselsat med Til-

beredelserne til sin Afreise, men i de Øieblikke vi saae ham, havde han altid en meget roelig og tilfreds Mine, skiønt blandet med den sædvanlige Alvorlighed.

Paa den bestemte Dag, kom R** til os, og fortalte, at en uventet Omstændighed nødte ham til at blive en Dag længere, og bad os opsætte vort Besøg til næste Aften; Den kom. Min Ven og jeg gik sammen derhen; der vare allerede kommet adskillige. Foruden vore sædvanlige Bekiendtere traf vi der to Mennesker, som ingen af os havde seet før, uagtet den eenes Navn var min Ven meget bekiendt.

Denne var en gammel sortklædt Mand, der saae temmelig affældig ud og syntes at være mellem tredsindstyve og halvfierdsindstyve Aar. Han havde et ubehageligt skarpt

og mavert Ansigt; Øinene dybt inde i Hovedet og et skummelt skulende Blik; Han talte kun lidet, men betragtede med Begierlighed fra Tid til anden en Rad Flasker, der stod opstillede i en Krog af Værelset. Han syntes forlegen ved den anden Ubekiendtes Nærværelse, og de faae Ord han var nødt til at tale med ham, bleve fremsagte i en bidende halv foragtelig Tone; ligesom han ogsaa bestandig tiltalte ham med h a n.

Denne derimod, et ungt Menneske paa omtrent sytten Aar, med et tækkeligt Ansigt og et beskedent Udvortes behandlede ham paa en Maade, der var lige langt fra Ærbødighed og Ringeagt, dog syntes han tillige at have megen Frygt for ham. Det lod som han blev den Gamles Forlegenhed vaer, og søgte at skaane ham derfor, ved at holde sig

saa langt fra ham som mueligt, skiont jeg ikke kunde mærke om det var for dennes eller for hans egen Skyld.

R** talte med os alle og talte mere end sædvanlig, hans Mine var roelig men mørk!

Du er ikke vel til mode, sagde min Ven til ham;

„Hvem veed naar jeg seer jer igien!“ fik han til Svar.

Han tog adskillige tilside, og talte længe sagte med dem; med nogle, hvoriblandt min Ven og den omtalte Gamle gik han ind i et Sidekabinet. Klokken blev 9, den blev 10, og endnu saae vi ingen Tilberedelser til at spise. Jeg giorde een af Selskabet opmærksom derpaa; R** kom just hen til os; den anden tog sit Uhr op og sagde i en skiødesløs Tone:

Klokken er snart halv elleve.

„Allerede" udbrød R**, men med en Mine, og en saa besynderlig Tone, som jeg ikke kan beskrive, men som frappeerte mig, der allerede af det foregaaende var meget opsat til at giøre Bemærkninger.

Han forlod Værelset, og omtrent en halv Stund efter kom han ind igien og lod os vide der var anrettet. Vi gik til Bords. Jeg sad ved Siden af R**! ligeoverfor ved den anden Ende af Bordet sad min Ven og ved Siden af ham den gamle Mand. R** selv spiiste ikke synderlig, men han var uudtommelig i Fortællinger, skiønt det ikke undgik min Opmærksomhed, at disse vare krydrede med færre Vittigheder end sædvanlig; imidlertid afløste dog den eene bestandig den anden.

Vi havde omtrent sat saaledes en Time til Bords og Tiden var forsvundet som et Øieblik; da der med eet opstod en Allarm ved den anden Ende af Bordet. Vi kastede Øiet derhen, og saae at den gamle Mand var sunket om i sin Sidemands Arme, og min Ven — hvilket jeg har glemt at anføre, var uden at vare Læge af Profession, dog i en Deel Aar og med Held havde lagt sig efter Medicinen — i færd med at bringe ham tilrette igien. Vi reiste os allesammen og stimlede omkring dem. Han var afmægtig og hans Øine vare lukkede; Vi bragte ham hen paa en Sopha.

Efterat min Ven og en anden Læge af Selskabet, i en halv Time havde anvendt al muelig Umage for at bringe ham til Live

igien; erklærede de begge eenstemmig at det var forgieves og at han var død.

Denne Erklæring satte os alle i Bestyrtelse, vi løb imellem hinanden, og enhver yttrede sin Forundring og sine Følelser, som det var overeenstemmende med hans Karakteer. Det unge Menneske syntes hæftigst forskrækket, han holdt den Dødes Haand inden i sin, men talte ikke et Ord.

Mit Blik faldt uvilkaarlig paa R**; han syntes at være den roeligste og sindigste af os alle; min Ven derimod var bleg som et Liig.

Tusinde Spørgsmaal løb imellem hinanden, om hvad der kunde have foraarsaget denne pludselige Død; Lægen erklærede han ikke vidste det, min Ven formodede, det var et indvortes Slag. Imidlertid var der

kommet en Hyrevogn, som R** havde bestilt. Liiget blev bragt i den for at kiøres hiem, og en af Selskabet samt det unge Menneske fulgte efter hans Anordning med. Denne bevidnede, hvor Ondt det giorde ham, at denne ulykkelige Omstændighed skulde indtræffe hos ham!

„Her saa vel som et andet Steds," svarede R** roelig, „det gior Tingen hverken mere eller mindre sørgelig."

De fleste af Selskabet brød op lidt efter lidt. Min Ven og jeg vare de sidste. Han greb sin Hat.

„Gaae ikke endnu" sagde R** til ham, „Gud veed naar vi sees igien, og jeg maae desuden blive oppe heele Natten."

Min Ven gav en Undskyldning, som jeg ikke længer erindrer, omfavnede R**,

haftig, som han for evig vilde tage Afskeed med ham, ilede bort og drog mig med sig.

Vi gik hiem uden at tale, ved Siden af hinanden; jeg vovede ikke at bryde min Vens Taushed. Den vedvarede endnu efter at vi vare komne paa hans Værelse. Han gik med lange Skridt op og ned af Gulvet; endelig blev han staaende for mig.

„Nei! jeg kan ikke tie," udbrød han, „det maae ud! Jeg er overbeviist om deres Venskab, og det er nok; Hvad troer De om denne Tildragelse i Aftes?

Jeg svarede intet, og jeg vidste virkelig heller ikke hvad jeg skulde svare.

Han saa stivt paa mig! „Den Gamle er forgivet, og R** er hans Morder!"

Jeg foer tilbage, Er de vis paa det? stammede jeg.

„Vis just ikke. Jeg kunde ikke mærke noget Spor af Gift, og til medicinsk Undersøgelse kommer det ikke. Erindrer Dem imidlertid heele R**s Forhold i den seenere Tid, og see saa, om De ikke gaaer over til min Meening."

Nu meddeelede han mig alle de Bemærkninger, som jeg allerede har nævnet. Hans Opgave, hiin Aften paa min Vens Fødselsdag, den pludselige Beslutning han havde fattet at reise, alt dette gav det vel et Skin af Sandsynlighed, dog ikke nær saa meget for mig, som for min Ven, der paastod at kiende og forstaae ham aldeles; Skiønt den Gamles roelige Dødsmaade, i hans egen Nærværelse og midt i en Kreds

af glade Venner, som vare samlede for at høitideligholde den, maaskee sidste Aften, de nod sammen, forekom mig at være tilstrækkelig til hans Frikiendelse.

„De kiender ham ikke," sagde min Ven til mig; „Saa overbeviist jeg end er om, at min Mistanke desværre er grundet, saa vis er jeg ogsaa paa, at dette Mord, som synes at være begaaet efter roeligt og langt Overlæg, er en Frugt af den fasteste Overbeviisning om, at det var Pligt at rydde et Menneske af Jorden, hvis Tilværelse ufeilbarlig vilde ødelægge ti andre, som ti Gange mere end han, fortiente at leve og være lykkelige. Jeg kiender ikke min Vens Grunde, og jeg vil ikke undskylde dem, det jeg her har sagt er omtrent Resultatet af hans egne Ord forgangen Aften, og just

den Aften giver min Mistanke Vished. Han havde upaatvivlelig yttret sit Forsæt for mig, dersom han ikke havde frygtet for at jeg skulde modsætte mig det; eller at han, ved at meddeele mig sin Hemmelighed, skulde foraarsage mig Nag og Uroelighed, som han selv følte sig stærk nok til at bortphilosophere. Imidlertid skal han ikke engang ahne, at jeg har mærket noget; men jeg vil i Stilhed see til at udgranske Aarsagen til denne skrækkelige Begivenhed, og jeg skal meddeele Dem Resultatet af min Undersøgelse. — For det første maae vi blot lægge Mærke til det unge Menneske, som fulgte den Gamle; alt hvad jeg veed om ham, er, at han er hans Sostersøn.

Vi lagde os, men som er let at begribe

ikke for at sove. Den følgende Morgen, just som vi spiste Frokost kom R**. Nu kiendte jeg ham først efter min Vens første Beskrivelse. Han var vittig, munter og smilende som Glæden; han fortalte os, at den Tildragelse i Aftes havde nødt ham til at opsætte sin Reise til om Eftermidagen. Det syntes at forundre ham lidet, at vi strax dreiede Samtalen hen paa en anden Materie; han kastede et skarpt Blik paa min Ven, det syntes mig, som der kom ham en Taare i Øiet. Men hans forrige Munterhed vendte strax tilbage, og efter en Times Forløb bad han os Farvel, trykkede min Haand med Varme og takkede mig for mit Venskab, omfavnede min Ven, men hos ham, havde hans varmere Følelser betaget Han Ordene. Han sled sig ud af hans Ar-

me og forlod os. — Om Eftermiddagen reiste han.

Jeg opholdt mig endnu en Maaned i Kjobenhavn; men da vare mine Forretninger iilende, og jeg maatte forlade min Fodeby og min Ven, uden at faae den mindste Oplysning om denne Begivenhed der var mig ligesaa interessant, som skrækkelig. — Min Ven fik undertiden Breve fra R**, men hverken den Gamle eller nogle af de Mennesker, denne havde staaet i Forbindelse med, bleve nævnede deri.

Søsterssonnen havde ikke vundet noget betydeligt ved dette Dodsfald. Morbroderen havde vel efterladt sig betydelige Midler; men Familien var stor og det var kun hans fattigere Beslægtede, hvoraf der rigtig nok var en heel Mængde, der egentlig kunde

siges, at høste nogen Nytte deraf; desuden var ogsaa nogle mindre Capitaler testamenteret til fromt Brug.

Jeg reiste hiem; nogen Tid efter døde min Ven; jeg hørte intet mere fra R**, og nu troede jeg enhver Kilde til videre Underretning derom var tilstoppet for mig; da en Hændelse, tyve Aar derefter, opløste mig Leed for Leed den heele Gaade.

Min Helbred tog daglig mere og mere af, og et Dødsfald, som gik mig meget nær til Hierte, nedbrød aldeles den Rest af Sundhed, jeg havde tilbage. Lægerne troede at en Reise til Pyrmont vilde være mig tienlig; Jeg troede dem ikke, men jeg fulgte dog deres Raad. Jeg kom dertil og det første jeg erkyndigede mig om, var, om ingen Landsmand for nærværende Tid op-

holdt sig der. Der var adskillige; jeg giorde endeel nye og fornyede endeel gamle Bekiendtskaber.

Da jeg en Aften efter Sædvane, i Selskab med adskillige Danske spadserede i Aleen, og jeg just var midt i en underholdende Samtale med een af dem, drog denne pludselig Uhret op, saae paa Klokken, og giorde mig en Undskyldning, fordi han maatte afbryde Samtalen, thi han havde ved det Klokkeslet lovet at besøge en gammel Ven, som tillige var vor Landsmand, og saa syg, at han ikke kunde forlade sit Værelse, hvorfor han ogsaa holdt det for dobbelt Pligt ikke at bryde sit Løvte.

Da jeg ikke vidste nogen af mine danske Bekiendtere, som var i den Forfatning, yttrede jeg min Forundring derover.

Her, fik jeg til Svar, regnes han ogsaa mere til Tyskerne end til de Danske; thi han har opholdt sig i Tydskland, henved en Snees Aar. Hvis De for saa længe siden har været i Kiøbenhavn, har De maaskee kiendt ham: Han hedder R** og var Advokat.

Dette Navn elektriserede mig; al min fordums Interesse for denne Mand vaagnede paa nye; og man begriber let, at jeg i Øieblikket forlod det øvrige Selskab, for at see min gamle Ven igien.

Jeg havde neppe nævnet ham mit Navn førend han strax bad mig Velkommen med den samme Hiertelighed, som for tyve Aar siden, karakteriserede ham. Hans Udseende var heller ikke synderlig forandret, det forstaaer sig, han var blevet ældre, men

hans Øine havde endnu sin Ungdoms Ild, og uagtet en heftig Brystsyge nødte ham til at holde Sengen havde hans Lune og Aandsrashed dog ikke forladt ham.

Vi skaddrede Aftenen hen om fordums Tider, og vor afdøde Ven var den Gienstand vi længst dvælede ved. Da jeg forlod ham, bad han mig besøge sig næste Dag, og komme jo tidligere jo bedre.

„Jeg har saa faae Timer tilbage at leve i," sagde han, „at jeg ikke bør spilde et eeneste Øieblik."

Jeg vilde overtale ham til at troe, han feilede.

„Tys min Ven!" afbrød han mig, „Jeg har en Hoste, som slet ikke vil lade sig sige Complimenter, og Ulykken er at den besvarer dem bestandig paa min Bekostning."

Om Natten tilbagekaldte jeg mig enhver lille Omstændighed ved hiin Begivenhed, og uagtet den roelige Forfatning, hvori jeg saae ham, endnu mere forøgede min Nysgierrighed, følte jeg dog at det vilde være mig umueligt, at giøre ham et eeneste Spørgsmaal derom.

Næste Morgen traf jeg ham alene; „at have havt en fælleds Ven sammen, og at træffe hinanden uformodentlig i et fremmed Land føder gierne Fortroelighed, eller i det mindste undskylder den." Med denne Bemerkning, bad han mig i det han drog mig ned paa en Stoel ved Siden af sig, paatage mig en Commission, som var ham særdeles vigtig, naar jeg vendte tilbage til Dannemark.

„Tilgiv mig" blev han ved, „at jeg gior dem Uleilighed dermed, men jeg veed De har havt Anledning, til at see dybere i mit Hierte end enhver anden, og jeg forsikkrer dem tillige, at De ved at opfylde min Anmodning kan giøre mig min Dødstime langt roeligere end ellers."

Jeg lovede det

„Og nu skylder jeg dem ogsaa," vedblev han, „forend jeg siger dem min Anmodning, at fortælle dem Grunden til den."

Erindringen om alt det forbigangne stod for mig, jeg følede den hæftigste Begierlighed efter at høre ham; thi jeg tvivlede ikke paa, at det jo maatte være Opløsningen paa den Gaade, som i saa lang Tid havde beskieftiget mig. Denne Begierlighed maae

have malt sig paa mit Ansigt; der maae have undsluppet mig nogle Ord, som jeg ikke kan giøre nogen Rede for, thi han udbrød; „Nei De gietter det ikke; Det er et Tilfælde, som til min Beroligelse, tusinde og tusinde har oplevet tillige med mig, men som nok kun faae af dem, har lagt saa meget paa Hiertet!"

Min Forundring og Nysgierrighed voxede alt mere og mere. Af dette Svar indsaae jeg nu vel, det ingen Mord kunde være, han vilde betroe mig; men alt hvad der angik ham havde Interesse for mig.

„Jeg maae lede dem tilbage til min første Ungdom," begyndte han. „Jeg var omtrent sexten Aar gammel, og gik i en offentlig Skole, hvorfra jeg skulde demitteres.

Jeg var nyelig kommet ind i den øverste Lectie, og hvad var naturligere end at jeg søgte at danne mig efter de Mennesker jeg levede iblant. De kiender Sæderne i Skolerne, De veed hvordan unge Mennesker, hvis Forældre ere fraværende anvende sin Tid uden for den, især naar de har Penge."

„Til al Ulykke for mig var dette netop Tilfældet med de raskeste Ynglinger i min Classe. Min Vittighed og Godmodighed giorde mig snart lidt af dem, og det varede ikke længe førend jeg blev deres Fortroelige. Det første de opdagede mig, og som jeg med meest Varme tog Deel i, var deres smaae Kierligheds Historier. Men Fortrolighed fordrer Giengield, og jeg havde desværre intet at fortroe dem. Jeg begyndte at skamme mig derover, og besluttede at

afhielpe denne Mangel, saa snart muligt. Imidlertid indsuede jeg Grundsætninger, som vare farlige for et ungt Menneske paa min Alder, min Indbildningskraft blev Dag fra Dag mere brændende, og jeg ledte smaaelig efter en Gienstand for min hemmelige Tilbedelse. Bekiendskaber havde jeg ved Hielp af mine unge Venner nok af, men i de Cirkler saae jeg alt for snart, at Kierlighed skulde kiøbes for Penge og dem havde jeg ingen af. Mine Forældre var jevne Borgerfolk, som vel stod sig got, men som vare i den gammeldags Formeening, at Born aldrig skal have Penge imellem Hænderne, og som troelig fulgte denne Grundsætning.

„En Aften — jeg har aldrig glemt den; Erindringen om den har kostet mig mange

vaagne bittre Nætter. — Jeg sad i mit Kammer og ærgrede mig over at jeg havde maatte afslaae en Indbydelse fra en af mine Venner, til at spise med ham den Aften hos en Pige han elskede, og som han for længe siden havde deelt alle Kierligheds Fortryllelser med. Min brændende Phantasie foremalede mig alle de Scener, der forestod min Ven, og jeg forbandede min ulykkelige Skiebne, der nægtede mig ethvert Middel til at forberede mig en lignende Lykke, da min Moder traadde ind til mig, og giorde mig pludselig til sin Fortroelige."

„Hun flyede mig et Par Rigsdaler, og bad mig gaae hen med dem til min Amme, som ikke alene var meget trængende men ogsaa sengeliggende. Hun fortalte mig at hun allerede længe Tid efter anden havde under-

stottet hende, men at hun af Frygt for min Fader, der var en skrap Huusholder, og let kunde faae i Sinde at ansee hendes Gavmildhed som utidig Barmhiertighed, hidindtil hemmelig havde sendt hende denne maanedlige Understøttelse med min ældre Broder, men som nu havde forladt os, i det mindste for en lang Tid for at gaae til Sees, og at hun nu derfor betroede sig til mig, og bad mig være forsigtig."

„Tanken om at udøve en Velgierning, fordrev snart alle andre. Jeg gav mig paa Veien derhen i den fulde Beslutning at udføre min Moders Ærinde. Jeg kom til Ammens Hytte, thi andet Navn fortiente det elendige Huus, hun boede i, virkelig ikke. I Forstuen sad hendes Dat

ter, en Pige, paa omtrent min Alder og spandt; Jeg spurgte om hendes Moder!"

„Hun sover," sagde hun, „og i det jeg greb i Døren lagde hun til: hun er nyelig faldet i Søvn."

„Saa vil jeg bie til hun vaagner," svarede jeg, og satte mig lige over for Pigen.

„Jeg havde seet hende over hundrede Gange før; men om den Stemning jeg havde været i for en Time siden, bidrog dertil eller ei, veed jeg ikke; Kort: jeg fandt hende for første Gang smuk; min Ven faldt mig ind; jeg tænkte mig hans Lykke, og jeg endte med at blive forelsket. Formodentlig havde jeg gaaet min Vei igien uden at gaae et Skridt videre

dersom det ikke var faldet mig ind, at jeg havde Penge i Lommen: det bragte mig pludselig nærmere til de Mennesker hvis Exempel jeg havde forsat mig at følge; det forekom mig at være en Skam at have mindre Mod end de. Jeg sagde hende nogle Smigrerier, viiste hende nogle Kiertegn, og Pigen, som fra hendes Barndom af var vandt til, at behandle alle fra det Huus, hvori hendes Moder havde tient, med en Slags Ærbødighed, tog imod dem; mit Mod voxte, jeg begierede et Kys og jeg fik det. Nu kunde jeg ikke bare mig længer, j g maatte hen at fortælle mine Venner min Lykke. Jeg vilde alt til at levere Pengene til Pigen, da det faldt mig ind, at naar jeg beholdt dem, havde jeg et bequemt Paaskud til at

komme igien. Jeg fik endnu et Kys og gik min Vei!"

„Endnu samme Aften traf jeg min Ven; jeg fortalte ham om min Pige; vi streed om, hvis der var Fortrinet i Skiønhed; Sophie, saa heed hun, var virkelig meget smuk, og han forlangte at see hende. Jeg foreslog ham at følge derhen med næste Aften, paa det udtrykkelige Vilkaar, at det skulde blive ved den eene Gang; han modtog det, og vi aftalte, at vi ikke skulde gaae længere end i Forstuen, for ikke at give Moderen nogen Anledning til Mistanke."

„Paa Veien derhen mærkede jeg først at jeg havde glemt Pengene hiemme, og at jeg nu altsaa ingen Erinde havde; at vende om igien, var det for silde til, og

af min Ledsager vilde jeg aldeles ikke laane. Imidlertid hittede jeg, tak være mit gode Hoved, en Løgn op, hvori jeg bragte en Undskyldning fra min Moder, at hun ikke endnu kunde sende den sædvanlige Understøttelse, men at den skulde komme med det første. Vi kom derhen; min Ledsager hvidskede til mig, at han kunde got lide Pigen, og min Forfængelighed aiorde mig endnu mere forelsket."

„Vi havde alt været der længe, jeg havde alt hvisket hende min Undskyldning fra min Moder, og bedet hende sige den til hendes; thi jeg veed ikke selv, hvad det var for en Følelse, der ikke vilde tillade mig, at lade Sophie og min Ven blive eene hos hinanden, medens jeg gik ind og talte med den gamle Kone; Vi

vare just iferd med at gaae, da hun ulykkeligviis spurgte hvad Klokken var? For første Gang skammede jeg mig over, jeg ingen Uhr havde."

„De finder mig vel vidtløftig min Ven! men jeg har lagt Mærke til, at Sielens mindste Bevægelser har alt for meaen Indflydelse paa vore Handlinger, til at vi bør gaae dem tause forbi. Min Ledsager tog sit Uhr op, og det gleed ham af Haanden. Vi bukkede os alle tre for at gribe det, og i det vi reiste os igien, tog en af hans Knapper fat i Sophies sorte Silkehalstørklæde, og giorte en stor Rivt deri. — O min Ven! lad mig standse lidet; hvem skulde sige, at denne Rivt var Aarsagen til, at jeg har noget at

bebreide mig, som endnu forhindrer mig i at døe roelig."

Han taug, og syntes længe fordybet i Tanker.

Jeg giorde det samme; Hvordan, tænkte jeg, et Rivt i et Silketørklæde kan lede denne Mand til en Anger, som kan faae ham til at glemme det Mord, som han har paa sin Samvittighed! Jeg vidste ikke hvad jeg skulde troe. Min Nysgierrighed steeg saa høit som mueligt. Jeg frygtede han skulde døe førend han fik endt sin Historie.

Han begyndte igien:

„Paa Veien hiemad, sagde min Ledsager til mig; at nu fortrød han ikke paa det Løvte, han havde giort mig, ikke at vilde følge mere end den eene Gang der-

hen med mig; thi nu maatte han dog gaae aleene i Morgen."

„Jeg spurgte naturligviis hvorfor."

„Maae jeg da ikke give den stakkels Pige sit Silketørklæde igien for det jeg rev i Stykker?"

„Jeg svarde kun ganske kort, det var unødvendigt; men hvad jeg følede ved den Tanke at hun skulde modtage nogen Forærring af nogen anden end mig, lader sig ikke beskrive. Jeg sov ikke det mindste den Nat; forhindre ham deri kunde jeg ikke, jeg kunde kun forekomme ham; men hvorledes? Jeg eiede ikke en Skilling, de to Rdlr. der vare i mit Værge, ansaae jeg for en Helligdom, jeg ikke engang dristede mig til at røre, imidlertid var der dog intet andet for; den Løgn jeg

allerede havde bildt dem ind, lettede mig deri, og Tanken om den fornedrende Følelse, at maatte taale eens Pige bærer Prydelser, hun har faaet af andre, og som man ikke selv var i stand til at skaffe hende; Tanken om den Triumf det vilde være mig, at see hende afslaae en Foræring fra min rige Ven, bestemte mig aldeles."

„Min første Forretning var at kiøbe et Tørklæde, som fuldkommen kunde erstatte det gamle, og saasnart det begyndte at mørknes, ilede jeg med det til hende. Den Rødme, den Undseelse, den Vægring hvormed hun endelig modtog det, henrykte mig. Og da nu min Medbeiler kom, thi det ansaae jeg alt min Skolekammerat for, havde jeg den Triumf at

see hende afslaae det, han bragte, hvilket jeg dog ikke uden hemmelig Ærgrelse lagde Mærke til, var baade større og kostbarere end mit."

„Efter den Tid kom jeg der næsten hver Aften. Min Kierlighed voxede daglig, og hendes Godhed for mig, syntes at tiltage, som den. — Imidlertid var der nok gaaet en Maaned hen, og jeg fik to Rdlr. til af min Moder; Jeg havde giort Regning paa at kunde levere dem de forrige med; thi jeg havde fortalt alting til en Tredie af mine Kammerater, som jeg havde uindskrænket Fortroelighed til; og ved dennes Hielp havde jeg faaet nogle Noder at afskrive, som dog indbragte mig noget. Men jeg følede, jeg ikke kunde lade min Sophie mangle. Med in-

derlig Ærgrelse havde jeg seet de Foræringer mine rigere Venner bragte deres Piger, og nu især, da een af dem kiendte min, var jeg da ikke forbundet til det samme."

„Jeg ponsede just en Aften paa hvad der meest kunde behage hende, og gik noget tidligere derhen end sædvanlig; da jeg med yderst Bestyrtelse blev vaer, at hun skiulte noget for mig. Jeg havde Styrke nok til ikke at lade mig mærke med noget; dog fra det Øieblik af blev jeg mistænkelig. Imidlertid beroeligede hendes Ømhed mig noget; men for første Gang faldt den Tanke mig ind, at jeg behøvede at vedligeholde hendes Kierlighed med Foræringer, og Uskyldighedens Genius var forsvundet. Jeg forestillede mig, hvad

mine Kammerater nød, og hvad jeg maatte undvære, dog agtede jeg endnu Sophie for høit, til ikke at skamme mig for mig selv, hvergang en saadan Tanke opsteeg hos mig."

„Alligevel gik alle de Penge jeg fik imellem Hænderne, selv dem til hendes Moder, til Foræringer til hende. Jeg anvendte dem undertiden til et lille Aftensmaaltid hos dem selv, og paa den Maade beroligede jeg mig med, at de dog kom den gamle Kone til Gode."

„Men desvære — Skiebnen vilde dog have, at jeg skulde see hvad det var, Sophie havde skiult for mig. En Aften da jeg kom derhen var hun ikke hiemme, og uheldigviis havde hun ladet Nøglen til hendes Skuffe sidde i. Den Overbe-

viisning enhver Elsker har, at hans Pige ikke besidder det mindste som han jo gierne maae see, bestemte mig til at lukke den op."

„Dom om min Forundring, da jeg fandt det Silketørklæde, som jeg havde seet hende afslaae min Rival at tage imod. Jeg var ude af mig selv. Jeg laae det foran mig paa Bordet. Jeg ventede hende med stille Raserie."

„Hun kom! det var det første Udbrud af min Skinsyge hun havde seet; hun blev bleg af Angest."

„Dersom De vidste hvordan han har tigget mig derom," sagde hun, „og han har desuden ogsaa været saa god imod min Moder."

„Jeg stod forsteenet! Det sidste fuldendte at giøre mig rasende. „Han har altsaa været her ofte," sagde jeg kold.

„Hun rødmede!" Undertiden om Formiddagen. Han spurgte altid om min Moder; han gav hende bestandig noget."

„Hvorfor har du ikke sagt det til mig."

„Hun rødmede igien!" „De har allerede været saa god imod os," sagde hun, „jeg frygtede for, De skulde sætte Dem i alt for store Bekostninger."

„Jeg blev fraperet over dette Svar! Hun forstod altsaa alt at giennemstue mig."

„Jeg havde ikke noget at svare hende; jeg greb min Hat og gik; men min reene Kierlighed var forsvundet; Vellyst var aleene tilbage."

„Jeg giennemtænkte hendes heele Forhold: at hun havde modtaget Silketørklædet kunde jeg endda maaskee tilgive, men ikke at hun havde ført mig bag Lyset. — „Enten elsker hun Dig," sagde jeg til mig selv, „og saa havde hun ikke taget det, i det mindste ikke skiult det, eller ogsaa forstiller hun sig og hvad er hun saa?"

„Himlen være mit Vidne til, at den Tanke at forføre hende, var aldrig før faldet mig ind; først nu da dette Tørklæde var i hendes Hænder, da jeg fik den sagte Mistanke om, at det var mueligt hun kunde foretrække en anden for mig, da jeg følede, at det vel kunde være, hun holdt mig for Nar — hendes sidste Svar robede hun kiendte mig, og vidste hvordan jeg maatte behandles — først nu blev

den Tanke levende hos mig, at det vel var mueligt, hun ikke var bedre end de andre! Jeg tænkte paa min Skolekammerat: — „De giør dem tilgode over din Lettroenhed," sagde jeg til mig selv, „og lader Dig betale Leegen." — Fra det Øieblik af saae jeg kun den skjønne Sophie i hende; men jeg følede jeg elskede hende endnu, og mit Hierte blødte i det Øieblik jeg besluttede at forføre hende."

„Jeg havde ikke Mod dertil; men mine Læber brændte naar de mødte hendes. Mit Hierte bankede saa høit og voldsomt, min Bevægelse blev saa synlig, naar jeg holdt hende i mine Arme, at hun endogsaa et par Gange selv, med Engstelse syntes at lægge Mærke dertil; Jeg blev det vaer og min Uroe fordobledes; „Om

hun dog skulde være uskyldig, og du hendes Forfører;" den grædselige Tanke faldt mig altid ind."

„Jeg var adspredt om Dagen, jeg sov ikke om Natten, jeg var i den skrækkeligste Uvished. Med eet fik jeg en Idee; jeg greb den! og — Vee mig! jeg udførte den ogsaa."

„Er det" tænkte jeg," min Medbejlers Hensigt at forføre hende, saa afstaaer han ikke derfra. Nu vel, lad ham have det sørgelige Fortrin, det er mig nok at jeg deeler Frugten deraf med ham; saa har jeg i det mindste intet at bebreide mig!"

„Jeg gik hen til ham, jeg lod som min Kierlighed var kiølnet; jeg førte ham selv derhen. Jeg fortalte ham med

synlig Ligegyldighed Scenen med Torklæ-
det; jeg lod dem være alene. Hun lod
i Begyndelsen til at blive vred derover.
Jeg loe, men det kaagte i mit Hierte.
Jeg tvang mig til at blive heele otte
Dage borte fra hende. Jeg vendte tilbage
med den heedeste Kierligheds Hæftighed."

„Havde jeg truffet hende alene, havde
jeg sandsynligviis tilgivet hende alt; jeg
havde i mit Hierte besluttet at glemme
det forbigangne, og kun være lykkelig; jeg
bebreidede mig selv hemmelig at jeg havde
ført ham derhen; O! havde jeg kun truffet
hende aleene."

„Da jeg traadde ind af Døren saae
jeg min Ven sidde hos hende, med sin
Arm slynget om hendes Liv. Skinsygens
heele frygtelige Kulde foer igiennem mig,

jeg kunde ikke dølge min Forbittrelse; jeg havde neppe kundet hæmme den, havde jeg ikke blevet vaer, at der var endnu en Skolekammerat i Værelset, som min Ven havde bragt med sig. Jeg forlod dem med et par bidende Ord og gik hiem."

„Kort efter kom han til mig; han spottede mig, og da han saae hvormeget det fornærmede mig, behandlede han mig igien med Godmodighed. „Følg dog med derhen" sagde han til mig, „er det værdt af lutter Skinsyge ganske at overlade mig en Pige som dog i Grunden foretrækker Dig."

„Jeg saae ham stivt i Øinene! han misforstod mig! „Hun er ligesom alle de andre," sagde han og loe; Jeg undsaae mig for at han skulde mærke, at min Kier-

lighed var meer en Vellyst. — Jeg gik over til hans Tone, skiønt med hemmelig Modbydelighed. Og nu giorde han mig en Skildring af Sophie og hendes Yndigheder, som forførde mig. Jeg kunde ikke forestille mig andet, end de maatte staae i den nøieste fortroeligste Forbindelse, og i Øieblikket efter følede jeg en berusende Glæde over, at jeg nu uden nogen Vebridelse kunde styrte mig i hendes og Vellystens Arme.“

„I den Stemning fulgte jeg ham derhen; jeg sittrede i det jeg traadte over Dørtærskelen. Hun modtog mig med Tilbageholdenhed og Kulde; jeg maae ogsaa have baaret mig meget forunderlig ad. O! i min Vens Nærværelse, saalænge hun

sdstede sine Kiertegn paa ham, som jeg dengang tog for ganske andet end jeg nu seer de var — var mit Forsæt uforandret. Men da han forlod Værelset, forlod mit Mod mig ogsaa."

„Jeg blev taus og nedslaget, vi vare begge forlegne; Endelig sagde jeg med en Tone, som sikkerlig maae have været meget rørende; „Sophie!" Hun brød ud i Taarer og kastede sig i mine Arme. — Denne pludselige Overgang fra hendes forrige endogsaa noget bittre Kulde, opvakte i Øieblikket, især da jeg sammenlignede den med hendes Forhold mod min Ven, den dybeste Foragt hos mig; Jeg ansaae det for Forstillelse, for et Middel til at forføre mig; jeg stødte hende

tilbage med det Skielsord, jeg troede hun fortiente; og forlod hende."

„Det var just Ferier i den Tid; jeg fik Tilladelse af mine Forældre til at besøge en Tante, der boede nogle Mile fra os, og jeg kom ikke hiem førend Skoletimerne atter skulde begynde."

„Mit første Ord til min Ven! var: hvordan lever Sophie? „Got!" svarede han mig med et Smil, „Du kan troe," lagde han til, „det vilde være grumme moersomt der, dersom vi ikke maatte generre os saameget for Moderen; kom dog derhen med." Jeg giorde det ikke førend nogen Tid efter; da jeg endelig paa hans mange Anmodninger fulgte med ham. Sophie og jeg behandlede hinanden som Fremmede, der kun havde seet

hinanden nogle Gange før. Dog syntes mig at der var noget spændt i hendes Væsen mod mig; jeg kunde ikke længer tvivle om, at hun jo var faldet. Dog havde jeg endnu Godhed for hende, men med eet, uden at jeg endnu i dette Øieblik kan sige mig Grunden dertil, blev jeg kold. Jeg kom der ikke mere. Hun skrev mig adskillige Billetter til; jeg læste dem aldrig."

„Min Tid var ude, jeg drog til Academiet, og jeg hørte intet mere fra hende. Der gik en Deel Aar hen; jeg havde allerede begyndt at praktisere som Advokat, da jeg engang i Anledning af en Sag, som jeg havde under Hænder vilde afhøre en Karl, som indtil videre var sat i Børnehuset. Jeg gik igiennem

Spindestuen, uden at see paa nogen Ting, med synderlig Opmærksomhed; men just som jeg vilde træde ud af den, hørte jeg et Fruentimmer sige, kun disse Ord: „afveien Dreng! hvorlænge skal jeg ogsaa trækkes med Dig.“

„Der var noget i denne Stemme, som jeg kiendte; jeg vendte mig hurtig om, og saae et ungt blegt Fruentimmer, der endnu saae temmelig got ud; hun havde den eene Haand paa Hiulet af Skotrokken, med den anden stødte hun en lille grædende pialtet Dreng fra sig, der saae ud til at være en sex til syv Aar. Det var Sophies ranke Vext, hendes Stemme; jeg iiede ud af Dørren, ud af Huset, jeg veed ikke selv hvordan jeg kom hiem.“

„Alle mine fordums Erindringer vaagnede paa nye, med skrækkelig Uroelighed i mit Hierte. Jeg tvivlede ikke om det var hende jeg havde seet; men hvordan havde jeg seet hende? Med heele Erindringen om Sophie faldt den Tanke mig for første Gang ind, at det var mig, mig aleene, der havde været Skyld i hendes Forførelse, i hendes nærværende dybe Fald. Jeg havde ikke aleene ført mine Skolekammerater derhen, men maaskee havde jeg ogsaa miskiendt hende, maaskee havde hun virkelig elsket mig; og var det saa ikke mueligt at min bittre Opførsel havde opvakt en Trods i hendes Hierte, en Slags Ligegyldighed for sig selv, som endnu meer end noget andet havde befordret hendes Fald; min Forfatning var skrækkelig;

Jo mere jeg tænkte derpaa, jo visere forekom det mig; og endnu i dette Øieblik min Ven! naar jeg sammenligner mit og hendes Forhold med mine mange Aars Erfaringer, er der intet der kan overbevise mig om, at jeg ikke er den, der egentlig kan skrive hendes Ulykke paa sin Regning."

„Der behøvedes blot en Tanke til, for at bringe mig til Fortvivlelse, og den udeblev ikke .... Hun havde et Barn ... jeg kunde ikke tvivle derom, thi i det hun greb ham om Armen, undslap det Ord ham: Au Moder! — Hvilke skrækkelige Lidelser, hvilken Grad af Fordærvelse maatte der ikke høre til, at forsteene hendes for saa ømme kierlige Hierte saameget. Min heele Medlidenhed vendtes fra den

ulykkelige Moder til den uskyldige Dreng; „Det er hendes Søn," tænkte jeg, „du har ved din Letsindighed biedraget til et Væsens Tilværelse, som voxer op under Sygdomme, Elendighed og sin Moders Forbandelse!"

„Den voldsomme Spænding jeg var i, faldt tilbage paa Legemet; jeg følede mig syg; Jeg havde neppe Styrke nok til at skrive et Brev hiem til min Fødeby, hvori jeg forlangte den nøiagtigste Beretning, om alt hvad der angik Sophie. Jeg havde neppe fuldendt det, førend jeg maatte gaae til Senge. Formodentlig var dette Tilfælde ikke Aarsag til min pludselige Sygdom, men den fremskyndede kun dens Udbrud; den var hæf-

tig og langvarig; og jeg var endogsaa en lang Tid uden Bevisthed."

„Da jeg endelig var kommet mig saavidt igien, at Lægen tillod mig nogle lette Forretninger, bragte man mig de Breve, som vare komne til mig i min Sygdom. Det afgiørende Svar var der imellem; jeg kiendte den Haand, der havde skrevet Udskriften, og jeg skielvede da jeg aabnede det."

„Man fortalte mig at Sophies Moder var død et halvt Aar efter min Bortreise; at deres Hytte, allerede før den Tid, havde været en Samlingsplads for de største og rigeste Mesterlextianer; at Huset var kommet i Vanrygte, at mine Forældre havde unddraget dem sine Velgierninger, at Moderen formodentlig var

død af Sorg over Datterens Udsvævelser, som nu var blevet Gienstanden for den almindelige Foragt; at hun forgieves havde søgt at faae Tieneste der i Byen; at hun havde været hos min Moder, og under de heedeste Taarer, med den meest rørende Selvfornægtelse havde taalt denne gode men gammeldags Kones Bebreidelser, og at hun havde forladt vort Huus med en Slags Fortvivlelse, da man ogsaa der nægtede hende Medlidenhed; at hun endelig var kommet i Huset hos en gammel Kone, som var noget beslægtet med hendes Moder, og hvis Medynk dog havde Overvægten over hendes Fordomme; at hun der havde ført et stille ordentlig Liv, indtil hun ved den Gamles Død, atter saae sig berøvet Kierlighed og Medlidenhed.

Nu var hun faldet tilbage til sine forrige Udsvævelser og tilsidst havde hun forladt Byen med en Vognmandskarl, og, som man sagde, taget til Kiøbenhavn. Fra den Tid af havde de ikke hørt mere til hende."

„Der stod ikke et Ord i, om at hun skulde have et Barn, og den Dreng jeg havde seet, maatte i det mindste være født noget efter min Bortreise; skulde jeg have taget Feil? Skulde det maaskee være en anden Ulykkelig jeg havde seet? Denne Tanke faldt mig ind, men den kunde ikke beroelige mig. Sophie var jo derfor ikke mindre elendig; jeg var jo derfor ikke mindre Aarsag til hendes Fordærvelse. Jeg følede den varmeste Anger, jeg fattede de veldædigste Forsætter; det beroeliger

mig endnu, at jeg ikke nogensinde har brudt dem."

„Imidlertid længtes jeg efter Oplysning; saasnart jeg paa nogen Maade turde vove mig ud, ilede jeg til Børnehuset. Den Ulykkelige var der ikke mere. Hendes Tid var udløbet kort efterat jeg var blevet syg. Alle de Efterretninger Indspecteuren kunde give mig, vare utilstrækkelige og forvirrede mig kun mere. Al min Umage for at spørge hende op var forgieves. Hun maae have forladt Byen."

„Enhver Kilde til Oplysning var nu tilstoppet hos mig, ethvert Middel til at oprette min sørgelige Letsindighed i den lille Grad det var mueligt at oprette den, var betaget mig. Jeg har aldrig kundet finde Sophie, eller det ulykkelige Fruen-

timmer, hvis Udseende og Elendighed, saa levende erindrede mig om hende. Jeg har maaskee — Ja! hvorfor skulde jeg ikke kalde det Væsen min Søn, hvis sørgelige Tilværelse, jeg, uden at være hans Fader, dog paa en vis Maade kan siges, at have bidraget til. Jeg er riig; jeg har aldrig givtet mig; jeg vil ikke sige dette Tilfælde er Aarsag dertil, men jeg maatte fraside mig min Kierlighed."

„Min Ven," vedblev han, „De vender tilbage til Dannemark, jeg vil give Dem alle de Oplysninger jeg har i Hænde. See de kan finde Sophie, see de kan finde denne Mand. — O! det maae han nu være, hvis han lever! maaskee er han fattig og elendig, maaskee har hans Opdragelse givet ham et nedrigt og ondskabs-

fuldt Hierte. Og om ogsaa saa var; jeg skylder ham derfor ikke mindre — han være Sophies Søn eller ikke. Jeg har ham, og hans ulykkelige Moder at takke for, at jeg kom til Eftertanke, at jeg følede og saae den Ulykke, jeg havde stiftet, og den, som jeg maaskee i Fremtiden kunde stifte. Ja min Ven! denne Hændelse har ogsaa havt sin velgiørende Virkning. Jeg undersøgte mig selv, jeg vænnede mig til, ikke at foretage den ubetydeligste Handling, ikke giøre det mindste Skridt, som kunde have Følger, de være saa uberegnelige, som de vilde, uden først at prøve dem nøie. Erindringen derom, har afholdt mig fra mangen Daarskab, og maaskee mangen Forbrydelse; og jeg er vis paa, jeg siden den Tid, ikke har foretaget og ikke

vil foretage mig en eeneste Handling, om det endogsaa var et Mord, uden Overlæg."

Disse sidste Ord, som han sagde med et roeligt Smiil, og med et stivt Blik paa mig, satte mig i en besynderlig Stemning. Alt som han var kommet længer og længer hen i sin Fortælling, havde jeg meer og meer frikiendt ham. Dette Ord alene bragte igien min Nysgierrighed, min Forundring og Bestyrtelse paa den høieste Spidse.

Hvad, sagde jeg til mig selv, denne Mand, som endnu er uroelig over en Ungdoms Letsindighed, som regner sig det til Brøde, hvad hundrede andre, i hans Sted, vilde finde tusinde Undskyldninger for, hvis fiine, næsten sværmerske Følelser end-

nu ikke ere sløvede, skulde have begaaet et Mord, og hvad der er endnu mere, et Mord med Overlæg; skulde endogsaa uden mindste Selvbebreidelse, uden mindste Uroe kunde erindre sig det?

Jeg veed ikke hvorledes mit Ansigt maae have seet ud i dette Øieblik. Han betragtede mig opmærksomt.

„De vil dog opfylde min Begiering," sagde han, „førend De besøgte mig, havde jeg i Sinde at bede en Ven derom, som jeg ogsaa uformodentlig traf her."

Jeg gav ham min Haand derpaa.

„Velan, min Ven!" vedblev han. „Jeg seer paa Deres Ansigt, at den Mistanke jeg længe har havt er rigtig. — Nogle faae Ord, som jeg just anbragte med Billie, giorde den Forandring paa

Dem, som jeg ventede. Og nu takker jeg Dem, for den ædle Skaansomhed, for den faste Overbeviisning om min Redelighed, og min Moralitet, De og min afdøde Ven viiste mig, da jeg for en Snees Aar siden, forlod dem i Kiøbenhavn. Jeg takker Dem for den ædle Skaansel, De har viist mig i disse Dage, da De kiempede mellem Nysgierrighed og Frygt for at bedrøve mig, ved et fortroligt men maaskee ogsaa retfærdigt Spørgsmaal. Men jeg forsikrer Dem, De havde hverken fornærmet eller bedrøvet mig derved. Jeg paa min Side ventede kun Vished om, at De havde nogen Ahnelse, om det jeg vil betroe Dem."

„Ja, min Ven! jeg har begaaet det Mord, De troer mig skyldig i, og jeg til-

staaer Dem det, fordi jeg føler, at min Roelighed ved Erindringen derom behøver kanskee mere Retfærdiggiørelse end Mordet selv. Kom til mig i Morgen. To saadanne Fortællinger paa een Dag trætte virkelig en Syg formeget, uagtet jeg reent ud maae tilstaae Dem, jeg lider kun ved den første."

Jeg vilde forlade ham, men han tillod det ikke.

„Vi har endnu ikke talt noget sammen," sagde han, „og De vil dog ikke sætte Deres gamle Ven tilside for det unge Menneske, han giorde Dem bekiendt med."

Det øvrige af Aftenen var en Kiæde af underholdende Rapsodier, og jeg gik til Sengs, med den fasteste Overbevisning om, at den Fortælling jeg Dagen efter

vilde faae at høre, ikke kunde være i Stand til at svække den Agt og Hengivenhed, denne Mand havde opvakt hos mig.

Da jeg om Morgenen kom til ham, fandt jeg ham oppe; han kom mig i Møde ved Døren.

„Seer De," sagde han til mig, i det han rakte mig Haanden, „Himlen ynder mig. Den veed hvor vigtigt Deres Venskab er mig, og den har givet mig en Dag uden Smerter, hvorved jeg føler mig istand til at erindre ethvert lille Træk, som kan, om vel ikke friekiende, dog i det mindste undskylde mig i Deres Øine."

Vi satte os ved et lille Bord, hvorpaa der laae nogle Papirer og et lille Miniatur Portrait, hvoraf den forkeerte Side vendte i Veiret.

„Det var først efterat jeg var blevet bekiendt med Dem," begynte han, „at jeg fattede det Forsæt, som ved daglig Overveielse alt meer og meer tabte sit skrækkelige for mig, og endelig gav mig Styrke til at udføre det; men den Begivenhed, som Skridt for Skridt ledede mig dertil, har en langt ældre Begyndelse."

„Længe forend Deres Ankomst til Kiøbenhavn kom en dansk Ostindiefarer hiem, som vel havde giort en særdeles heldig Reise, men som tillige bragte den sørgelige Efterretning, at dens Jevning, som var gaaet ud paa samme Tid som den, og endogsaa havde fulgtes med den en Deel af Tilabgeveien, var blevet skildt fra den i en stormfuld Nat; at de havde hørt den skyde Nødskud, men at det havde været

umueligt at komme den til Hielp, og da Dagen brød frem, havde de ikke mærket det mindste til den, men derimod hen mod Aften, seet et stort Vrag drive og endelig synke; dog havde Afstanden været saa stor, at de ikke kunde skiælne noget tydeligt."

„Paa Grund af denne Efterretning troede nu alle Skibet forliist, og som begribeligt foraarsagede dette Tilfælde en ikke ubetydelig Revolution i adskillige Kiebmænds Formue."

„Jeg havde allerede dengang praktiseret i nogle Aar; jeg havde været saa lykkelig at vinde nogle temmelig tvivlsomme Sager, hvis Udfald havde været ligesaa uvis, som Retfærdigheden af deres Fordringer vanskelig at bevise; jeg var paa en fordeelagtig Maade blevet bekiendt ved dem,

og i Sager af Vigtighed var jeg gierne den, som heist blev søgt og spurgt til Raads."

„En Aften lod hiin gamle Mand, hvis sidste sørgelige Øieblikke, de var nærværende ved, sig melde hos mig. Jeg havde aldrig seet ham før, men jeg havde hørt tale om ham, som en Mand der ved mange Aars Stræbsomhed havde samlet sig en skikkelig Formue, der førte et roeligt og stille Liv, fornærmede ingen, men elskede heller ingen uden sig selv, og som vel havde Ord for at være gierrig, men som dog ikke beskyldtes for Aager. — Det var i en overmaade vigtig Sag han vilde udbede sig mine Raad og min Hielp."

„Han fortalte mig, at hans Svoger for kort siden var død, og havde efterladt sig en Kone, denne Gamles Søster, en

halvvoxen Søn og en Datter af første Ægteskab; at denne sidste havde en temmelig betydelig Mødrene Arv, men foresten var Familiens Sager meget i Uorden. — Da han ikke alene havde været en fortroelig Ven af hans Svoger, men ogsaa staaet i Handels Forbindelser med ham, havde denne indsat ham til sin Kones Laugværge, som han da ogsaa havde paataget sig med Glæde, uden at kunde forudsee de Fortredeligheder, som vilde flyde deraf!"

„Thi han havde ikke alene havt den Uforsigtighed, at sætte i Forening med den Afdøde, en betydelig Deel af sin Formue paa en Handelsspeculation, der alene beroede paa de omtalte Ostindiefareres lykkelige Hiemkomst, men ogsaa at lade alle Varer,

Vexler, kort alt hvad der hørte ham til gaae under sin Svogers Navn."

„Imidlertid havde det dog i Begyndelsen ingen videre Følger havt, end at han ikke kunde bringe sin Svogers Boe i Rigtighed, førend disse kom hiem, hvori hans Søster, da endelig ogsaa havde fundet sig, skiønt det rigtig nok tit havde ærgret ham, at hun som Fruentimmer vilde give sig af med at rode omkring i Papirerne, da det dog egentlig ganske var overdraget ham."

„Men da nu Østindiefareren var kommet hiem og havde bragt den ulykkelige Efterretning om den andens Forliis, havde dette uventede Tilfælde bragt en Forvirring og Uenighed i Familien, som han nu maatte bruge Rettens Medvirk-

ning til at bielægge; thi det forliiste Skib indeholdt ulykkeligviis hans afdøde Svogers Eiendomme, og det hiemkomne hans, men da alt, som forhen er sagt, gik under den Afdødes Navn, saa vilde Enken som rigtig nok ved dette Tab skiltes ved sin heele Formue, ikke aleene tilvende sig hvad der med Rette tilhørte ham, men søgte endogsaa at kaste en ubillig Mistanke paa ham, som den der havde forvanskет eller bragt til Side endeel af hendes Mands Papirer, for at tilsnige sig hans Formue."

„Han havde længe søgt at afgiøre Sagen med det Gode, han havde endogsaa i Begyndelsen vildet tilstæde hende en klækkelig Kapital, af Venskab for den Afdøde, men hun havde afslaaet det med

Bitterhed, havde drevet sit Had og sin Forfølgelse saavit mueligt, og anlagde nu Sag imod ham, ved en af de meest berømte Advokater, hvorfor han saae sig nødsaget til at udbede sig min Biestand, som han stolede saa meget desmere paa, som han vidste, jeg aldrig paatog mig uden retfærdige Sager."

„Han talte med mig med al den Frimodighed og Aabenhiertighed, som jeg troede en Mand med hans Physiognomie, og af den Caracteer, man havde beskrevet mig, istand til. Han gav mig alle de Oplysninger jeg forlangte, leverede mig alle Papiirer og Documenter, som i mindste Maade vedkom Sagen, og viiste en saa fast Overbeviisning om sin Sags Retfærdighed, og en saa uindskrænket Tillid til

mig, at det vilde have giort en Mand med en smule mindre Forsigtighed, end den, jeg, som de hørte i Gaar, havde giort mig til den stadigste Regel altid at bruge, aldeles sikker."

„Jeg undersøgte Papirerne, med al den mistænkelige Skarpsindighed, hvormed jeg altid gik endogsaa den sandsynligste retfærdige Sag imøde. Jeg fandt dem i temmelig Orden. Manden selv besvarede mig enhver Indvending med den omstændeligste Roelighed, talte altid sikkert og bestemt, underrettede mig om hvad der kunde skade hans Sag, sagde mig reent ud hvilke smaae Uforsigtigheder, eller ogsaa virkelige Forseelser, han kunde have begaaet, og hvilke temmelig sandsynlige Beskyldninger man kunde giøre ham; ja!

raadte mig endogsaa at tale mundtlig med Modpartiets Advokat, om adskillige Punkter, som syntes at være imod ham, og som denne vist altsaa ikke vilde undslaae sig for at give mig Oplysning om. Dette sidste var en Fiinhed af ham, som jeg recent ud maae tilstaae, jeg først bagefter blev opmærksom paa; thi han vidste ret got, at jeg særdeles nødig vilde besøge hiin da et Sammenstød af Omstændigheder, uagtet al vor gienſidige Agtelse for hinandens individuelle Karacteer, havde giort os til personlige Uvenner."

„Jeg paatog mig Sagen i den fulde Overbeviisning om, at Retfærdigheden var paa min Side; jeg drev den med al muelig Iver, skiønt Anfald af Sygdom og

sammendyngde Forretninger for det meeste holdt mig indspærret paa mit Værelse."

„Imidlertid blev Beskyldningerne stedse vigtigere og Beviserne for dem altid stærkere; Jeg vidste neppe selv meere hvad jeg skulde troe, dersom ikke min Mandants Roelighed altid havde bestyrket mig i Troen paa hans Redelighed."

„Endelig nærmede den afgiørende Dag sig, og jeg havde i mit Indlæg anvendt al den Veltalenhed, der var mig muelig for at give mine sandsynlige men ikke overbeviisende Grunde Vægt. Jeg var i mit Hierte overbeviist om det bedste Udfald og ventede det roelig; da min Karl, Aftenen for Sagen skulde foretages, i den Gamles Nærværelse bragte mig følgende Billet, skrevet som det syntes

med en rystende Fruentimmerhaand. Her er den:"

„Min Herre!"

„Heele Verden siger De endnu ikke „har tabt nogen Sag, men den „siger ogsaa, at De er en retskaffen „Mand! og dog vil De i Morgen „anvende al Deres Veltalenhed paa „at skille en værdig Kone ved sin For„mue, og det som er hende vigtigere, „den Agtelse man altid har baaret „for hende! De maae altsaa være „ført bag Lyset, være bedraget som „vi alle. Min Gud! er der da ikke „en eneste af deres Venner som har „advaret Dem, eller skulde alle være „indtaget imod os. Min Herre, for „en heel Families Lykke, for deres

„egen Roligheds Skyld, see atter de „bedragelige Papirer igiennem, see „dem nøie og mistænkelig igiennem. „O Gud! maatte denne lille Seddel „redde os fra Miskiendelse og Dem „fra Anger."

„Der stod intet Navn under, men den Ligefremhed og Tillid til mig hvormed den var skrevet, bestyrtsede mig; jeg var ubetænksom nok til at spørge Karlen, som var blevet i Værelset, hvem der havde bragt den?"

„Et ungt velklædt Fruentimmer," svarede han mig. „Hun vilde have leveret Dem den selv, men da hun fik at vide De ikke var aleene, og hørte hvem her var, flyede hun mig den og skyndte sig bort."

„Han gik ud, og den Gamle kastede et forskende, mistænkeligt Øie paa mig!"

„Ikke sandt," sagde han, „det angaaer mig?"

„Jeg tog ikke i Betænkning at vise ham Seddelen!"

„Rigtig!" vedblev han, „det er min Søsterdatters Haand! Gud maae vide hvorfra denne Pige har faaet den blinde Kierlighed til sin Stifmoder; det er et godt Barn!"

„Gode Stifborn," svarte jeg, „pleier at have gode Stifforældre."

Han betænkte sig et Øieblik.

„Jeg har vildet skaane min Søster," udbrød han med eet, „men nu maae i det mindste De lære at kiende hende; De

maae ikke dømme Moderen efter Datteren."

„Han gik. — Saasnart jeg var alene, læste jeg atter Seddelen igiennem, og jeg nægter ikke, den giorde mig uroelig. De har hørt den, min Ven! den aandede hverken Falskhed eller Eenfoldighed. — Jeg troede jeg burde adlyde den, og jeg lagde alle Dokumenterne for mig."

„Det varede ikke længe førend den Gamle kom tilbage; han flyede mig en Billet."

„Læs denne," sagde han tørt, „den er som De seer, fra min Søster."

„Den indeholdt omtrent følgende; den var og blev mig vigtig, og jeg lagde derfor nøie Mærke til den:"

„Det fornærmende Tilbud Du har „giort os, troer jeg, jeg aleene er nok „til at svare Dig paa; jeg har ikke „sagt og vil ikke sige min Datter det, „thi jeg ønsker ikke, at hun skulde faae „Ringeagt for min Broder; men Du „veed selv, at hendes Haand er frie, „og at hun fra min Side af har frie „Raadighed over den. — Havde Du „været, eller var Du, ved et større „Tilbud, som Dit Hierte maae sige „Dig, istand til at vinde hendes Ven„skab, kunde Du ogsaa giøre Regning „paa hendes Moders Agtelse, thi Du „veed ret got, jeg er en Hader af al „Proces."

„Jeg har sagt Dem," vedblev han, da jeg havde læst den, „at jeg havde til-

budet hende en anstændig Kapital. Dette var Svaret derpaa. De seer hun mangler ikke Forstand, den gaaer op mod den Stolthed, hvormed hun synes at finde sig fornærmet over min virkelige Ædelmodighed, og den fiine Træskhed, hvormed den værdige Moder vilde tilkoble mig sin Datter."

„Jeg læste Seddelen endnu engang igiennem, og fandt rigtig nok ogsaa et Tilbud af Datterens Haand deri, som forekom mig baade fiint og plumpt paa eengang.

„Maaskee," lagde min Mandant til i en skiødeslos Tone, „kunde denne Billet have været mig til nogen Nytte under Sagen, men hun er min Søster. Hendes Stifdatter er en god Pige, og hvem veed — om jeg havde i Sinde at for-

andre mig. —" Han afbrød sig selv, overlod til mig, som han sagde, at giøre Sammenligning mellem begge Sedlerne, og fra dem af slutte til begges Karakteer og Sagens Retfærdighed. Han forlod mig, og tog sin Søsters Billet med sig."

„Heele den Gamles Opførsel havde forekommet mig saa ærlig og saa skaanende, at det ikke engang faldt mig ind at tvivle. Den sidste Vending han havde taget, og hvori han ligesom syntes at gaae ind i sin Søsters Ideer, bortjog enhver Mistanke hos mig, maaskee just fordi jeg følede, at den saa let kunde vække Mistanke; desuden havde jeg ved et eeneste Øiekast overbeviist mig om, at det allerede maatte være en temmelig lang Tid siden Seddelen var skrevet; og det beviiste tyde-

ligt nok, at den ikke var forfærdiget til dette Brug, og endmere, at den Gamle slet ikke havde tænkt paa at benytte sig af den."

„For hans Søster kunde jeg ikke finde nogen Undskyldning; thi jeg fandt ved nøiere Eftertanke, hvad enhver vilde have fundet, at den Moder, der kunde giøre sin Datters Haand til et Forliig i en Formuesag, kunde tilbyde den til en Mand, hvis slette Karakteer hun troede sig overtydet om, maatte være en foragtelig Kone, og dersom hun paa den anden Side havde nogen Agtelse for sin Broder, var det tydeligt, at hun med frit Forsæt søgte at skille ham ved sin retmæssige Eiendom. I enhver Henseende følede jeg den dybeste Afskye for hende, og det Indtryk, som

Datterens Billet havde giort paa mig forstørrede den. Jeg læste den endnu engang igiennem med inderlig Medynk over den ulykkelige Pige, lagde Documenterne roelig sammen, og gik til Sengs."

„Med fordoblet Energie, og endnu fastere Overbeviisning stod jeg følgende Dag frem i Skranken; Mit skrevne Udkast blev mig for snevert, jeg lod mit fulde Hierte tale; jeg troer jeg aldrig før eller siden har talt saa got, og jeg vandt Sagen. Den rige Ladning blev tilkiendt min Mandant og Madam B***, saa var Enkens Navn, maatte betale alle Omkostninger."

„Jeg havde foresat mig kun at modtage et meget tarveligt Salarium, og det lod paa den Gamle, som han havde giettet mit Forsæt, thi den Sum han leverede mig,

var endogsaa under min Forventning. Fra den Tid af ophørte næsten al Omgang imellem os; Rygtet sagde, at Madam B*** strax efter at Dommen var fældet, var taget ud paa Landet med sin Datter, og jeg ansaae Sagen for ganske bragt til Ende."

„Imidlertid forekom det mig dog besynderligt, at jeg fra den Tid af, traf Mistroe paa nogle Ansigter, som før havde mødt mig med den aabneste Godmodighed, og at endogsaa een af mine Venner, som jeg altid havde kiendt, som en inderlig god og retskaffen men tillige svag Mand, overlod en Sag, som han nogen Tid i Forveien havde talt til mig om, til en anden Advokat, uden at sige et Ord derom. Jeg giorde mig forgieves Umage for at

udfinde Aarsagen dertil, men den skulde snart paa den skrækkeligste Maade, af sig selv opklare sig for mig."

„Jeg maatte nogen Tid efter i en temmelig betydelig Sag giøre en Reise langt ude i Provindserne. Paa Hiemveien havde jeg foresat mig at besøge en gammel Ven, som jeg ikke havde seet i adskillige Aar, og som eiede et lille Gods i Sorøe Egnen. Jeg havde ikke ladet ham vide mit Forsæt, for at have den Fornøielse at overraske ham."

„Henimod Aften rullede jeg ind i hans Gaard. Ved den Allarm Vognen giorde, kom han ud, og saasnart han kiendte mig, omfavnede han mig med uskrømtet Glæde; imidlertid syntes mig dog i Øieblikket efter, at blive en Slags Forlegenhed vaer i hans

Ansigt; det forekom mig, som han ikke ret vidste paa hvad Maade han skulde bede mig træde ind."

„I Forstuen modtog hans Kone mig med samme Venlighed, men ogsaa her mærkede jeg, at hun og hendes Mand saae forlegent paa hinanden."

„Vi taug et Øieblik allesammen; endelig sagde min Ven:"

„Vi har Fremmede i Aften, men jeg haaber Du ikke desmindre skal fornøie Dig. Det er en gammel Veninde af min Kone, tilligemed sin Datter."

„Vi gik ind, og jeg fandt en middelaldrende blid Kone, med et elskværdigt Udseende, og en Pige, som lod til at være en Snees Aar eller lidt over, der var høi og velskabt, havde et interessant Ansigt,

men var forresten ikke just hvad man kalder smuk."

„Min Vert forestillede mig for Dem, som en gammel Ven; Aftenen gik hen under godlidende Samtaler, hvorved Pauline, saa heed den fremmede Pige, ved sin Beskedenhed, og sine nydelige Vendinger vandt en ikke ubetydelig Deel af min Agtelse."

„Moderen talte ikke meget, da hun, som hun fortalte os, var noget urolig over sin Søn, der deponerede i denne Tid, og formodentlig just den Dag havde været til Examen."

„De forlod os temmelig sildig, efterat de først havde krævet det Løfte af os, at spise til Middag hos dem næste Dag, som min Ven og jeg forgieves undslog os

for. Det blev endelig afgiort at vi da nok vilde komme, men siden mine Timer vare talte, skulde min Vogn møde der om Eftermiddagen, og jeg, tillige med min Ven, der vilde følge mig et Stykke paa Veien, tage bort derfra."

„Da de vare borte, spurgte jeg min Vert, hvem denne Kone var, men heele Svaret bestod i, at hun var Enke, og da jeg atter spurgte om hendes Navn, faldt hans Kone ind med et Spørgsmaal og Samtalen blev uformærkt dreiet hen paa en anden Materie."

„Hvad har ikke to Venner, som ikke har seet hverandre i lang Tid at tale om. Vi forlod først hinanden silde ud paa Natten; da min Ven bad mig Godnat, lagde han til: „Du kan ikke giøre

Dig noget Begreb om, hvilken Triumf det er mig at du endnu er den samme."

„Dette var en Gaade, som jeg naturligviis studerede paa at faae opløst, men ogsaa det var forgieves."

„Næste Formiddag gik som forrige Aften; da jeg henimod Middag traadde ind i Stuen, blev jeg vaer, at jeg afbrød min Vert og hans Kone i en, som det lod fortroelig Samtale, og som efter al Formodning gialdt mig, thi hun traadde rødmende tilbage. Min Ven gik mig i Møde, og greb min Haand med en noget tvunget Munterhed."

„Vi har en lille Spøg for," sagde han, „som du ikke maae forspilde os; dit Navn blev lykkeligviis ikke nævnet i Aftes, og du kan derfor gierne i Dag lade

være at heede R**, vi vil kalde Dig Broersen."

„Jeg spurgte om Aarsagen?"

„Det gielder et Vademaal med min Veninde!" tog hans Kone hurtig Ordet, skiønt med en Slags Forlegenhed."

„Deres Veninde," sagde jeg, „saaledes nævner de hende bestandig; og jeg har heller ikke endnu faaet hendes Navn at vide!"

„Det er just den Spøg," svarede min Ven, „hvorpaa det heele beroer!"

„Og hvori bestaaer da det Veddemaal?"

„Du skal faae det at vide inden vi forlade hinanden; lad os nu tage afsted og jeg beder Dig alvorlig, forstyr os ikke Leegen."

„Han bad mig saa indstændig derom, men med en saa uforklarlig Mine, at jeg næsten imod min Villie lovede det; og nu forsvandt ethvert Spor af Tvang og Forvirring af hans og hans Kones Træk."

„Vi tog derhen, og kom ind i et nydeligt lille Huus, hvori de to venlige Ansigter fra forrige Aften modtog os; Vi satte os til et tarveligt men velsmagende Middagsbord; jeg var i et særdeles lykkeligt Luune, og jeg troer, jeg vandt disse Menneskers Interresse, ligesom de tilfulde vandt min."

„Efter Bordet gik vi ned i Haugen; Min Ven og hans Kone, som ikke gierne generede sig for sine Venner, og som nødig afstod fra gamle Vaner, tog sig

deres sædvanlige Middagssøvn. Pauline besørgede Caffeen, og jeg blev alene hos Vertinden."

„Hun viste mig alle sine smaae Indretninger, sine Planter, sine Blomster, talte med en saa ufremmet Inderlighed om sine Børn, og beklagede kun, hun maatte være saa langt fra sin Søn."

„De er altsaa meget lykkelig her," sagde jeg."

„Aa ja," svarede hun mig, „og jeg takker ogsaa Gud inderlig derfor, skiønt jeg saa at sige, lever af min Datters Godhed. Jeg ønskede rigtig nok, at dette Huus var mit eget, thi her har jeg endelig fundet Roe og Lykke igien; min gode Pauline har ogsaa vildet kiøbe det, men jeg

har ikke tilladt det, for jeg vil ikke misbruge mine Børns Kierlighed."

„Deres Datter har Midler og De ingen? „spurgte jeg forundret."

„Hun er min Stifdatter," fik jeg til Svar, „men det er kun hendes Formue og Fremmede, som undertiden erindrer os om det."

„Dette Svar gjorde et dybt Indtryk paa mig, jeg kunde ikke bare mig for at sige hende en Compliment, da Pauline i det samme kom hoppende ud til os med et Papiir i Haanden."

„Her er Brev Moder," raabte hun, „her er Brev."

„Jeg saae den inderlige Begierlighed hvormed Moderen greb det, hvorledes hendes Haand rystede da hun læste Ud-

skriften, det bønlige Øie, hvormed hun ligesom bad mig om Undskyldning, fordi hun ikke kunde opsætte sin Længsel, skiønt hendes Siel i det Øieblik var altfor beskieftiget til, at hendes Mund kunde finde Ord; jeg forstod hende og trak mig tilbage, men dog ikke længere end jeg kunde see, hvorledes hendes Øie slugte Bogstaverne; og hvorledes Paulines Blik hang paa hendes, da hun uagtet al sin brændende Nysgierighed var for beskeeden til at see i Brevet, medens hendes Moder læste det."

„Gudskeelov," sagde Moderen, og stirrede endnu paa Brevet med Taarene i Øinene; „Gudskeelov; han har faaet beste Caracteer."

„Hun omfavnede Pauline!"

„O!" sagde hun efter et Øieblik Taushed," hvorfor bragte han mig ikke den Tidende selv, at jeg med mine Taarer kunde takke ham for den Glæde, han har giort mig! — Gud være lovet, han har hørt mine Bønner i mine vaagne Nætter!"

„Gud være lovet!" gientog Pauline!

„De taug nogle Øieblikke stille! jeg betragtede dem med Henrykkelse."

„Havde jeg ogsaa tvivlet derom, maatte dog denne Scene have ladet mig føle, at de vare gode Mennesker. — En sørgelig Efterreening gior omtrent eens Indtryk paa os, vi være gode eller onde, thi den smertelige Følelse bliver altid den samme, skiønt den vel kan yttre sig paa

forskiellig Maade; men en saadan lille Glæde, der er tusinde ligegyldige, og som kun er betydelig for Forældres Hierter, som har faaet sit Værd, ved deres Bønner, deres Taarer, deres hemmelige Sukke, skildrer os disse ganske. Det var i det mindste en god Moder og en god Søster jeg saae for mig, og jeg ønskede mig til Lykke med, at jeg kunde deele deres Følelser."

„Jeg traadde hen til dem; Moderen greb min Haand!"

„Tilgiv mig min Herre," sagde hun, „jeg er Moder, og min Søn har giort mig en stor Glæde."

„Hendes Haand omfattede endnu min, jeg kyssede den."

„De erindrer mig, sagde jeg, om et af de lykkeligste Øieblikke i mit Liv, da jeg modtog Svaret fra min uforglemmelige Moder, paa det Brev, hvori jeg havde forkyndt hende min Carakteer."

„Dette eneste Øieblik, havde bragt os alle tre nærmere til hinanden; vor Samtale blev mere og mere fortroelig; medens jeg talede med Moderen sad Pauline og saae paa eet Sted og smilede; Mine Øine hævtede sig paa hende med Velbehag; hendes Moder mærkede det."

„Pauline har meest Aarsag til at være glad," sagde hun. „Jeg har hende aleene at takke for, at jeg i det sidste Aar har kundet holde Gustav i Skolen, men han vil gjøre os Ære."

„Aa Moder," sagde Pauline, som Lyden af hendes Navn, havde vakt af Drømme," det kan han allerbest ved at reise udenlands; ikke sandt Hr. Broersen?"

„Dette Vink til mig, saavelsom Hensigten af hendes Ord, følede jeg heele Fiinheden i; uden at studere Menneskет, havde dog en hemmelig Følelse lært Pauline, at man letteſt midt i sin Glæde over en kiær Gienstand, modtager et Tilbud til dens Fordeel, som man ved roeligere Overlæg ellers vilde vægre sig ved, og den Maneer og Tone hun sagde det i, overbeviiste mig om, at det ikke først nu var faldet hende ind, men at hun netop havde ventet denne Leilighed for at tilsnige sig Moderens Samtykke."

„Denne saae paa mig med et par Øine, som sagde: maae jeg ikke være stolt af mine Børn? Paulines hvilede paa mig, men jeg veed ikke hvad der maae have staaet i mit Blik, hun lod dem atter synke paa Jorden."

„Mine brændte paa hendes."

„Jeg saae hende rødme; jeg havde seet i hendes Hierte, jeg hørte hendes Moder velsigne hende. Det var den første Begyndelse til min Kierlighed til Pauline; jeg har aldrig ophørt at elske hende, og endnu i denne Time, da jeg taler med Dem om hende, slaaer mit Hierte stærkere."

„De begriber let, at jeg endnu ikke dengang var mig mine Følelser tydelig bevidst; jeg veedste kun at den øvrige Tid,

hvori jeg var samlet med Moder og Datter, inden min Ven og hans Kones Tilbagekomst, forsvandt som et Øieblik."

„Nu blev Samtalen almindelig, men det forstaaer sig, den dreiede sig bestandig om Gustav. Ved hvert Ord fik jeg en nye Anledning til at agte Paulines Moder! Endelig holdt Vognen for Dørren. Jeg bad Farvel; jeg kunde ikke lade være at bede om Tilladelse at besøge dem igien."

„Jeg vilde just bedet Dem om det," sagde Moderen."

„Min Ven smilte og drog mig ud til Vognen!"

„Vi taug begge noget stille; min første Tanke var Pauline, min anden var hendes Moder. Min Ven betragtede mig

rigtig nok med et Smiil, men i dette Smiil var der saare megen Alvorlighed."

„Ikke sandt," sagde han endelig, „Du beskieftiger Dig med den Familie jeg har giort Dig bekiendt med?"

„Jeg tilstod det, og erindrede ham om sit Løfte."

„Jeg skal holde det," sagde han, „men sig mig først dine Tanker om dem?"

„Jeg fortalte ham Scenen med Brevet: Det maae være en fortreffelig Pige," lagde jeg til."

„Hun skylder ogsaa sin Stedmoder alt," vedblev han, „hun har dannet hendes Forstand og hendes Hjerte; hun har aldrig kiendt og aldrig savnet sin Moder. Du maae troe min Veninde er en særdeles redelig Kone!"

„Hun har min heele Agtelse! sagde jeg?"

„Til al Ulykke kommer den vel silde," svarede han, „min Ven! denne Navnvexling var ingen Spøg; Jeg vilde ikke fierne to Mennesker, som fortiente at kiende og agte hinanden. Dig skylder jeg dette interessante Naboeskab; din Veltalenhed har skilt hende ved sine Midler, og jaget hende herud; med eet Ord! Det er Madam B*** Du har spiist hos."

„Tænk Dem min Forundring og Bestyrtelse! Det var ikke med en eeneste Tanke faldet mig ind, skiønt De naturligviis strax har giettet det. Det var altsaa den Kone, som jeg foragtede og afskyede uden at have seet, der nu ved faae Timers Omgang aftvang mig Agtelse;

jeg følte at hun maatte fortiene den; hun, der opdrog og elskede sine Børn saadan, der fandt sin Glæde i Natur og Simpelhed, kunde ikke være i Stand til at bortkoble sin Datter for Rigdom, og jeg var ganske overtydet om, det ikke var en Maske jeg havde seet hende med. Uden at besinde mig min Vens List, var min første Tanke og mit første Spørgsmaal:"

„Kiendte hun mig?"

„Jeg forsikkrer Dig paa min Ære, Nei!" fik jeg til Svar."

„Jeg var yderst forvirret; saasnart jeg havde fattet mig noget, spurgte jeg min Ven, hvorledes han troede, jeg havde handlet i denne Sag."

„Efter Overbeviisning," svarede han, „men efter falsk Overbeviisning?"

„Du troer altsaa Madam B***s Sag var retfærdig?"

„Jeg er overtydet derom."

„Nu fortalte jeg ham alting, ligetil den Seddel hendes Broder havde viist mig."

„Det er en Helvedes Usandhed," afbrød han mig, „denne Broder er den afskyeligste Kieltring der kan gaae paa Jorden!"

„Jeg meddeelte ham de Grunde, jeg anførte Dem, for at Seddelen ikke kunde være falsk, desuden lagde jeg til, at der var Udtryk og Vendinger i, som virkelig vare for fiine for min Mandant."

„Hændelsesviis havde han en Billet fra Madam B*** hos sig, og da jeg sagde ham, at jeg neie havde lagt Mærke

til den anden, og fuldkommen erindrede den, tog han den frem."

„Haanden forekom mig virkelig ogsaa at være ganske den samme og selv i Stilen var der Liighed. Imidlertid kunde jeg ingen videre Oplysning faae, thi min Ven havde, som han udtrykte sig, aldrig faaet nogen detailleret Underretning af Madam B*** om hendes Broders Nederdrægtigheder, og han havde heller ikke nænt at spørge hende derom. „Hun selv taler aldrig om sin Proces" lagde han til."

„Jeg besluttede at undersøge Sagen paa nye, og hvis jeg var ført bag Lyset erstatte Madam B*** sit Tab, saavit det var mig mueligt, om jeg endogsaa selv skulde gaae til Grunde derved. Men førend

jeg skiltes fra min Ven, tog jeg først det Løfte af ham: at han ikke paa nogen Maade vilde opdage Madame B*** hvem jeg var, førend jeg selv tillod ham det."

„Jeg ilede til Kjøbenhavn i den hæftigste Uroelighed; jeg satte mine øvrige Forretninger tilside; dette var mit første Anliggende. Jeg tog alle de Documenter og Papirer, jeg endnu havde i Hænde fra den Sag frem, og jeg veeg ikke af Stedet, førend jeg havde seet dem alle igiennem. Forgieves! Jeg fandt aldeles intet, der kunde give mig nogen Anledning til Mistanke; og jeg blev fuldkommen overtydet om, at jeg i det mindste ikke havde noget at bebreide mig. Jeg tilstaaer det, havde Pauline og følgelig ogsaa hendes Moder ikke begyndt at blive mig saa vig-

tige, havde jeg maaskee atter friklende min Mandant, men jeg havde fast foresat mig at drive mine Undersøgelser til det yderste; Dog gik der endnu nogen Tid hen førend jeg hittede et Middel, som jeg ansaae passende til i det mindste at oplyse mig; og da det endelig lykkedes mig gik jeg hen til den Gamle."

„Jeg traf ham ved sit Skatol, beskieftiget med at ordne eller blade i endeel Papirer, som laae udbredt for ham."

„Jeg ønsker Dem til Lykke;" sagde jeg til ham, „dersom der endnu hviler nogen Mistanke paa Dem fra Sagen med Deres Søster maae den nu falde bort. Den Ostindiefarer, som man troede forliist, er i Dag kommet paa Rheden!"

„Han beholdt sin Fatning."

„Er Capitainen kommet i Land," spurgte han!"

„Jeg veed ikke, svarede jeg med synlig Ligegyldighed, og lagde til i en skiødesløs Tone: „De længes formodentlig efter at tale med ham."

„Aa ja! . . . for min Søsters Skyld . . . det glæder mig. . . ."

„Saaledes vedblev han at svare mig kort og afbrudt paa en heel Deel ligegyldige Spørgsmaal. Der var intet Ord, som robede ham, men han kunde ikke skiule en vis Engstlighed, som tiltog alt mere og mere som det lod paa mig, at jeg endnu havde i Sinde, at blive der længere."

„Han, gik op og ned af Gulvet med mig og kastede undertiden et uroeligt Blik til en halv aaben Skuffe midt i Skatollet, hvori jeg, ikke uden Grund sluttede, laae Papirer, der vare ham vigtige og maaskee vedkom denne Sag. Jeg skimtede i den en rød Portefeuille med grønne Kanter; jeg havde maaskee ladet mit Øie lidt for længe dvæle ved den, thi den Gamle mærkede det, og ved at giøre sig et Ærinde hen i Skatollet, og blade mellem nogle Papirer, stødte han Skuffen hurtig til og tog Nøglen af."

„Jeg maatte alene vedligeholde Samtalen; nogle Gange mærkede han ikke engang mine Spørgsmaal og der trængte sig store Sveddraaber frem paa hans Pande. Jeg vilde være vis i min Sag.

Jeg kiendte ham saa noie, at jeg var vis paa, han ikke for nogen Priis afslog et got Maaltid."

„Denne Efterretning" sagde jeg, „har sat mig i et fortreffeligt Luune, vær min Giest i Aften; jeg har desuden en fortreffelig Champagne!"

„De maae have mig undskyldt," svarede han mig, „men jeg er virkelig ikke vel i Dag, og saasnart De forlader mig, gaaer jeg til Sengs."

„Jeg fulgte dette Vink, som han ikke kunde dølge sin Glæde over, at have fundet Leilighed til at give mig, og forlod ham; Jeg havde alligevel maattet giøre det, for at skiule hvad jeg følede; men jeg tabte ham ikke derfor af Sigte."

„Jeg var neppe borte førend han saa hurtigt, som det var ham mueligt, klædde sig paa, og ilede ud paa Toldboden, til Compagnierne, til ethvert Sted, hvor han troede han kunde faa nogen Underretning om mit Foregivende.“

„Nu kunde jeg ikke tvivle længer! Dette sidste Træk gav min Mistanke sørgelig Vished! Hvorfor behøvede han vel at dølge mig sin Begierlighed efter at tale med Capitainen? Formodentlig havde han ogsaa været for klog til at giøre det, dersom han havde faaet Tid til at betænke sig; men han var overrasket og forskrækket.“

„Imidlertid var hans Forfatning dog sikkert mindre piinlig end min. Min Agtelse for den forurettede Kone, det leven-

de Indtryk hendes Datter havde giort paa mig, gjorde min Stilling endnu bittrere. Jeg havde været et blindt Redskab i en Skurks Hænder, til at forspilde en Families Velstand og Rygte, der havde tildraget sig mit fulde Hiertes villige Agtelse; hvis Venskab begyndte at blive mig saa dyrebart, og som denne Opdagelse, der kunde og maatte berøve mig det, lærte mig, at føle heele Værdien af. Den listige Plan, der havde bragt mig i Snaren, der skilte mig ved mine Venners Tillid og min egen roelige Overbeviisning, fyldte min Siel med en Bitterhed, hvis Udbrud jeg ikke kunde blive Herre over. Jeg sad stum og fortvivlet, med Øinene hæftede paa de ulykkelige Papirer, som jeg for kort siden havde været stolt af. Paulis

nes Seddel laae imellem dem. Hun stod for mig ved enhver Linie, ved ethvert Træk, der havde flydt ud af hendes skiønne Hierte! Jeg følte hvilken Lyksalighed jeg selv, eller rettere den graahærdede Bedrager, der havde ført mig bag Lyset, havde tilspærret for mig; og jeg troer, jeg egentlig fra det Øieblik af, kan regne Bevistheden om min Kierlighed. Der faldt en Taare paa Papiret; jeg laae det langsomt sammen; det var et lykkeligt Øieblik, hvori jeg aabnede det igien."

„Endelig blev jeg saa roelig, at jeg kunde fatte en Beslutning."

„Jeg indsaae, hvor vigtigt det var, at høre heele Sammenhængen af Madame B***s Mund, førend jeg kunde foretage mig det mindste; hendes Billet var og

blev mig endnu stedse uforklarlig; men jeg indsaae tillige, at hvis det skulde kunde lykkes mig, at rive Byttet af Roverens Hænder, maatte jeg sætte List mod List."

„Jeg følte, at han maatte læse min Foragt i mine Øine, hvis jeg talte med ham; jeg skrev ham derfor til: at den Efterretning jeg havde bragt ham om Ostindiefareren desværre var falsk; og saa snart jeg havde bragt mine vigtigste Forretninger til Ende, satte jeg mig paa Vognen, der skulde føre mig til Madam B***."

„Jeg steeg af hos min Ven; han saae bestyrtset paa mig."

„Jeg har giort hende megen Uret," sagde jeg — „for mig til hende."

„Han overbeviste mig om, at jeg først maatte være roeligere. Jeg blev det virkelig ogsaa, ved at fortælle ham alting."

„Han havde holdt sit Løfte." — Madam B*** erindrede mig med Fornøielse, og Pauline havde tit spurgt ham, hvorledes den Broersen levede, som havde taget saadan en varm Andeel i deres Glæde. — Jeg var rørt og bedrøvet, men det bragte mig i en lykkeligere Stemning, og da vi havde aftalt, hvorledes vi best kunde bringe alting i Gienge, gik vi derhen."

„Madam B*** var uforandret. Pauline havde nye Yndigheder i mine Øine. Der stod et ungt smukt Menneske i Værelset; . . . Jeg behøver ikke at be-

skrive ham for Dem; De har seet ham, De har seet ham holde sin døde Morbroders Haand."

„Moderen forestillede ham for mig."

„Der seer De det unge Menneske," sagde hun, „som uafvidende knyttede vort Bekiendtskab. — De seer jeg er ikke glemsom."

„Jeg haaber jeg snart skal bevise, jeg heller ikke er det," svarede jeg . . . Mit Blik faldt paa Pauline."

„Vi har tit talt om Dem," sagde hun."

„Det forekom mig, som hun rødmede; i det mindste ønskede jeg det."

„Gustav hilsede mig, og saae opmærksom paa mig; han var nyelig kom-

met fra Kiøbenhavn, jeg skielvede for, han skulde kiende mig."

„Min Ven ledede os ind i en Samtale, hvori han vidste uformærkt at føre os did, hvor jeg ønskede. Han begyndte at tale om Processen, og indledede det virkelig paa en saa god Maade, at det ikke faldt Madam B*** besynderligt. Hun taug, og Pauline gjorde sig Umage for at dreie Samtalen hen paa noget andet."

„Gustav alene kunde ikke standses; Hans Kinder bludsede og han talte med heele den ufordærvede Ynglings Varme. Madam B*** saae paa ham.

„Gustav!" sagde hun alvorlig, og vilde reise sig."

„Jeg kiender Advokat R**, sagde jeg.

„De saae alle opmærksomme paa mig."

„Og jeg beklager," vedblev jeg „at han ikke kiendte Dem, førend han talte i den ulykkelige Sag."

„Jeg beklager" sagde Madam B***," at han ikke kiendte den ulykkelige Sag."

„Vi taug allesammen stille! Mit Navn havde bragt en Slags Forlegenhed paa alle Ansigter, hvoraf jeg naturligviis ikke spaaede mig noget got."

„Jeg kunde ikke finde noget Svar; jeg stod op og gik hen til Vinduet."

„Min Ven begyndte at tale, jeg hørte ikke hvad han sagde. Jeg veed ikke hvor-

længe, jeg havde staaet saaledes, da jeg med eet hørte en næsten umærkelig Bevægelse bag ved mig. Jeg vendte mig om; det var Pauline. — Jeg mærkede paa hendes Forlegenhed, at hun ikke først var kommet der i det Øieblik, jeg blev hende vaer."

„Er Advokat R** Deres gode Ven, kiære Hr. Broersen?" spurgte hun."

„Jeg forstod ikke hendes Spørgsmaal; hun gientog det."

„Jeg forsikrer Dem," lagde hun til, „vi hade ikke det Navn?"

„De vilde dog ikke gierne see ham?" sagde jeg."

„Der var dog engang jeg ønskede det; . . men det var Barnagtighed . . . jeg blev lykkeligviis forhindret i det. Jeg vil-

de ikke ønske, han nu lærte at kiende os!"

„Og hvorfor?"

„Hvis han er en saa redelig Mand, som han har Ord for, vilde han blive ulykkeligere end vi."

„Jeg kunde ikke bare mig længer; jeg gav min Ven et Vink, og han lod mig under et Paaskud, blive eene med Familien."

„Jeg tog Madam B***s Haand."

„Jeg vil ikke bedrage Dem, sagde jeg, „jeg er ikke den min Ven har givet mig ud for. Jeg er R**!

„Moder og Søn stode bestyrtsede, jeg vovede ikke at see paa Pauline!"

„Jeg forsikrer Dem paa min Ære," vedblev jeg, „at jeg ikke sidste Gang, jeg

saae Dem, vidste hvem jeg havde besøgt, førend efterat jeg havde forladt dem. Min Ven vil selv sige Dem under hvilket Paaskud, han fik min Tilladelse til, at give mig et fremmed Navn. Han vilde, at vi ved os selv skulde vinde hinandens Agtelse, førend vore Navne vare i Stand til at forebygge det. Jeg kan ikke nægte, jeg vilde have seet Dem, som Madam B*** med Fordom og Kulde; De vilde mødt mig ligeledes."

„Hun vilde afbrudt mig."

„Tillad mig at tale ud, sagde jeg hurtig; jeg har endnu en tung Bekiendelse at giøre Dem: jeg har giort Dem Uret, men læg Mærke til, jeg havde aldrig indseet det, hvis jeg ikke havde lært at agte Dem."

„Der var en Taare i hendes Øie, der var maaskee ogsaa een i mit."

„Jeg har altid havt Agtelse for Dem," sagde hun, „men jeg har Aarsag til at troe, De ingen havde for mig. Jeg forsikrer Dem, De er mig ikke mindre velkommen; men jeg nægter ikke De gior mig en Smule forlegen."

„Jeg fortalte hende alting."

„Og nu," lagde jeg til, „da jeg var færdig, udbeder jeg mig af Dem, som en Velgierning, at De oplyser mig om alle Omstændigheder; thi fra dette Øieblik af er det ikke alene Deres Sag jeg har at føre, men ogsaa min."

„Skal jeg da atter føre Proces," sagde Madame B*** halv sagte.

„Nei Madam, ikke De. De er, skal og kan være ganske uden for den. De er ikke blevet saa skrækkelig bedraget som jeg! Han har stiaalet Deres Formue fra Dem, men ikke Deres Rolighed.“

„Min Oprigtighed, og den Varme, hvormed jeg talte, havde vundet mig disse gode Menneskers Ynde st, og havde endogsaa bragt i det mindste Børnene nærmere til mig.“

„Gustav begyndte først igien at tale om Processen.“

„Nei!“ sagde hans Moder, „vi behøve allesammen at fatte os ved en anden Samtale; dermed vil vi bie til i Morgen.“

„Pauline dækkede Bordet; der var ingen der bad mig bie, men jeg følede jeg

vilde fornærme dem ved at byde mig til at gaae. Mit Hierte var lettet; det var en af de gladeste Aftener i mit Liv."

„Vi talte om Gustavs Udsigter, og jeg lagde med inderlig Forneielse, og sand Agtelse for Madam B*** Mærke til, at det Haab, som jeg burde opvakt hos hende, om at faae sin Formue tilbage, og som strax ganske vilde have beskieftiget en almindelig Kone, ikke blandede sig i hendes Ideer."

„Det blev sildig og jeg lavede mig til at gaae."

„Det ostregner," hvidskede Pauline halv høit til Moderen."

„Dersom De vilde tage til Takke hos os," sagde Madam B***, „Gustav indrømmer Dem gierne sit Kammer."

„Jeg betænkte mig lidet."

„I Aften burde De dog ikke afslaae min Moder, saadan en Bøn," sagde Pauline."

„Det bestemte mig naturligviis strax! Jeg blev paa det Vilkaar, at Gustav skulde deele Værelset med mig; men vi skaddrede endnu en halv Times Tid, og jeg er vis paa ingen af os tænkte paa den Stilling, vi for faae Timer siden havde staaet i til hinanden."

„De har en fortreffelig Moder," sagde jeg til Gustav, da vi vare aleene."

„Han udbrød i varme rørende Lovtaler over hende, som giorde dem begge ligemegen Ære. — Overgangen derfra til hans Onkel var naturligviis let."

„Jeg kiender ikke heele Sammenhængen," sagde han, „men jeg kiender den nok til at kunde myrde ham."

„Den Hæftighed hvormed han talte kom mig til at gyse."

„Jeg kunde ikke myrde ham," sagde jeg, „uagtet han har fornærmet mig langt dybere end Dem. — Foler De hvor gyseligt det er at skille et Menneske ved Livet?"

„Fortiener saadant et Menneske at leve?"

„Jeg veed ikke selv, hvad der i det Øieblik, med en usædvanlig Varme, bragte mig til at forsvare et System, som jeg dengang og endnu bekiender mig til, og som jeg dog med koldt Blod overtraadte. Jeg har blot anført Dem denne Begyndelse af vor Samtale, for at vise Dem,

hvor langt jeg paa den Tid var fra at ahne, at det nogensinde kunde blive mig mueligt, at gisre mig selv til Løgner."

„Da Madam B***, Gustav og jeg næste Morgen efter Frokosten bleve aleene, fortalte hun mig Leed for Leed den Rad af Bedragerier, som havde gjort hendes Broder det mueligt, at drage Retten paa sin Side."

„Jeg vil ikke trætte Dem ved at opregne dem alle. Dette var det vigtigste, som jeg erfarede af Madam B***:"

„Hendes afdøde Mand var ligesaa retskaffen, som godtroende. I de sidste Aar han levede, havde hans Handel udvidet sig betydelig, da derimod hendes Broders, som rigtig nok ikke vovede sig saavidt ud, var taget af. Denne, som for kun

af og til havde omgaaedes dem, kom nu oftere; men, uagtet Madam B***s Advarsler, der allerede kiendte ham, forstod han dog, at vinde hendes Mands Fortroelighed, som dog vigtig nok for sin Kones Skyld, afslog hans Anmodning, om at træde i Compagnie med sig."

„Hun havde derimod, for ikke at stode sin stedse mere svagelige Mand for Hovedet, og tillige for det almindelige Omdømmes Skyld, fundet sig i, at han blev valgt til hendes Laugværge; da hun deels stolede paa sin egen Forsigtighed, og deels havde langt mindre onde Tanker om ham, end han fortiente."

„I den lange Tid, hendes Mand havde været sengeliggende, kom han der daglig, arbeidede ved hans Pult, og havde

alle Papirerne under Hænde. Imidlertid haabede hun dog stedse, det skulde blive bedre med den Syge, thi i den Tilstand han var, vidste hun enhver lille Ærgrelse kunde blive dødelig, og hun nænte derfor ikke at yttre sin billige Mistanke."

„Men med eet blev han slettere, og paa sit Yderste opdagede han hende først deres tildeels foreenede Speculation med Ostindiefareren; hun mærkede, at han selv ved en eller anden Omstændighed, som han fortaug, maatte have fattet Mistanke til hendes Broder, thi han bad hende om Forladelse for dette Skridt, og undskyldte sig med, at hiins Forslag: at lade alting gaae under hans Navn, havde bestemt ham dertil, dog ønskede han jo før jo heller, at faae en af sine Venner, som ogsaa

var Kiøbmand i Tale, for ikke ganske at overlade sin Families Skiebne i hans Hænder. Men det var for silde, thi han døde endnu samme Aften."

„Imidlertid giorde hendes Broder nu ikke et Skridt, uden at tage hende paa Raad med sig; men hun var overtydet om, at han alt i Forveien havde taget betydelige Documenter til sig, som endnu maatte være i hans Værge. Han havde imidlertid draget Sagen i Langdrag, og det havde kun lykkedes hende, at faae ham til at bringe hendes Stifdatters Midler i Rigtighed. Omsider kom Ostindiefareren hiem og det øvrige vidste jeg."

„Jeg har her udeladt alle de Smaaomstændigheder, som baade tilfulde overbeviiste mig om hans Nederdrægtigheder,

men ogsaa tillige lod mig see, hvor vanskeligt det var at begynde Sagen for fra med Nytte."

„Gustav kunde ikke høre Fortællingen ud; han kom i en saa hæftig Bevægelse, at han maatte forlade Værelset; jeg var alene med Madam B***."

„Jeg har endnu et eeneste Spørgsmaal tilbage," sagde jeg, „og naar De hører det vil De undskylde, at jeg talte med al muelig Varme mod en Kone, som jeg da troede, jeg havde Grund til at foragte."

„Jeg fortalte hende Scenen med den Billet, hun skulde havde skrevet, som den Gamle viste mig. — Hun løftede Øinene mod Himlen."

„Saadan en sort Ondskab havde jeg dog ikke tiltroet en Broder," sagde hun,

„De maae vide at den eeneste Capital, han nogensinde har tilbudt os, eller rettere min Datter, var — hans Haand. Jeg har aldrig sagt hende det, men at det ikke skulde falde ham ind — thi hvad kunde ikke det, at jeg havde i Sinde nogentid, at tvinge min Datters Tilbøielighed, eller at en lykkeligere Elsker havde stukket ham ud, lod jeg ham vide, at min Pauline havde frie Raadighed over sin Haand og sit Hierte, og hvis han vilde vinde vor Agtelse og Venskab var det kun ved at være retfærdig.“

„Jeg saae nu tydelig den diævelske Snare, han havde ledet mig ind i, men jeg blev tillige overbeviist om Rigtigheden af min første Formodning: at det ikke havde været en overlagt Plan af ham,

thi da havde han ikke dulgt den saalænge, men at det ulykkeligviis var faldet ham ind, at denne Billet, forklaret paa hans Maade, kunde tiene til at udslette det Indtryk Paulines Seddel havde giort paa mig."

„Var der en Følelse af Kulden tilbage imod mig i Madame B***s Hierte, forsvandt den, da hun blev oplyst om de Grunde, hvorfor jeg havde miskiendt hende."

„Jeg overlader Dem," vedblev hun, „den hele Sag; for min Søns Skyld, og for ikke at være min Datter til Byrde, ønsker jeg aleene min Formue igien; men skaan min Broder, saameget De kan."

„Jeg lovede det."

„Vi talede endnu længe om, paa hvad Maade vi best kunde twinge ham, til at give sit Rov tilbage; men vi indsaae begge hvor nødvendigt det var at tale oftere sammen; og da deels mine Forretninger hindrede mig i at reise saa ofte ud til Madam B***, og jeg deels ved at besøge hende saa offentlig kunde røbes af den Gamle, som upaatvivlelig holdt et vaagent Øie med Familien, og som var alt for listig til, at vi, skiønt med den retfærdigste Sag, turde erklære ham aaben Feide, søgte jeg at overtale den B***ske Familie, til at leve Vinteren over i Kiøbenhavn."

„Gustav understøttede min Anmodning, og det blev bestemt han skulde leie Værelser til dem, til om Efteraaret."

„Jeg maatte nu forlade dem; med inderlig Glæde mærkede jeg, at jeg var blevet dem uundværlig; de vilde saa nødig slippe mig."

„Nu havde du, dersom Hr. R** tillader det, en bequem Leilighed til at komme ind med, Gustav!" sagde Moderen; „Du har saa kun to Dage endnu at blive hos os i."

„Gustav lod ikke uvillig sdertil."

„Det skal være mig en Fornøielse" — svarte jeg, „men for Børn og Forældre, som ikke har seet hinanden i lang Tid, ere to Dage af megen Betydenhed."

„O!" afbrød Pauline mig, „naar vi dog ikke kan fritages for Ubehageligheder, er det best at de kan afgjøres med eengang."

„Jeg kastede et Blik paa hende, hvori vist nok heele min Taknemmelighed udtrykte sig, og nu mærkede hun først, hvad der saa ganske af sig selv var sluppet hende ud af Munden. Hun blev rød. — I det Øieblik ønskede jeg, Gustav ikke skulde reise med mig, for at jeg ganske kunde overlade mig til mine Drømme."

„Imidlertid talte vi dog næsten heele Veien igiennem kun om Pauline; vi kappedes, saa at sige, om at holde hende Lovtaler. Gustav fortalte mig smaae Træk fra hendes Barndom, hendes Opvext, hendes modnere Alder; lutter smaae Ubetydeligheder i en andens Øine; men jeg sad der saa opmærksom, hørte saa andægtig, som om jeg kunde have tilkiøbt mig Saligheden derved, og jeg giorde det vir-

kelig ogsaa. Tilsidst frappeerte dog min Varme Gustav."

„Maae jeg fortælle min Søster," spurgte han smilende, „hvor gode Tanker De har om hende?"

„Jeg blev forlegen."

„Det er virkelig sjeldent," sagde jeg, „at treffe en saa dannet, og dog ufordærvet Pige."

„Jeg dreiede Samtalen hen paa hans Onkel. Han spurgte mig, om jeg havde lagt nogen bestemt Plan, hvorefter jeg vilde gaae frem."

„Gid vi dog kunde faae hurtig Ende paa det," lagde han til.

„Jeg erklærede ham det var umueligt, da vi ikke ligefrem kunde angribe Man-

den; og at det maaskee var nødvendigt at vi tog vor Tilflugt til List."

„Nu vel," sagde han, „naar det ikke kan være andet, List eller Vold; om jeg gik hen til ham, og satte ham en Pistol for Brystet?"

„Jeg søgte at overtyde ham om hvor unyttigt og farligt det vilde være, og jeg meddeelte ham adskillige af mine Planer; de forekom ham alle for frygtsomme og for langsomme; imidlertid vidste han ingen bedre."

„Det første jeg kan og vil giøre," sagde jeg, „er at holde et vaagent Øie med ham og give Agt paa ethvert Skridt han giør."

„Gustav taug og syntes eftertænksom.— Saaledes kom vi til Byen."

„Der gik en lang Tid hen, inden jeg kunde sige, jeg havde giort et eeneste Skridt med Nytte. — Jeg besøgte undertiden den Gamle; han undveeg enhver Snare jeg lagde for ham, og det forekom mig, som han begyndte at fatte Mistroe til mig."

„Gustav kom undertiden til mig; han fortalte mig, at han havde faaet Værelser til sin Moder; men da de vare meget indskrænkede, havde han leiet sig ind et andet Sted i Byen. Jeg hørte med Forundring, at dette Sted var det Huus, hvori hans Onkel ogsaa boede til Leie."

„Dette tilsyneladende Fusentasterie bestyrtsede mig."

„Det skal dog ikke være," sagde jeg smilende, „for at holde Øie med ham."

„Det just ikke," svarede han, „men hvem veed, om det dog ikke kunde være godt at være ham i Nærheden."

„Jeg troer ikke, at han egentlig havde nogen bestemt Hensigt dermed. Men det veed jeg med Vished, at den Beslutning, han i et ulykkeligt Øieblik fattede, og som giorde os alle saa usigelig elendige, endnu ikke dengang var, eller kunde være faldet ham ind."

„Efteraaret nærmede sig, og Madam B*** og Pauline kom til Byen. — Den sidste rødmede da hun saae mig, Gustav maae have sladret. — Jeg kom daglig til dem. Der faldt mig bestandig noget ind der vedkom Sagen, og som jeg nødvendig maatte tale med Madam B*** om. Jeg syntes heller aldrig, at

komme dem for tit, og jeg glemte reent, at min Forstaaelse med dem skulde holdes hemmelig. De glemte det selv. Min Kierlighed var stille men brændende; Jeg saae vel tydelig at Pauline agtede mig høit, og at mit Selskab var hende kiert, men ikke et Ord, ikke en Mine, ikke engang et Suk forraadede mig nogensinde at hun elskede mig."

„De begriber, min Ven! at Følgen deraf var, at jeg sukkede, og sukkede hemmeligere; endelig troede jeg at have fundet noget i de Papirer, jeg havde i Hænde, hvorved jeg mueligt ved Madam B***s Hielp kunde giøre vigtige og overtydende Opdagelser. Jeg tog derfor en Aften jeg gik derhen, en Pakke Documenter med mig. Vi saae dem igiennem sammen, og

ved nøiere Undersøgelse fandt jeg desværre, at jeg havde taget feil."

„Madam B*** forlod Værelset, Pauline og jeg blev alene. Tilfældigviis laae hendes Seddel i den øverste Pakke. Hun fik Øie paa den.

„Har De den endnu?" sagde hun hurtig og med Følelse.

„Den lader jeg aldrig komme fra mig," svarede jeg, „De veed ikke hvor velgiørende den har været mig."

„Jeg fortalte hende den skrækkelige Forfatning Opdagelsen af hendes Onkels Bedragerie og min Uretfærdighed havde sat mig i."

„Men et Blik paa deres Seddel," vedblev jeg, „paa den reene Uskyldighed, paa den Tillid til Dyden, som aander

deri, fordrev det Menneskehad, som havde begyndt at leire sig om min Siel; det opløste sig i Taarer; de faldt ned paa Deres Seddel. Jeg kan ikke skille mig ved den! hvergang jeg seer paa den forekommer det mig, som jeg havde fældet en Taare paa Deres Hierte."

„Seddelen laae ved Siden af mig; hun tog den."

„Hvem af os," hviskede hun næsten, „bør den nu være meest kostbar?"

„Jeg kunde ikke svare hende; jeg saae ned i Papirerne for at dølge min Bevægelse; hun stod bag ved min Stoel."

„Jeg sad ved hendes Moders Skatol; midt i det var et lille Skab, og i Dørren til det, et Speil. Jeg betragtede Pauline; hun mærkede det ikke."

„Hendes Øine vare fæstede paa Sedelen; det lod, som det søgte den Plet, hvorpaa mine Taarer var faldet; . . . Hun trykkede den til sine Læber."

„Nu var jeg ikke længer Herre over mig selv; jeg greb hendes Haand."

„Jeg vil springe en Scene over, som ingen Beskrivelse taaler; fordi enhver, som fortiener at nyde den, har følt eller skal føle den selv."

„Hun var min! — hun vilde strax have giort sin Moder til sin Fortroelige. Jeg hindrede hende deri."

„Nei! Pauline," sagde jeg, lad mig fortiene dem først. Naar jeg har vundet deres Moders Sag, vil jeg bede hende, om hendes Velsignelse."

„Der holdt mig endnu en anden Følelse tilbage. Kunde, tænkte jeg, Madam B*** ikke antage denne Forbindelse for en sagte Tilstaaelse om, at hendes Formue for stedse var tabt, og at jeg kun giorde dette Skridt for at oprette den Uret, jeg havde giort hende, ved at give hende en Svigerson, som aldrig kunde fortryde paa, at hans Kone deelte sine Midler med sin Moder og sin Halvbroder."

„Imidlertid var jeg dog lykkelig; desværre! Min Lykke varede kun faa korte Uger; jeg kunde nævne dem Dagen, ja endogsaa Timen hvorpaa den hørte op; det Øieblik gaaer mig aldrig af Minde."

„Ja, min Ven! De har seet mig munter, De har maaskee ogsaa seet mig overgiven, men det var kun i de faae lyk-

kelige Øieblikke, hvori jeg kunde blive Herre over mig selv, hvori jeg over den store Tanke, at have fremvirket Paulines og hendes Families Lykke, kunde glemme, at jeg derfor aldeles maatte fornægte min egen."

„Just i denne Tid mødte jeg en Dag Onkelen paa Gaden; han kom henimod mig. De Spor af Mistroe jeg før var blevet vaer i hans Ansigt, syntes at være forvandlede til en Art Trods."

„Jeg hører," sagde han med et spodsk Smiil, „at De kommer daglig i min Søsters Huus. Deres Besøg skal dog egentlig gielde Datteren, siger man."

„Jeg mærkede han havde i Sinde at giøre mig forvirret. Det lykkedes ham ikke."

„Det første er rigtig nok," svarede jeg, „hvad det sidste angaaer, formoder jeg, De er alt for fornuftig til at troe paa Byesnak," og siden hans Mine forkyndte mig aabenbare Krig, lagde jeg til, maaskee med en smule Bitterhed: „thi jeg haaber De veed af Erfarenhed, hvor lidt man bør fæste Troe til den."

„Kan gierne være," vedblev han i samme Tone; „imidlertid havde De dog neppe holdt det skiult for mig, hvis min Søster ikke havde vist at drage Dem i sine Garn. Det er ellers ikke smukt, at vilde oprippe den Sag, De kiender saa godt, mod den Mand, De selv har vundet den for. Men De veed best selv, hvor liden Aarsag, jeg har til frygte, hvor snedig De end er gaaet til Verks, men glem kun ikke,

at hvor klog og lærd De end kan være, er De dog langt fra ikke saa gammel, som jeg."

„Denne sidste Tvetydighed, sagde han med et tvetydigt Smiil, ønskede mig, at leve vel og forlod mig."

„Jeg indsaae vel, at han troede mig saa indtaget imod sig, og følede sig saa sikker, at han holdt det for unødvendigt at beholde Maſken længere paa for mig; og han var ondskabsfuld nok til at vise mig sin Overlegenhed, ved at erindre mig om, at han havde bedraget mig."

„Jeg lod dog ikke Modet falde. Og en Omstændighed, som kort efter indtraf, syntes ogsaa virkelig, at føre mig lige til Maalet."

„Man fik med eet Efterretning om den udeblevne Ostindiefarer. Den var rigtig nok forliist, men nogle af Mandskabet, hvoriblandt Capitainen havde undgaaet Døden. Den sidste havde havt Tid og Koldsindighed nok til at redde sine Papirer, og hans pludselige Ankomst til Kiøbenhavn, syntes aldeles at forandre Scenen."

„Ved et Tilfælde var jeg een af de første, som fik Efterretning derom, og jeg ilede strax hen til ham, da jeg ikke tvivlte paa, han jo kunde give mig Oplysning."

„Jeg fik den ogsaa, men jeg saae tillige, at den Gamle kunde ved de Documenter han havde i Hænde, faae de behørige Papirer udleverede, førend jeg fik ud-

draget af dem den Overbeviisning, som skulde fælde ham."

„Jeg havde forhen hørt Capitainen omtale som en redelig Mand; den Omhyggelighed, han havde havt for de Sager, han havde under Hænder, og den Orden hvori De vare, overbeviste mig derom. Jeg sagde ham reent ud min Mistanke, og han stadfæstede den."

„De Varer, der havde været paa hans Skib, havde netop været dem, der tilhørte den Gamle, men da dennes Sager stod saaledes, at han atter syntes at have Retten paa sin Side, kunde han ikke ret vel nægte Papirene udleveret, især da den Omstændighed, at alting havde gaaet under B***s Navn, her paa nye kom ham til Fordeel; men han vilde opholde ham,

og udsætte Tiden, for om jeg imedens, mueligt ved Rettens Hielp, kunde bringe dem i mine Hænder."

„Jeg takkede ham derfor, hvorvel jeg følede, det vilde dog have nogen Vanskelighed; og jeg havde neppe forladt ham, da jeg ligesom jeg vilde dreie om ad Gaden fik Øie paa den Gamle, der gik usædvanlig stærk."

„Jeg vendte strax om og gik tilbage til Capitainen; vi holdt det begge for meget rimeligt, at det var til ham, hans Gang sigtede, og vi bleve eenige om, at jeg skulde gaae ind i et Sidekabinet, hvor jeg kunde høre alting."

„Han kom! Samtalen var i Begyndelsen temmelig ligegyldig, men under den, erkyndigede han sig meget fiint, om de og-

saa vare aleene? Om han havde talt med mange siden han kom til Byen? Og da han havde faaet tilfredstillende Svar derpaa, spurgte han ham først, om han havde bierget sine Papirer? Og nu tog han med eet den samme Brevtaske, jeg engang havde seet, frem, og foreviste det Document, som berettigede ham til at fordre dem udleveret; men en indstinktagtig Følelse ledede ham til, ikke at slippe det af Haanden, saa Capitainen maatte læse det i en meget trungen Stilling, men denne havde Snedighed nok, til at læse det ganske høit."

„Jeg kunde høre hvert Ord, og tænk dem min Bestyrtelse, og min Glade, da jeg blev overtydet om, at det aleene vilde være i Stand til at fælde Bedrageren."

„Efter Aftale afslog Capitainen ham Papirerne, under det Paaskud, at han først maatte bringe dem i nøiere Orden, og afgiøre sine egne Regnskaber."

„Formodentlig ansaae den Gamle det ogsaa for et Paaskud; han betragtede ham forundret og forskrækket, men med eet skyntes han at fatte sig, og gik."

„Jeg takkede Capitainen, og da jeg troede, jeg ikke burde spilde et Øieblik, for at drive min Plan igiennem, forlod jeg ham ogsaa strax."

„Imidlertid faldt det mig ikke ind, at den Gamle kunde have fattet Mistanke om, at jeg havde været der. Jeg havde neppe gaaet den halve Gade igiennem, forend jeg blev ham vaer inden for en Glasdør, paa en Vinkielder; jeg holdt

Øie med ham, saa at han ikke kunde mærke det, og jeg var neppe gaaet forbi, førend han listede sig op, og med mueligste Hastværk skyndte sig ind i en Tværgade."

„Jeg lod mig ikke forstyrre, men gik hiem og klædte mig paa, for endnu samme Aften at faae Audientz hos en Mand, ved hvis Indflydelse jeg haabede at faae Papirerne i Rettens Hænder. Jeg havde ingen Aarsag til at troe, han vilde nægte mig min Anmodning, naar den var understøttet af uomstødelige Grunde, saa meget mere, som det aldrig kunde blive til min Kontraparts Skade, i Tilfælde af, at han var uskyldig, men saa derimod paadrage mig Lovens Forfølgelse, som Ære-

kiænder. — Jeg kiendte ham forresten ikke, og havde heller aldrig attraaet det."

„Men foreſtil Dem min Forundring, da jeg ved at lade mig anmelde, hører, at den Gamle er hos ham."

„Han havde altſaa forekommet mig; jeg gik bort, til jeg kunde formode min forrige Mandant var borte; jeg blev modtaget med Kulde; jeg vilde fremſætte hele Sagen, men han afbrød mig."

„De har jo engang ført og vundet denne Sag," ſagde han, „og nu ſkal jo en Kierligheds Hiſtorie have bragt dem til at ſpille under Dække med Enken. — Jeg gior rigtig nok meget for ſmukke Pigers Skyld, men denne Sag er alt for aabenbar imod dem, og det maae jeg lægge til, at inden i Morgen Formiddag faaer

Capitainen Ordre til at udlevere Papirene uden Modsigelse."

„Han bukkede og jeg var afskediget."

„Jeg var fortvivlet; i dette Øieblik saae jeg intet, aldeles intet Redningsmiddel. Jeg vilde gaae hiem. Min Vei faldt just der fordi, hvor Madam B*** boede, og jeg sandsede ikke at gaae om af en anden Gade."

„I det jeg vilde gaae forbi, pikkede Pauline paa Ruden, og inden jeg vidste af det selv var jeg derinde. Broder og Søster modtog mig med Glæde; de vidste allerede den lykkelige Efterretning, som de kaldte det; de sværmede i de gladeste Forhaabninger. Min mørke Mine, forskrækkede dem."

„Endnu intet Haab," sagde Moderen roelig.

„Intet," svarede jeg.

„Jeg havde seet saa sørgelige Exempler paa, hvor farligt det er, at give Mennesker Haab i Utide, at jeg vel vogtede mig derfor."

„Med eet blev alting taust omkring mig, jeg kunde ikke holde det ud, og uden at forklare mig videre gik jeg. Gustav fulgte mig hiem! De veed selv, hvor vanskeligt det er at tie i en saadan Stemming! Jeg fortalte ham alting; han snyfede!"

„Hvorfor bred De da ikke ud af Cabinettet," raabte han, „og rev det ud af Haanden paa ham?"

„Havde jeg været ti Aar yngre," svarede jeg ham, „havde det nok ogsaa faldet mig ind, men i min Alder og med mine Følelser afskyer man saadanne Midler, og jeg troede desuden, at jeg snart paa en ædlere Maade skulde faae ham i mine Hænder."

„Men nu, nu?" sagde han og sitrede."

„Nu veed jeg rigtig nok intet Middel. — Det er skrækkeligt," lagde jeg til, „saadan at følge en Forbrydelse Skridt for Skridt, uden at kunde hindre den; at vide paa en Plet, hvor det ulykkelige Document er, som er saa vigtigt for os alle, og dog maae staae med ørkesløse Hænder!"

„Hvor det er?" sagde han forundret.

„Ja."

„Jeg veed ikke hvorfor, men jeg fandt en grum Fornøielse i at detaillere enhver Smaating for ham; jeg havde selv lagt saa nøie Mærke til alting; Jeg beskrev ham den Gamles Skatol. Brevtasken, Skuffen hvori den laae, den Forsigtighed, hvormed han havde lukket den. Det voldte mig i det Øieblik en levende Smerte at erindre det, men maaskee jeg just derfor erindrede det deshellere."

„Han gik hæftig op ned af Gulvet."

„Og hvad har De nu i Sinde at giøre?" spurgte han."

„Jeg veed ikke; jeg vil see jeg kan blive roeligere, saa haaber jeg nok, jeg finder et Middel."

„Og imidlertid bliver det forsilde. — Det Umenneske skal triumfere!"

„Jeg søgte at beroelige ham!"

„Nu vel!" sagde han, „jeg vil ikke forstyrre Dem; see da, De kan finde et Middel. Jeg kan ikke længere taale at leve paa min gode Søsters Bekostning, jeg kan ikke taale min Moders Ære mistænkt."

„Han gik hiem."

„Jeg blev efterhaanden roeligere. Den Trudsel om Ordren til Capitainen, at udlevere Papirerne, forekom mig nu mindre farlig. Jeg behøvede blot at overtale Capitainen til at giøre eens Sag med mig, og kun nægte Papirenes Udlevering til vor Contrapart, men derimod med Glæde byde sig til at nedlægge dem i Rettens

Hænder, indtil den havde undersøgt det Document, hvorved den Gamle vilde forsikre sig dem."

„Det beroede kun paa, han ikke lod sig skræmme, thi hvis den Gamle, som formodentlig alt var faldet ham ind, nægtede at fremvise det, paa Grund af, at Capitainen selv havde maattet tilstaae dets Gyldighed, og at han kun derved atter vilde paadrage sig en Proces, som skiønt han seent eller tidlig maatte vinde den, dog vilde give ham Ærgrelser og Tidsspilde, og endskiønt det desuden var at formode, at hiin Stormænd, der af Grunde, som jeg ikke indsaae, understøttede den Gamle, havde Anseelse nok til at drive dennes Paastand igiennem, saa maatte dog Papirerne selv komme i Rettens Hænder,

og ved dem aleene haabede jeg, skiønt med mere Vanskelighed og større Anstrængelse, at vinde Sagen."

„Jeg kastede mig endelig paa Sengen, og ned et par Timers Søvn; omtrent Klokken fire stod jeg op, og klædte mig paa, for saa tidlig som mueligt at kunde forberede Capitainen."

„Førend jeg endnu var ganske færdig, blev der ringet stærk paa Gadedøren. Det var en Karl, der forlangte at tale med mig, og bad mig ufortøvet komme hen til den Gamle, og tage, — saaledes udtrykte han sig, „en vederhæftig Mand med mig, da han havde Ting af yderste Vigtighed, og som ingen Opsættelse taalte, at tale med mig om."

„Jeg lovede, uden at kunde begribe Aarsagen, at komme strax, og da just min Broder paa den Tid opholdt sig i Byen, og jeg baade vidste, han altid var tidlig paa Færde, og desuden boede i Nærheden af mig, hentede jeg ham, og vi fulgtes derhen sammen."

„Vi traadde ind af Dørren, og forestil Dem, om det er mueligt, min Bestyrtelse og min Skræk; da jeg i det slet oplyste Værelse, blev den Gamle vaer, halv paaklædt, og Gustav bleg og forvildet, et Billede paa stum Fortvivlelse, nedsænget paa en Stoel."

„Han mærkede ikke vi traadte ind; Den Gamle kom imod os. Der var en Slags Triumf i hans Øie, som han forgiæves søgte at skiule."

„Kan De forlade Dem paa den Mand de har med dem," hvidskede han til mig;" thi for Familiens Skyld ønsker jeg denne Sag maae blive dulgt, hvis den ikke selv noder mig til at giøre den bekiendt."

„Det er min Broder," sagde jeg.

„Den Gamle talte noget til ham; jeg veed ikke hvad det var. Den Forvirring Gustavs Forfatning bragte mig i, gav mig ikke Tid til at tænke paa andet; hans Blik var hæftet paa Gulvet, han hørte, saae, og mærkede ikke det mindste til hvad der foregik omkring ham."

„B***" sagde jeg, og lagde min Haand paa hans Skuldre, „hvad feiler dem?"

„Han foer op, og kastede sig uden at sige et Ord i mine Arme. Den Gamle kom hurtig hen til os og rev ham fra mig."

„Sat han sig kun ned igien," sagde han, „og føel hvormeget jeg skaaner ham."

„Fra den foragtelige Haarhed hvormed han havde tiltalt Gustav, gik han over til Høflighed og Kulde! han vendte sig til os."

„Dette unge Menneske har brudt ind hos mig i Nat," vedblev han, „De, mine Herrer, maae for Aarsagers Skyld, som jeg siden skal tage mig den Friehed at sige dem, være Vidne til hans Tilstaaelse." Har han ikke," spurgte han Gustav med sin forrige truende Tone, „lukket mine Værelser op med en Hovednøgle?"

„Gustav taug."

„Nu svarer han ikke," vedblev han, som før."

„Jo, jo," sagde Gustav forvildet. „Har jeg ikke overrumplet ham med denne Brevtaske i Haanden."

„I det han sagde det, foer han med Haanden i hans Lomme, og trak en rød Brevtaske med grønne Kanter op af den."

„I det Øieblik, indsaae jeg hele Sammenhængen; jeg pønsede paa hvordan jeg kunde redde den Ulykkelige. Han indviklede sig alt mere og mere og tilstod alt hvad den Gamle vilde; han var for meget ude af sig, til at turde eller kunde yttre sin egentlige Hensigt."

„Den Gamle spurgte ham endnu, hvorfra han havde faaet den Regle, som

aabnede Værelserne." Han kunde neppe stamme de faae Ord frem: „at han havde faaet den af Verten."

„Nu er han for det første færdig," sagde Onkelen, og aabnede Brevtasken; „der er otte tusinde Rigsdaler i," vedblev han med Kulde, „det var egentlig nok til at blive hængt for."

„Han bukkede for os:"

„Mine Herrer," sagde han, „De og jeg ere de eneste, der kiender min Søsterssons Forbrydelse; hvis Omstændighederne nøder mig dertil, kræver jeg dem til Vidne; som ærlig Mand kan og bør de da ikke nægte mig deres Udsagn."

„Jeg vilde talt; han forekom mig."

„Jeg veed Hr. R**," vedblev han med Ondskab, „at det maae falde Dem

tungt, da De staaer i en saa nøie Forbindelse med min Søster; men min Hensigt med at lade dem hente, var kun Skaansel, og jeg haaber De føler den netop deri, at jeg valgte dem til Vidne. — Undslaaer De Dem for at være det, behøver jeg blot at lade Huusfolkene vække."

„Han forstod imidlertid med Blik og Trudsler at holde Gustavs skrækkelige Forfatning vedlige; og vidste heeletiden at forebygge den Indflydelse min Nærværelse maatte giøre paa ham. Han stillede sig bestandig imellem os begge, og det var mig ikke mueligt at faae sagt et Ord til den Ulykkelige."

„Jeg var overrasket; med sønderknusende Ydmygelse følede jeg mig nu ganske i hans Magt. . . Jeg maatte love det, og

havde jeg end i det Øieblik kundet vægre mig derved, vilde dog det Blik Gustav kastede til mig, aleene have bestemt mig dertil."

„Den Gamle havde havt Snedighed nok til at opskrive dette Slags Forhør Ord for Ord; vi maatte skrive det under. Min Broder havde i de seenere Tider en blind Tillid til mig, og uagtet sin Forundring og Bestyrtelse, tog han ikke i Betænkning at følge de Vink, jeg gav ham. Jeg selv var alt for lidt Herre over mig selv, til at hitte et Middel op, hvorved vi kunde undgaae det."

„Vel!" udbrød Onkelen, da vi havde lagt Pennen fra os; „Nu vil jeg dog haabe at dette Besøg egentligt gialdt mine Penge, og at man ikke havde i Sinde at

forvandske mine Papirer; thi saa lod jeg det aldeles ikke gaae saa stille af."

„Dette sidste sagde han med megen Vægt og et skarpt Blik paa mig, som han overalt heele Tiden holdt meest Øie med."

„Jeg vil," vedblev han, „skaane dette unge Menneske under to Betingelser, hvoraf De kan svare for den eene. — Jeg veed min Søster brænder af Begierlighed efter at indvikle mig i en nye Proces; man skal allerede have giort Begyndelsen paa det, hos den nyelig hiemkomne Capitain; dog — det veed De maaskee bedre end jeg. . . Jeg forlanger altsaa at hun for Eftertiden skal lade mig være i Roe, og nyde min Formue uforstyrret; naar jeg engang er død, kan hun og mine øvrige Arvinger giøre ved den, hvad de vil!"

„Ved dette Ord syntes Gustav at faae Liv; han sprang op."

„Nei! nei!" raabte han."

„Vil han da hellere i Rasphuset, unge Herre!" sagde Onkelen med al muelig Koldsindighed, „thi nu gaaer det jo dog af Mode at hænge Tyvene."

„Gustav sank tilbage paa Stolen, med et Art Skrig. — Vi taug alle, det var en gyselig Stilhed."

„Den Ulykkeliges Ubesindighed havde ganske forspildt, det eeneste Haab, som siden Opdagelsen af min Vildfarelse, havde været mit Livs Lykke. Den kolde Bedrager skulde andengang triumfere, og det, i det Øieblik, da han havde været sit Fald allernærmest."

„Jeg kunde ikke betænke mig længe; et eeneste Blik omkring mig, en eeneste Tanke paa Moderens Hierte, og jeg lovede alting; men jeg følede dybt, at det var mig, som tabte meest i det Øieblik."

„Den anden Betingelse," vedblev den Gamle, „kan ikke afgiøres her; men det bliver derved: at hvis jeg, som Himlen forbyde, bliver nødt til at angive min Tyv, De da fremstaae som Vidner paa hans Forbrydelse."

„Alle Omstændigheder ere endnu ikke oplyste," sagde jeg."

„Maaskee de bedre oplyste," svarede han mig, med et betydende Blik, „vilde forjage min Medlidenhed."

„Han takkede min Broder, som ikke vidste, hvad han skulde troe om alt dette,

for sin Uleilighed og bukkede for mig, med de Ord: „han haabede, at jeg høiere op paa Dagen talede nærmere med ham!"

„Gustav bliver hos mig!" lagde han til."

„Den ulykkelige foer sammen!"

„Det tilstæder jeg aldrig," sagde jeg hæftig.

„Gaaer De da i Caution, for hans Tilstædeblivelse?" spurgde han.

„Jeg gjorde det skrivtlig; min Broder paategnede den ogsaa .... Klokken var henimod sex; Folkene begyndte at røre sig over os; Den Gamle havde sit kolde roelige Overlæg."

„Tag dem i Agt," sagde han, i det han fulgte os ud, „at De ikke gior nogen Opsigt i Huset."

„Min Broder gik foran; jeg var yderst forbittret."

„Spænd kun ikke Buen for holt," sagde jeg „styrter De Gustav skal han ved Gud drage Dem med sig."

„O!" svarede han mig ganske roelig: „Jeg har lært ikke at frygte Deres Spaadomme! Et Menneske, der vil anvende sin Tid paa at opfylde saadanne Forudsigelser, maae ikke spilde den, med at klæde sig om."

„Jeg svarte ham intet paa denne bittre Spot, men drog Gustav med mig op paa hans Kammer."

„Han var endnu ude af sig selv; jeg søgte forgieves at faae heele Sammenhængen at vide; men hvad jeg siden af den

Gamles Mund og Gustavs seenere Fortælling erfarede, er omtrent følgende:"

„Gustav havde, som jeg fortalte Dem, forladt mig i den hæftigste Bevægelse. Han var kommet hiem uden at vide af det selv. Da han kom til sin Kammerdør vilde han tage sin Nøgle op, men han kunde ikke finde den. Han ledte i alle Lommerne, men forgieves . . . Efterat han længe havde søgt og søgt om igien, gik han endelig ned til Værten, som endnu ikke havde lagt sig, og bad ham: „om han ikke vilde lukke ham ind med Hovednøglen, da han formodentlig havde glemt sin hos sin Moder."

„Denne, som kiendte Gustav temmelig nøie, vidste, han ikke havde noget at frygte for; og da han tillige længtes

efter Sengen, flyede han ham Nøglen med det Tillæg: „De kan beholde den til i Morgen tidlig, men vær forsigtig med den, thi den lukker alle Værelserne op i heele Huset.“

„Gustav gik op, kastede sig paa en Stoel, giennemtænkte sin Families Stilling, og — studsede.“

„De vil finde min Ven! at ethvert, især ungt Menneske, om han endogsaa har de frieste Begreber, naar kun den almindelige Religions Lærdomme er blevet ham dybt indprentet i sin Barndom, tager i saadanne Tilfælde, hvor en uventet vigtig Begivenhed møder ham, hvorved han enten lider meget, eller kommer i Strid med sig selv, hvordan han skal handle, sin Tilflugt, — ikke endda saameget til Religio-

nen, som til den Overtroe, der saa ofte er forbundet dermed om blind Bestemmelse."

„Saa gik det Gustav!"

„Denne røde Brevtaske med de grønne Kanter stod for ham; denne Hovednøgle, som saa tilfældig var kommet i hans Hænder, og som lukkede alle Værelserne op. — „Skulde det ikke være et Vink af Forsynet til paa en Tid, da ingen, da ikke jeg eengang saae et sandsynligt Middel til at skaffe hans Familie deres lovlige Eiendom, at benytte sig af de Midler Hændelsen førte ham i Hænde."

„Men at bryde ind. . . . „Nu vel! hørte dette Document ikke dem til; var det ikke i den Mands Hænder, der selv saa underfundig havde ranet det fra Dem . . .

havde hans Fader ikke i sin Dødstime selv været uroelig over det, og mon han ikke usynlig vilde velsignet hans Foretagende? . . Havde det ikke kostet hans Moder saamegen Bekymring, og mere end det, hendes ærlige Rygte? . . . Men den Fare han udsatte sig for? Skulde han da eene være feig; Forbrydelser lykkes for Tyve og Røvere; og et saa retfærdigt Indbrud skulde ikke lykkes ham! . . Naar han nu havde det, naar den Gamle stod beskiemmet og ydmyget, naar hans lykkelige Moder havde vundet sin Agtelse igien, naar han med Renters Rente og varm broderlig Kierlighed kunde giengielde sin ømme Søster de Opofrelser hun havde giort ham!"

„Han skiælvede af Glæde; — hvad holdt ham da tilbage, hvorfor var han ikke alt-ilet derhen; . . manglede han da Mod? Mod! Nei." — Han foer op . . „men, om det mislykkedes ham!" — han satte sig ned igien."

„En hemmelig Følelse sagde ham maaskee at han dog ikke havde ganske ret; han vilde forgieves forjage denne Tanke, da et Tilfælde, et aldeles ubetydeligt Tilfælde bestemte ham, og overtydede ham om, det maatte være et Vink af Forsynet."

„Han stak hændelsesviis sin Haand i Vestelommen, og mærkede, der var et Hul i den; han puttede sine Fingre ned i det og fik fat paa — Kammernøglen; . . ."

„Hvorfor skulde han da, da han over tyve Gange havde ledet i Lommen, ikke fundet

den før?" . . . Han stod op; uden at spilde Tiden satte han sit Lys i en lille Haandlygte, og svøbte et Tørklæde om den for at Skinnet ikke skulde røbe ham."

„Han gik ned; han aabnede Værelset forsigtig, og kom lykkelig til Skatollet. Han brød det sagte; Skuffen faldt ham strax i Øinene; han tvivlede ikke paa det jo var den rette og brød den strax; den røde Brevtaske laae der rigtig nok. Han greb den næsten ude af sig selv, af Glæde; han lukkede Skatollet i, han lukkede Dørene i efter sig, og ilede op paa sit Værelse."

„Der takkede han Gud af sit ganske Hierte, og skyndte sig at aabne Brevtasken! — Men føel, hvorledes han blev til Mode, da han opdagede, at han havde

taget Feil; . . . Brevtaſken var proppet fuld af Bankenoter, men der var intet Document."

„For ſildig angrede han nu ſin Ubeſindighed. Han ſtod ſom rørt af en Tordøn; var han grebet med det ulykkelige Document i Haanden, havde hans Forfatning ikke været saa ſkrækkelig; thi hans Bevidſthed vilde have vedligeholdt hans Mod; men i dette Øieblik, da han levende følede den ſkrækkelige Infamie, ſom hvilede paa hans Handling, da han mod ſin Villie, da han med de reeneſte ſødeligſte Hensigter, ſaae ſig nu ſom Tyv, vanæret og foragtet, ſit ærlige Navns, ſin Moders Morder — var han nær Fortvivlelſe."

„Han kaſtede Brevtaſken med Afſkye fra ſig; han gik ſom afſindig op og ned i

Værelset; med eet fattede han en Beslutning; han vilde bringe den tilbage igien; den Fare, han derved udsatte sig for, forekom ham langt mindre end den Følelse, at beholde den en eeneste Time i sit Værge! at finde Documentet faldt ham ikke mere ind. Han tændte atter sin Lygte, og gik ned; dog ravede han mere end han gik."

„Men til al Ulykke havde han for midt i sin Glæde over at være uden for al Fare lukket Døren temmelig haardt i; den Gamle var vaagnet. Bestyrtset over den Allarm, stod han op og tændte sit Lys; det første Sted han ilede hen til, var det kiære Skatol; han mærkede naturligviis strax Indbruddet, og savnede i Øieblikket efter Brevtasken. Just som han var ifærd med at see om der intet mere var borte,

hørte han, der blev stukket en Nøgle i den yderste Dør."

„Han blev forskrækket; men denne Gang overvandt hans Gierrighed hans Frygt; han slukkede sit Lys og stillede sig i en Krog; men da han skimtede, hvem der traadte ind, var hans Frygt borte."

„Gustav nærmede sig Skatollet, aabnede Klappen, uden i sin Bedøvelse at blive vaer, at den kun stod paa Klem og Nøglen sad i den. Men i det Øieblik han tog Brevtasken op, sprang den Gamle frem, greb ham om Haanden og tvang ham til atter at putte den i Lommen."

„Er det saadan du og din snukke Familie efterstræber mig," raabte han.

„Gustav var uden Besindelse. — Han sank om paa en Stoel. Den Gamle gik

op og ned af Gulvet, endelig blev han staaende for ham."

„Jeg vil dog ikke gjøre ham ulykkelig," udbrød han, „med mindre I selv tvinger mig dertil."

„Han ringede paa sin Karl, og uden at lade ham mærke det mindste, sendte han ham til mig, i det Ærende De har hørt. Hvad den Gamle havde foretaget sig inden vi kom, vidste Gustav ikke det mindste af."

„Han var virkelig ogsaa næsten endnu uden Bevidsthed, da jeg endelig blev alene med ham. — Jeg frygtede for hans Forstand. — Jeg førte ham hen paa Sengen; efterat han omtrent havde lagt en halv Time uden at tale og næsten uden at

bevæge sig, kaldte han sagte paa mig. — Han greb begge mine Hænder."

„Foragter De mig ikke?" stammede han."

„Jeg havde imidlertid ogsaa faaet Tid til at fatte mig noget."

„Nei, min Ven," sagde jeg med al den Godmodighed, jeg var istand til, „men jeg beklager Dem inderlig."

„Hans Siel havde været fyldt med alt for skrækkelige Forestillinger, til at et mildt Svar ikke skulde giøre den meest velgiørende Virkning paa ham. Han brast i en lydelig Graad."

„Min arme ulykkelige Moder," stammede han.

„Hun vil endnu være meget lykkelig," svarte jeg, „siden hendes Søn er reddet."

„Jeg gav ham al den Trøst der faldt mig ind; jeg veed ikke selv, hvor jeg fik den fra, thi fra mit Hierte kom den ikke."

„Jeg følede dybt, at den skarpeste Overveielse, dennegang ikke kunde giøre Sagen mindre farlig. Den Gamle havde baaret sig alt for snildt ad dertil; ved at kræve mig til Vidne, havde han betaget mig al Leilighed til selv at paatage mig Sagen for Gustav. Og hvis denne yttrede sin egentlige Hensigt i Retten, havde da ikke hans Onkel den ønskeligste Leilighed til at drage den øvrige Familie ind i Sagen med; Han behøvede blot hiin Stormands Udsagn for, at jeg havde udbedet mig hans Hielp til at faae Documentet i Hænde, og vi vare al med Grund mistænkte, vor borgerlige Ære var for stedse

tilintetgiort. Gustav, som ogsaa maatte føle dette, vilde altsaa, om han blev anklaget, tie, tilstaae sit Tyverie, og lide den skiændigste Straf, som dog vilde drage efter sig, om ikke hans Families Vanære, saa dog maaskee hans Moders Død, eller i det mindste grændseløs Elendighed for hende og hendes Datter."

„Jeg glædede mig virkelig endogsaa over at Gustav kunde reddes for saa godt Kiøb, som at miste Formuen, hvorvel han derved forspildte al den Opreisning, jeg nu i saa lang Tid havde anvendt alle mine Kræfter, for at kunde give dem. Selv den Gamles Fordring i denne Anledning undskyldte jeg; thi jeg indsaae at han for sin egen Sikkerhed var nødt til at giøre det, og at selv en meget mindre

Skurk end han, havde været i Stand til at giøre endnu mere derfor. Jeg Ulykkelige! over denne første Fordring, der angik mig saa aldeles, oversaae jeg at han havde betinget sig eet Vilkaar til; jeg veed ikke selv hvordan jeg et Øieblik kunde glemme det."

„Gustav var dog imidlertid blevet saa meget voligere, at han kunde følge hiem med til mit, thi jeg turde endnu ikke overlade ham til sig selv. — Jeg ivd hans Oppasser, som vi just mødte paa Trappen, gaae ind til Verten med Hovednøglen og takke ham for Laanet."

„Da jeg ikke vilde forlade Gustav, blev jeg hiemme til henimod Aften. Min Broder, som ikke kunde finde Rede i alt hvad der var foregaaet, kom op til mig,

for at faae nogen Oplysning, og da jeg netop havde givet ham nok, til ikke at miskiende det unge Menneske, lod jeg ham løse mig af, og gik hen til B***s.

„Moderen lukkede mig op. Hendes Ansigt bar Spor af Engstlighed, som dog syntes at forsvinde, da jeg traadde ind."

„Det var vel De kom," sagde hun, „hvor er min Søn."

„Han er hos mig," svarede jeg.

„Gudskeelov," vedblev hun, „jeg frygtede der var tilstødt ham noget Ondt, jeg har ikke seet ham den heele Dag. Pauline har ogsaa forskrækket mig; hun har været ligesom ude af sig selv heele Eftermiddagen. Jeg kan ikke faae et Ord af hende. Hun var ikke vel, sagde hun, men

hun vilde dog tale med Dem, saasnart De kom; — hun er oppe paa sit Kammer. . . Jeg begriber det ikke."

„Jeg fløi derop med de skrækkeligste Ahnelser!"

„Hun sad ved Bordet, med Haanden under Kinden; saasnart jeg traadde ind, sprang hun op og styrtede sig i mine Arme; hun var bleg som et Liig."

„Er det sandt?" var alt hvad hun kunde sige."

„Hvilket?" spurgte jeg.

„At Gustav har brudt ind hos Morbroder?"

„Dette yderst uventede Spørgsmaal bestyrtsede mig; imidlertid fattede jeg mig dog."

„Det er rigtig nok," svarede jeg, men han er uden Fare; jeg har maattet giøre Onkelen et tungt Løfte, for at redde ham."

„Hun foer tilbage."

„Hvor kunde De saa hurtig og saa koelig fordømme mig?" sagde hun med et ubeskriveligt Blik.

„Dem?" . . .

„Hun sittrede; jeg giorde det samme."

„Nu saa læs da," vedblev hun og stjede mig en aaben Billet."

„Jeg læste, og troede jeg skulde have sunket til Jorden."

„Kiære Pauline."

„Uagtet al din Moders Had og For-

„følgelse, har jeg altid elsket Dig;

„min Kierlighed er endogsaa gaaet saa

„vit, at jeg har anholdt hende om
„Din Haand; men hun har afslaaet
„mig den paa en uartig Maade; og
„ikke undseet sig ved at lægge til, at
„hun ikke engang havde sagt det til
„Dig. — Nu har jeg altid troet, at
„du havde bedre Tanker om mig, og
„derfor henvender jeg mig lige til
„Dig selv, og anholder Dig i Herrens
„Navn og med hans Velsignelse om
„Din Haand. — Fornægt ikke dit
„Hierte af Frygt for din Moder,
„thi nu er hendes Magt til Ende.
„Lad hende kun vide, at hvis hun
„modsætter sig mine Ønsker, thi at
„du ikke gier det, kiender jeg Dit
„Hierte for godt til; men dersom Du
„af Lydighed mod hende paatager Dig

„Skylden, skriver jeg det alligevel
„paa hendes Regning; altsaa, hvis
„du formedelst hendes Had giver mig
„Afslag, angiver jeg hendes smukke
„Søn, som jeg i Nat greb i et Ind-
„brud hos mig, og som jeg aleene for
„din Skyld endnu ikke har overgivet
„i Rettens Hænder til sin fortiente
„Straf. — Giv hende at forstaae:
„at jeg kun i det Tilfælde, at hun
„giver Dig sit fuldkomne Samtykke
„til at blive min, vil skaane ham og
„fortie hans Misgierning."

„Din til Døden elskende o.s.v.

E.S. „Advokat R**, som jeg hører
„skal lægge Planer med din Mo-
„der, kan best oplyse Dig om Sam-
„menhængen og Følgerne."

„Det Umenneske," var alt hvad jeg kunde sige; „Det skal ikke lykkes ham! for skal han eller jeg dø."

„Ordene var neppe over mine Læber, førend jeg ikke engang vidste hvad jeg havde sagt; men Pauline havde lagt Mærke til dem."

„Tael dog ikke saa vildt," sagde hun, „Er der ikke et Forsyn som vaager over os; Han har jo ikke min Haand endnu."

„Det lykkedes hende at bringe mig en Smule i min Fatning igien. Jeg maatte fortalle hende alting. Jeg kunde ikke dølge hende den Fare Gustav virkelig var i. Hun gyste!"

„Skulde jeg give mig i saadant et Menneskes Vold," sagde hun, „men jeg vil stole paa Gud; Ikke sandt," vedblev

hun efter en lille Taushed, hvori vi begge veemodig havde stirret paa Gulvet; „min Moder maae ikke vide det mindste deraf."

„Jeg gav hende Ret; men for dog at give Madam B*** nogen Grund til Paulines Uroelighed, syntes mig, at vi burde, siden det dog var uundgaaeligt, forkynde hende Tabet af sin Formue."

„Vi giorde det. Jeg sagde hende, at Capitainen var nødt til at udlevere Papirene til hendes Broder. — Hun bar denne Efterretning med Heltemod. Det faldt hende ikke engang ind, at giøre mig det Spørgemaal, som jeg dog ogsaa havde belavet mig paa, hvorpaa jeg da før havde grundet mit Haab?"

„Det var altsaa Aarsagen til Din Uroelighed, kiære Pauline?" sagde Mo-

deren og omfavnede hende; „Du skal see, hvorledes jeg vil trøste mig derover. Jeg har aldrig troet, jeg burde giøre nogen sikker Regning paa den.“

„Da jeg gik fulgte Pauline mig ud.“

„Hvilken Nat forestaaer os begge!“ sagde jeg, i det jeg kyssede hende.“

„Jeg vil bede til Gud,“ svarede hun med inderlig Hengivenhed, som naturligviis opvakte en bitter Følelse hos mig.“

„Han giør ingen Mirakler, vedblev jeg, for vor Skyld tilintetgiør han ikke een Skurks Hensigter, imedens han lader tusinde andres gaae i Opfyldelse.“

„Jeg gik hurtig; da jeg kom hiem, forlod min Broder os strax. Gustav trængte ind i mig med Spørgsmaal.“

„Hun veed det!“ sagde jeg.“

„Han blev bleg; jeg fortalte ham paa hvad Maade vi havde forkyndt hende sit Tab.“

„Hun er altsaa ikke bekymret over min . . .“

„Han standsede; han vidste ikke, hvad han skulde kalde sin Ubesindighed. Forbrydelse forekom ham at være for haardt og han undsaae sig dog ved at give den et mildere Navn. Han omfavnede mig.

„Jeg har meget at gjøre godt igien,“ sagde han, „men mit heele Liv skal ogsaa være Arbeide.“

„Han havde forrige Nat i sin Fortvivlelse næsten ikke hørt det mindste af alt hvad den Gamle sagde; og troede nu i sin Glæde, at Sagen var ganske afgjort

jeg siger Glæde, men rigtigere var det nok, om jeg sagde den Ruus, Efterretningen om, at hans Moder, som han allerede havde tænkt sig i den skrækkeligste Forfatning, ikke havde havt et bekymret Øieblik for hans Skyld, bragte ham i."

„Han sov roelig om Natten; jeg var derimod i den skrækkeligste Bevægelse, og den søde Roe han nød, forøgede min Marter endnu mere; jeg gyste for de Scener, som forestod ham og os alle."

„Næste Morgen besørgede jeg Gustav et andet Logis, thi det var ham naturligviis umueligt, at blive længere i det Huus. Jeg gik ind til den Gamle."

„Jeg troede saamænd ikke De var kommet," sagde han, i det han lukkede mig op."

„Jeg udleverede ham de Papirer, hvorpaa jeg havde i Sinde, ved Hielp af de Beviser Capitainen havde i Hænde, at grunde Processen; jeg overtydede ham om, at han fra den Side var i fuldkommen Sikkerhed; men jeg søgte forgieves at bevæge ham til at lade det blive derved. — Jeg talte med Overlæg og Sindighed, og havde besluttet at møde, endogsaa hans bittreste Spot med koldt Blod.“

„Om Pauline nu føler, hun ikke kan blive lykkelig med Dem?“ sagde jeg blandt andet.“

„Saa maae hun blive min Kone,“ svarte han, „for at blive overbeviist om det Modsatte. — Det gior mig Ondt,“ vedblev han med Ondskab, „at jeg maae give Dem, som min Rival, et saa lidet trø-

stende Svar; men erindre Dem, min Herre! at De begyndte at triumfere vel tidlig. Det bedste, De under nærværende Omstændigheder, hvis De virkelig elsker Pauline, kan giøre, er: at overtale hende til, ikke at beskiemme sin Familie!"

„Jeg forlod ham med Had og Afskye! Om Eftermiddagen gik jeg hen til Pauline. Hun vidste jeg havde i Sinde at tale med Onkelen; jeg kunde ikke dølge hende, at han var ubevægelig."

„R**!" sagde hun og greb min Haand, „jeg fordrer et Beviis paa Din Kierlighed: at Du vil elske mig i enhver Stilling i Livet."

„Det var det første Du jeg hørte af hendes Læber; i det Øieblik seirede Kier-

lighed; den overvandt enhver anden Følelse. Jeg lovede hende alt!"

„Nu!" sagde hun, „saa elsk mig da ikke mindre, som Enke. Længe kan han vel ikke leve!"

„Jeg gyste!"

„Han vil lægge Dig i Graven," sagde jeg."

„Vilde da min Broders Skiændsel, og min Moders Grædmelse, martre mig mindre."

„Jeg overtydede hende om, at Faren dog ikke var saa overhængende; at den Gamle dog nok vilde være saa rimelig, at give hende Tid til at betænke sig i, og at man kanskee i den Mellemtid kunde finde Midler til at undgaae det. Hun rystede med Hovedet."

„Hvad sagde Du selv i Gaar Aftes," vedblev hun.

„Skaan mig min Ven, for at gientage alt, hvad hun i denne store Time sagde mig; jeg erindrer det rigtig nok meget vel; hendes ædle skiønne Hierte frembrød i ethvert Udtryk, i enhver Taare, i den roelige stille Selvfornægtelse, som hos et mindre ædelt Væsen havde været Fortvivlelsens Ligegyldighed. Jeg havde aldrig før saa levende følt, hvilken Lykke, jeg stod i Fare for at tabe."

„Vi vare desværre ikke længe aleene; Madam B*** kom ind; den Tvang hendes Nærværelse paalagde os forøgede vor piinlige Forfatning; Hun saae at vi var i en mismodig Stemming, og da hun

skrev det paa sit Tabs-Regning, søgte hun at muntre os op."

„Jeg har jo, mine Børn!" sagde hun, „og Gustav kan og skal endnu gjøre mig Ære."

„I det Øieblik saae Pauline paa mig. Jeg følede alt hvad der stod i hendes Øie, men jeg kan ikke beskrive det. — Gustav kom ogsaa snart; hans Ruus var vel ovre, men han var dog roelig og godmodig. Min Tilstand var den piinligste, jeg kunde ikke dølge min indvortes Uroe!

„For Guds Skyld," hvidskede Pauline til mig, „rør Dem ikke."

„Madam B*** maae have hørt det; hun blev forskrækket og betragtede mig skarpt."

„Hvad er der paa Færde?" raabte hun skiælvende."

„Gustav blev med eet bleeg, og greb mig fast om Haanden!"

„Siig mig!" raabte han i en yderst beængstet Tone, „har De skiult noget for mig."

„Jeg var ikke mere Herre over mig selv!" Tie!" var alt hvad jeg kunde sige! Jeg gik hæftig op og ned af Gulvet; Pauline kunde ikke holde sine Taarer tilbage, men vendte sig om til Vinduet for at skiule dem. — Gustav hverken vovede eller kunde spørge; han stod som en Støtte, bleeg, maalløs, og næsten uden Bevidsthed. Madam B*** betragtede ængstlig den eene efter den anden. Vi vare alle i den

høieste Spænding; o! den skulde snart briste paa skrækkeligste Maade."

„Pigen kom ind og leverede Pauline en Billet. Hun vilde gaaet ud."

„Du kan jo læse den her," sagde Madam B***."

„Pauline brød den; jeg kunde see hvilken Forandring den giorde paa hende; vi betragtede hende allesammen. Hun blev ved at læse, hendes Øine vare uafladelig hæftede paa Papiret; hun kunde gierne i den Tid have læst den over ti Gange igiennem; ingen af os afbrød hende. Endelig saae hun op, hendes Blik faldt paa mig, og med de Ord: „jeg faaer ondt," sank hun ned i en Stoel, og lod Papiret falde."

„Madam B*** løb ud efter Vand; jeg vilde have grebet Seddelen, men Gustav forekom mig; jeg søgte forgieves at rive den fra ham."

„Jeg gior det ikke!" raabte han med vild Hæftighed, og sled sig los."

„Jeg kunde ikke forlade Pauline, og maatte lade ham læse den. Ligesom Madam B*** traadte ind, kastede han den fra sig med Afskye uden at vide af det selv, udstødte et vildt Skrig og ilede til Døren."

„Jeg greb ham."

„Hvor vil De hen?" sagde jeg.

„Pauline reiste sig, og styrtede sig hen imod ham."

„Bliv dog! bliv dog!" raabte hun.

„Han vilde endnu slide sig fra os; vi vare begge beskieftigede med at holde ham tilbage og gav ikke Agt paa Madam B***. Vi hørte pludselig et Bulder, som om noget faldt; vi vendte os hurtig om, og saae hende ligge bleeg og livløs paa Gulvet, med Haanden krampagtig om Lænen paa en Stoel, som hun næsten havde trukket om med sig. Dette forandrede Scenen. Gustav huskede ikke mere paa at flygte, vi ilede hende alle tre til Hielp. Billetten læste jeg siden; Her er den:"

„Bedste Pauline! jeg maae udbede
„mig et bestemt Svar af Dig, inden
„to Dage, da en Sag som denne al-
„deles ikke bør gaae i Langdrag. Jeg
„har talt med en Advokat, dog uden

„at nævne din Stifmoders Søn, og
„efter hans Raad, maae der ikke tø-
„ves med, at anlægge Sag imod ham.
„Han meente ellers hans Dom for
„dette natlige Indbrud hos mig, i
„det høieste vilde blive Slaveriet.
„Men hans Dom er i dine Hænder!
„Naar du bliver min Kone, eller blot
„giver mig dit Jaord, er denne Sag
„glemt, og jeg vil endogsaa tillade
„Dig, at understøtte ham som før,
„som du overalt skal leve et Herreliv
„hos mig."

„Din o. s. v."

„Vi bragte endelig Madam B*** til Live igien, men hendes Fornuft vendte ikke tilbage endnu. Hun stirrede paa os

med vilde Øine; vi bragte hende til Sengs. Hendes Tilstand havde givet Pauline sin Fatning og sit Mod tilbage. Hun var den sindigste af os alle."

„Gustav gik op og ned af Værelset, med mørke forvildede Blik; Pauline nærmede sig sagte til ham."

„Gode Broder!" sagde hun, „fat Dig, fat Dig, for vor Moders Skyld."

„Han greb hendes Haand."

„Pauline!" udbrød han frygtelig. „Jeg, jeg har sat dit Livs Lykke paa Spil, og du vil jeg skal være rolig."

„Han slap hendes Haand, og vendte sig bort med Hæftighed. Pauline gik hen til mig; jeg veed ikke hvordan jeg maae have seet ud, men hun blev forskrækket da hun saae paa mig."

„Gud! hvor De er bleg?" var alt hvad hun sagde."

„Jeg ønskede et Glas Vand."

„Gustav hørte det, og vilde bringe mig det, men han rystede saa stærkt, at han næsten havde spildt det altsammen, inden han kom fra den eene Ende af Værelset til den anden."

„Pauline bad mig, jeg skulde see at faae ham hiem, deels for ikke at vække Folkenes Opmærksomhed, og deels haabede hun, han vilde blive noget roeligere, naar han ikke saae hende og Moderen."

„Jeg lovede hende at følge med og blive hos ham, men det var mig endnu umueligt at overtale ham til at gaae derfra. Han kastede sig paa en Stoel, bøiede

Hovedet ned, og over i en Time forandrede han ikke sin Stilling."

„Pauline og jeg sad ved hendes Moders Seng. Hun talte lidt imellem, men det var uforstaaeligt og usammenhængende; ved hvert Ord, hun talte, foer Gustav op, og den kolde Sveed randt ned af hans Ansigt."

„Med eet reiste han sig, og gik hen og stod foran Sengen. Pauline tog hans Haand."

„Hvordan er det" sagde hun medlidende."

„Jeg er vel," sagde han, „men her kan jeg ikke blive; god Nat Søster og had mig ikke. Lov mig, du ikke vil hade mig! der skal ikke rores et Haar paa dit Hoved for min Skyld."

„Pauline saae forskrækket paa ham, han omfavnede hende med vild Hæftighed; han kyssede sin Moders Haand; men hun mærkede det ikke; han slap den igien."

„Hun vil ikke kiende mig," raabte han fortvivlet, „hun vil ikke kiende mig!"

„Vi viste ham hendes Forfatning?"

„Den har jeg bragt hende i," sagde han, „men hun skal ikke see mig i Slaveriet; jeg vil bort herfra."

„Han kyssede atter hendes Haand."

„Farvel Moder! til vi sees igien," raabte han; „Siig hende at jeg har bedet hende Farvel!" — Han greb min Haand? „God Nat min beste eeneste Ven!" sagde han i en lavere Tone."

„Hvor vil de hen!" spurgte jeg?

„Giøre et Forsøg paa at blive roelig," svarede han."

„Der var noget i hans Tone, som kom mig til at ahne hans frygtelige Hensigt."

„Jeg vil følge Dem hiem;" sagde jeg.

„Han modsatte sig det med Hæftighed."

„Bliv hos min Moder og min Søster; De kan behøve Dem; jeg skal nok finde Veien."

„Jeg lod som jeg vilde følge ham, og gav Pauline et Vink. — Han gik; jeg fulgte ham langt fra; jeg vilde ikke standse ham førend paa Bredden af Afgrunden; men jeg indsaae tillige, at det ikke var nok at hindre ham i hans Forsæt; jeg maatte ogsaa søge at nedbryde det gan-

ske, og til al Lykke havde jeg Tid og Fatning nok til at falde paa et Middel, som jeg i det mindste i det Øieblik ansaae for tilstrækkeligt dertil. Klokken var over elleve; det var en dunkel stormfuld Nat, men dog lyst nok til at man kunde skimte, hvad der foregik en Snees Skridt fra sig. Han tog sin Vei ad Langebroe til; da han kom den saa nær, at jeg ikke længer kunde tvivle om hans Forsæt, skyndte jeg mig foran ham; Lykkeligviis havde jeg just paa den Tid faaet en nye stor Kappe, som han endnu ikke havde seet, eller i det mindste ikke lagt Mærke til, og derpaa grundede tildeels ogsaa min Plan sig."

„Han mærkede ikke engang, at jeg ilede forbi ham, men jeg holdt mig i en saa kort Afstand fra ham, at jeg nødven-

dig maatte falde ham i Øinene, naar han traadde ind paa Broen. I det Øieblik kastede jeg Kappe og Hat af mig, og nærmede mig Rekværket."

„Jeg havde giort en rigtig Regning. Hans egne dybe Lidelser havde alene bragt hans Siel paa Ideen om at ende dem; de beskieftigede ham alt for meget til at det skrækkelige i hans Foretagende skulde kunde falde ham ind; det maatte være Synet af en Fremmed, hvis Forfatning han ikke kiendte og ikke kunde bedømme, der ved Iværksættelsen af denne sørgelige Handling alene kunde rive ham ud af sin Drøm, og opvække hans fulde Afskye og hans Medlidenhed."

„Han fløi hen til mig og greb mig om Armen, med et høit Skrig; jeg saae roe-

lig og fast paa ham; tænk Dem, om De kan, det Indtryk som Synet af mig maatte giøre paa ham; — han stod stum og forsteenet."

„Hvad vil De!" stammede han endelig."

„Giøre et Forsøg paa at blive roelig."

„Det var hans egne Ord, jeg svarede ham med, men naturligviis kunde han ikke erindre det."

„Og min stakkels Søster, min stakkels ulykkelige Moder! De skulde være ganske uden Ven og uden Støtte," udbrød han, som mig syntes, i en noget bebreidende Tone."

„De behøver ingen," sagde jeg med samme Roelighed som før.

„Han saae bestyrtset paa mig."

„De behøver ingen," gientog jeg; „naar De har druknet Dem"—(jeg valgte med Villie dette platte Ord) —„thi Deres Moder vilde vist ikke overleve den Efterretning, og Deres Søsters Lidelser vilde det kun i en kort Tid forøge."

„Jeg troer Taarene kom ham i Øinene; i det mindste syntes jeg at kunde høre det paa hans Stemme; jeg følede han var reddet."

„Hvorfor vilde da De dø"? sagde han i en meget rørende Tone."

„Jeg var paa Veien til at sige, at jeg ikke kunde overleve den Familie, hvis Elendighed jeg havde været baade Vidne og Ophavsmand til, men jeg tog mig i det."

„Jeg kunde ikke," sagde jeg, „udstaae deres Morbroders Forhaanelser, som vist vilde træffe mig, da jeg skiøtlig har staaet inde for Deres Tilstædeværelse."

„Han greb min Haand uden at svare, og giorde en Bevægelse, som til at trække mig bort; men han skiælvede saa stærk, at han ikke aleene formaaede at gaae af Stedet; jeg tog ham under Armen; han fulgte mig som et Barn; vi gik hiem uden at tale. Jeg førte ham op paa hans Kammer, og tændte Lyset; Han vendte sig bort fra det, og skiulte sit Ansigt for mig, men svarede mig ikke et Ord paa alle mine Spørgsmaal; han maae ikke have hørt dem."

„Jeg kan endnu mindre skildre Dem min egen Forfatning; jeg turde ikke for-

lade ham; Jeg længtes efter at vide hvordan det var med Moderen. Jeg gyſede for at Pauline uden mit Vidende ſkulde giøre det afgiørende Skridt. Det var den ſkrækkeligſte Nat, jeg endnu har oplevet."

„Henimod Morgen bragte Madam B***s Pige mig følgende Seddel fra Pauline."

„Det er bedre med min Moder;
„men hun taler endnu vildt. Hun
„nævner Guſtav og Slaverie ved
„hvert tredie Ord; hun har grædt
„paa mine Hænder og bedet mig red-
„de ham. Det forſtaaer ſig, det var
„i Vildelſe. Havde hun ſin Fatning
„vilde hun ikke giøre det; men hen-
„des Hierte vilde være i den ſkrække-

„ligste Kamp. Jeg er bestemt. Lad „ikke Deres Kierlighed forlede Dem „til at afholde mig fra min Pligt. „Deres Venskab er mig altid helligt, „det veed jeg vil og bør styrke mig i „mit Forsæt. Svar mig ikke, men „sig Pigen kun et par Ord, hvoraf „jeg kan slutte hvorledes det er med „min Broder."

„Det var det jeg havde frygtet for! Tænk Dem min Ven i min Forfatning. Nu var Knuden strammet saa stærk, at den ikke mere for menneskelige Pine kunde løses, men endnu faldt det mig ikke ind, at hugge den over. Jeg ønskede Onkelens Død; jeg saae der var intet andet, der kunde redde denne retskafne Families Elendig-

hed; men jeg vilde endogsaa dengang have gyset for at tænke den, som mere end et blot Ønske; Jeg betragtede Gustav. — Jeg fulgte ham Skridt for Skridt i den sørgelige Fremtid, der ventede ham. Jeg havde hindret ham i eet Selvmord; hvem stod mig inde for, at jeg kunde redde ham fra et andet. Jeg saae Pauline henvisne og døe, stor som hun havde levet . . jeg skielvede endogsaa for, hun ikke skulde døe snart, og saa deres ædle ulykkelige og forhen saa taalmodige Moder. Sandt nok! Onkelen var gammel; men Dage som forgaae i Suk og Jammer, ere Aar tabte for Livet. . . . De vare begge unge og uskyldige. Moderen den værdigste ømmeste Kone. Jeg vil ikke trætte Dem med alle mine Betragt-

ninger, det er nok naar jeg siger Dem, jeg var ganske i den uvirksomme modløse Tilstand, som grændser til Fortvivlelse, men et Mord svævede der endnu ikke engang dunkelt for min Siel."

„Jeg veed ikke selv hvorlænge denne Tilstand varede; men høiere op paa Formiddagen fik jeg atter en Seddel fra Pauline."

„Her er den!"

„Glæd Dem! Glæd Dem! Vi Daa-
„rer, som ikke stolede paa Forsynet! —
„Pigen, som skulde bringe Onkel Sedde-
„len bragde den tilbage med sig igien; thi
„han er i Gaar Aftes blevet pludselig og
„farlig syg; kom til os, Det er bedre
„med Moder!

Pauline."

„Lad mig hurtig springe en to tre Dage over, jeg har ikke Tid til at opholde mig ved Glæden. Gustav blev atter roelig; han lovede mig hellig, aldrig i nogen Stilling, at fatte et saa skrækkeligt Forsæt. Madam B*** kom sig. Jeg oplyste hende om alle Omstændighederne. Gustav bad hende om Tilgivelse.“

„Den har du,“ sagde hun, og vendte sig om til Pauline, som hun rakte begge Hænder — „men hvad har jeg at give Dig?“

„Vi brød ake ud i Taarer, vi omfavnede hinanden, vi talte ikke, men vi vare lykkelige; undertiden sagde een af os halv sagte; „vi ere frelste,“ og hvergang gientog vi det høit allesammen.“

„Søde rørende Erindring! Dig var det, som gav mig Morderdolken i Hænde, men det er ogsaa dig, jeg har at takke for, at jeg uden Anger, med roelig Overbeviisning kan see mine Venner og Døden i Øinene. Jeg er vis paa, den er gaaet foran mig ind i Evigheden."

„Imidlertid var, som De let indseer, denne Lykke kun en Drøm, som vi snart skulde vækkes af. Jeg kiendte hans Læge; vi talte ofte sammen i den Klub, hvor De lærte at kiende mig; ogsaa der undredes mine Venner over, at jeg paa engang var blevet saa munter! Det hørte, som De let begriber, til det skrækkeligste i min Forfatning, at mine Forretninger og Forbindelser nødte mig til daglig Omgang med en heel Kreds af Mennesker, i hvis Selskab jeg maatte

paalægge mig den piinligste Tvang, for at skiule min Kummer."

„Lægen fortalte mig en Aften i en ligegyldig Samtale, dog efter min Foresporgsel, at hvis hans Patient levede til næste Dags Ende, vilde han sikkert komme sig, men han tvivlede derpaa, da han allerede var næsten mere død end levende."

„Blot det Ord om Mueligheden af hans Opkomst var et Tordenslag for mig; jeg havde aldrig saa skrækkeligt følet disse gode Menneskers Elendighed, som efterat jeg havde deelt Deres Glæde; jeg gik som i en Dos, de følgende fire og tyve Timer. Det var mig umueligt i den piinlige Uvished, der qvælede mig, at see en eeneste af Familien, og dog haabede jeg; jeg bad

til Gud med et Barns varme Tillid; min Frygt havde giort mig overtroisk."

„De min Ven, var den afgiørende Aften Vidne til min Uroelighed; det var den første Gang jeg saae Dem i Klubben; De begriber let, ifald De erindrer det, at jeg ikke anordnede Spillepartierne uden Hensigt. — Jeg ventede Doctoren og haabede, at jeg derved kunde komme til at tale eene med ham. Jeg traf ham ikke førend den næste Dag, og jeg havde Ondt ved at skiule for ham, hvordan jeg blev tilmode, da han fortalte mig: „at han levede endnu," og forsikrede mig om, at han upaatvivlelig vilde komme sig, skiont det nok vilde gaae meget langsomt. — Han lagde til: „at der vel endnu vilde gaae en five til fem Uger bort førend han fik sin fuldkomne Vedvished igien."

„Jeg følte dybt, at det kun var en sørgelig Frist, thi jeg formodede ikke uden Grund, at han vist nok ikke afstod fra sin Plan. Den almindelige Regel: at en betydelig Sygdom, som i Alderdommen bliver vel overstaaet, endogsaa forlænger Livet, forøgede min Bekymring."

„Dog kunde jeg lettere fatte mig end Dagen før, siden jeg svævede i mindre Uvished. Efter at have drevet en Times Tid omkring i den friske Luft, gik jeg hen til B***s. Jeg haabede de ikke skulde mærke min Stemning, men min Dødsbleghed røbede mig. De mødte mig med tusinde ængstlige Spørgsmaal."

„Jeg svarede Madam B***, det var lidt bedre med hendes Broder."

„Det gjorde samme Virkning paa dem alle, som om jeg havde sagt, at han var fuldkommen frisk."

„En pludselig Efterretning om en elsket Faders Død kan ikke have frembragt mere rørende Scener, end Haabet om denne Elendiges Liv. Vi vare nu ganske i samme Forfatning som før; vor Smerte var vel ikke saa voldsom, men den var desdybere. Alle bleve tause omkring mig, men Fortvivlelsen talte af ethvert Øie. Ak! og disse tre gode Menneskers Vee og Vel beroede paa et elendigt, sygt, halvdøende Barns Vink, hvis Ondskab alene skilnede mellem ham og Dyret, hang i den halvoverskaarne Traad mellem Døden og Livet. — Hvor lykkelig, hvor usigelig lykkelige vare de ikke om Gud, om en Him-

delse, om et velgiørende Menneske skar den over! Hvorfor skulde jeg ikke være deres gode Engel?"

„Den Tanke, at denne udlevede Olding, skulde med fornyede Levekræfter træde ind igien i det Liv fuld af Forbrydelser, som han havde været saa nær ved at forlade, satte min Siel i en Stemning, som giorde mig det umueligt at qvæle de Følelser, som disse retskafne Menneskers Fortvivlelse, og mit eget Forhold til dem, havde opvakt hos mig. Jeg forlod dem i dybe Tanker. Lidt efter lidt dannede der sig et Mord i min Siel, som jeg forgieves giorde mig Umage for at udrydde; i det mindste bar jeg fra den Tid af Tanken om hans Død bestandig hos mig. Dage fulgte paa Dage; jeg erkyndigede mig noie

om hans Befindende; enten var det ved det samme eller ogsaa var han lidt bedre. Jeg kan ikke beskrive Dem den Følelse, hvormed jeg hørte det. De saae mig i den Tid, De saae den Kamp min Siel var i; De saae tillige, hvor sielden jeg kunde glemme mig selv. Men alt som mine forvirrede Ideer gik over til Plan og fra Plan til Forsæt, begyndte jeg at blive roeligere derved."

„Det som maaskee bestyrkede mig deri var, at jeg dog endnu havde et lille Haab tilbage; jeg gyssede mindre for mit Forsæt, da jeg altid kunde sige til mig selv, maaskee er du saa lykkelig ikke at have nødig at iværksætte det; og just det gav mig Roelighed, til at giennemtænke og atter giennemtænke mine blodige Ideer, og de

Grunde, som ledede mig til dem; men det bidrog ogsaa til, at naar mine Planer vare modne, og mit Forsæt afveiet og bestemt, kunde intet paa Jorden afholde mig fra at sætte det i Værk, saafremt det eeneste Haab slog feil, som jeg havde sat imod dets Opfyldelse."

„Det slog Feil; jeg havde haabet, at jeg dog maaskee kunde røre ham, at denne Sygdom, Religions Overtroe, Frygt for Graven, skulde have betaget ham Modet til at fuldende sine Forbrydelser. Men han havde neppe faaet sin fuldkomne Samling igien, forend Lægen fortalte mig, (formodentligt var det et Kneb af den Gamle, da han vidste vi kiende hinanden,) at han havde yttret, „at denne Sygdom var ham især til Uleilighed, da han i denne Tid

havde havt i Sinde at givte sig?" — og en anden Gang havde han fortalt Lægen: „at den Tilstand han befandt sig i, eene og aleene var Følgen af en hæftig Skræk."

„Siig mig," havde han aförudt sig selv, „kunde dette lange Ophold, som Deres Attester kan bevidne var uundgaaeligt, være nogen Hindring i at anlægge en criminal Proces, hvortil Anledningen indtraf kort før min Sygdom? . . ." „Dog," lagde han til, uden at oppebie hans Svar, „maaskee jeg kan faae det Indfald at tilgive Synderen."

„De indseer let, hvilket Indtryk saadanne Efterretninger maatte giøre paa mig; det forekom mig, som om han selv stræb den Dolk, der skulde standse hans Mis-

gierninger. Jeg kom som for daglig til B***s! og alle mine Tvivl opløstes i deres Taarer, men endnu manglede der mig dog noget, jeg veed ikke enten det var Mod eller Overbevisning."

„Pauline var den roeligste. I det Øieblik vi har bestemt os til et Offer, finde vi os i vor Skiæbne; men hun var et Rov for den lønlige Kummer, som fortærede hende uden hun vilde vide af det selv. Endogsaa for mig dulgte hun sin Tilstand. Den ulykkelige Pige! hun havde ikke en eeneste Ven at græde ud hos; derfor længtes hun ogsaa idelig efter Natten; hun tog vienſynlig af."

„Moderen leed og taug; hun skielvede for hvilket Valg hun skulde giøre. Hendes Liv var en Afvexling af de hæftigste

Følelser. Hun gyste ved at see Gustav, hun græd naar hun saae Pauline."

„Gustav giorde de voldsomste Planer; jeg hørte dem alle; jeg forkastede ingen, jeg biefaldt nogle, men jeg forbeholdt mig Deel i Udførelsen; jeg lod ham leege med sit tomme Haab, uden det havde han gaaet til Grunde. — Han var jo ogsaa den ulykkeligste."

„Jeg gik frugtsommelig med deres Redning, og var mørk, taus og helst alene. Jeg var uselskabelig og brød mig ikke om Nyheder; jeg erkyndigede mig ikke engang mere om den Gamle; jeg vidste jo han var i Bedring, og jeg kunde ikke taale at høre de gientagne Stadfæstelser derpaa."

„Dette eensformige Liv førte jeg i nogle Uger, og det forøgede virkelig endnu mere den pinlige Forfatning jeg var i, at jeg tydelig mærkede Pauline var forlegen imod mig; jeg giorde mig Umage for at forjage al Tvang imellem os; det lykkedes mig omsider; men i enhver saadan Samtale takkede jeg Gud for mine tredive Aar; Uden dem vilde jeg maaskee have giort det afgiørende Skridt, uden den faste Overbeviisning, og den Opofrelse, som nu udgior min bedste Lykke."

„En Aften, da hun som sædvanlig søgte at berolige mig over hendes Skiebne, lagde hun til."

„Hvem veed om ikke Forsynet har valgt mig til et Middel for at forebygge

mange Menneskers Ulykke, og derved ogsaa lindre min."

„Det horte overalt til en af Paulines skionne Sider, at hun saa gierne vilde overalt, selv i Ulykker finde en Kilde til Velgierninger. Jeg forstod hende ikke."

„Veed De da ikke den Nyehed, at Morbroder kun venter paa, at blive saa frisk, at han kan slutte Kiobet paa et stort Gods i Fyen; han vil nedlægge ganske sin Handel og leve sin ovrige Tid i Roelighed der."

„Det var mig noget ganske nyt."

„Han skal endogsaa have yttret," vedblev hun, „at han vil afskedige Forvalteren og selv give sig af med Bestyrelsen. — De arme ulykkelige Mennesker," lagde hun

til; „kunde jeg saa beskytte dem for hans Mishandlinger.“

„Jeg taug; maaskee i det Øieblik min Beslutning mig selv uafvidende var taget, De veed hvorledes Bøndernes Forfatning dengang var i Danmark; og hvilken vid Mark der stod aaben for hans Udsuelser. „Var det ikke, som han rev ethvert Skillerum ned, der var imellem ham og mit Forsæt,“ vilde maaskee et svagere Menneske have sagt; jeg fandt ikke et Vink for mig deri; men vel et lille Lod til paa den Vægtskaal, hvorpaa jeg afveiede mit Forhold.“

„Du er altsaa ganske bestemt,“ sagde jeg endelig med en besynderlig Roelighed til Panline.“

„Hun mærkede ikke min Stemning, men omfavnede mig taus; jeg holdt hende længe indsluttet i mine Arme; ikke et Ord, ikke engang et Suk afbrød denne frygtelige Taushed; og dog var Pauline ikke saa ulykkelig som jeg, thi jeg følte i det Øieblik, at min Skiæbne havde fundet sin Bestemmelse; mit Hierte var nær ved at briste; det var dets evige Afskeed med Pauline."

„Jeg maatte jo fraſige mig hende; det havde jeg længe følt, og følede i denne gyſelige Time stærkere og dybere end nogensinde før, maatte være den første Betingelse for det Mord jeg vilde begaae. Jeg indsaae, jeg aldrig kunde foretage mig det, med roelig Overbeviisning, saasnart jeg kunde, just ikke bebreide mig, men dog anføre en Grund dertil, som min Egoisme

havde frembragt; jeg vilde da altid kunde sige til mig selv: hvem veed, om der ikke var et noget i dit Hierte, som du ikke vilde være dig selv, eller maaskee ikke engang var dig selv bekiendt, som ledede dig dertil. Nei! For at have en roelig Samvittighed maatte der ikke være en eneste Fordeel fra min Side forbundet dermed; jeg maatte frasige mig hende, for at giøre dem alle lykkelig, og jeg takker endnu Gud, som gav mig Styrke til dette store Offer. Var hun blevet min Kone, vilde der have vaagnet et Helvede i mit Hierte, og min hemmelige Uroe vilde have giort hende ulykkelig. Jeg følte vel Pauline vilde tage sig mit Tab forfærdelig nær, men jeg saae tillige, at af to Onder, var denne vist nok forgiængelige Kummer, den mindste."

„Jeg havde alt i Forveien overtænkt alt; jeg havde bestemt mig til at forlade Dannemark, saasnart jeg havde fuldført mit Forsæt; mit Ophold der vilde være ligesaa farligt som pinligt baade for mig og Pauline; jeg vilde blive min Bestemmelse troe, og altsaa være hende en uudforskelig, maaskee tilsidst foragtelig Gaade; Frygt for at opdages og følgelig ogsaa Frygt for Døden blandede sig ikke i mine Grunde; thi hvor kunde Livet være mig kiært, naar jeg maatte fornægte mig Pauline; men jeg indsaae, at Opdagelsen af mit Foretagende maatte falde tilbage paa den Familie jeg havde reddet, og kunde jeg siges at have reddet den, naar de blot ahnede hvad jeg havde giort; hvad der altsaa for min egen Skyld kunde have

været mig mindre vigtigt, maatte nu blive det for deres; og de Forholdsregler, jeg ofte ganske havde giennemtænkt, og hvoraf jeg havde flere end een i Beredskab, forsikrede mig om et lykkeligt Udfald."

„De begriber let, hvad jeg med Hovedet og Hiertet fuldt af dette Resultat maatte føle ved Paulines sidste Omfavnelse; og dog forekom det mig, som om det mindre var et Afskeedskys jeg gav hende, end Forsikringen om en lykkelig Fremtid; men jeg veed ikke, hvad der videre foregik inden jeg forlod hende, og hvordan jeg forlod hende."

„Paa Gaden fik jeg først nogen Fatning igien; jeg gik med Willie hiemad en Vei, hvorpaa jeg maatte forbi den Gamles Huus. Jeg standsede uvilkaarlig der-

ved, og først i det Øieblik faldt det mig ind at spørge mig selv, hvorfor jeg egentlig vilde gaae der forbi; „jeg vilde," sagde jeg til mig selv, „see om jeg kunde gjøre det uden at gyse," og jeg glædede mig over, at jeg ikke mærkede nogen Gysen; der brændte et svagt Lys i det Cabinet, hvori jeg formodede han laae; jeg havde neppe staaet der et Par Minuter før det forsvandt. Jeg blev underlig derved; O! hvor let, hvor let kan ikke et saa ubetydeligt Tilfælde hos et svagt Menneske bestemme hans og maaskee flere af hans Brødres Skiæbne; jeg troer ikke jeg var svag, men da gyste jeg dog."

„Imidlertid kom den Gamle sig Dag fra Dag, og med hans Bedring tiltog Madam B***s og Gustavs For-

tvivlelse. — Pauline blev sig selv lig. Hun aleene giorde sig Umage for at adsprede den forunderlige Engstlighed, som havde bemestret sig de øvrige; jeg turde derimod ikke biedrage saameget dertil, som jeg gierne vilde."

„En Eftermiddag, da jeg just hændelsesviis var blevet alene med Pauline i Stuen, fik hun uventet en Billet fra den Gamle; Hun viiste mig den ikke, og sagde mig ikke engang fra hvem den var, men mit Øie mødte hendes, og vi forstod hinanden. Hun forlod Værelset og gik op paa sit Kammer; jeg blev roelig tilbage, da jeg vidste, hun maatte gaae derigiennem igien for at besørge sit Svar. Hun blev ikke længe borte; med en paatagen Ligegyl-

dighed vilde hun gaaet ud af den anden Dør; jeg standsede hende."

„Det er den sidste Begiæring, jeg har til Dem Pauline!" sagde jeg; „lad mig besørge det."

„De?" sagde hun, med en rørende halvqvalt Tone."

„Jeg kyssede taus hendes Haand; den skiælvede stærkt i det hun rakte mig Sedelen; i det Øieblik traadde Madam B*** ind, og jeg forlod dem; det var den sidste gang jeg saae Pauline."

„Da jeg kom hiem, aabnede jeg den; der stod kun disse Ord: „jeg er Deres." Jeg havde aldrig kundet overtale mig til at flye den Gamle den; jeg giemte den, som en Religvie, og jeg har den endnu."

„Min Beslutning var vist nok alt taget; men dog forsikrer jeg Dem, at jeg endnu ikke var mig det selv bevist. Det forekom mig enddog, som jeg til min fuldkomne Beroeligelse, først behøvede, at høre flere og fornuftigere Menneskers Dom."

„De erindrer min Vens Fødselsdag; De erindrer hvad der da blev talt. Man fordømte mig ikke; det var mig nok. Det var uden Forberedelse, uden lang og dyb Philosophering, de maatte svare mig, uden at de engang efter min svage Lignelse kunde tænke dem ganske ind i min Forfatning; men jeg indsaae alt af deres Svar, at de i min Stilling, efter saa lang Tids grundige Overveielse, maaskee kunde have giort det samme."

Nu var der intet mere der holdt mig tilbage; De hørte endog jeg bestemte Dagen; jeg vidste han kunde gaae ud, og jeg valgte Mordscenen hos mig, deels fordi jeg vel indsaae, at det paa en Tid, da hurtig Død just ikke var usædvanlig, vilde i saa mange Menneskers Nærværelse ikke falde nogen mistænkeligt, uden maaskee dem, for hvem jeg var sikker; deels kunde jeg saa mere umærkelig og med færre Omstændigheder bringe ham Døden. De seer jeg var vis i min Sag."

„Saasnart jeg var kommet hiem, skrev jeg denne Seddel til Pauline."

„Eeneste Veninde!"

„Vort Lod er kastet. De har giort „Dem til et Offer, som jeg ikke kan mis„billige; men jeg havde ikke kunde holdt

„ud, at være Dem saa nær, og jeg gaaer
„i Landflygtighed. Jeg har i dette Øie-
„blik taget en Beslutning, som byder mig
„for evig forlade mit Fædreneland, og som
„gior mig det umueligt, om De endogsaa
„var ganske frie, fra dette Øieblik af, no-
„gensinde at blive Deres. Tilgiv mig,
„at jeg ikke kan sige Dem mere. Det er
„den eeneste Hemmelighed jeg har havt,
„og skal have for Dem. Glem vor Kier-
„lighed; husk stedse vor Venskab; naar
„De er lykkelig, skal De høre fra mig.
„Beklag mig ikke; min Skiebne er ulige
„lettere end Deres, men jeg føler, jeg
„lige saavel som De, har fortient at blive
„lykkelig, og jeg haaber til Gud, vi begge
„skal blive det. Lev evig vel.

Deres Ven R**."

„Hun skal have besvimet da hun læste det. Jeg fik Dagen efter dette Svar:"

„Jeg ærer Deres Beslutning uden at „kiende den; jeg føler maaskee hvorfor „De forlader Dannemark; i dette Øieblik „har jeg Styrke nok til at takke Dem „derfor. Mit Hierte følger Dem. Bliv „lykkelig i en Kones Arme, som elsker „Dem som jeg. Jeg velsigner jer begge."

„Pauline B***."

„Jeg gik endnu samme Dag til den Gamle; han blev forundret ved at see mig; min Beslutning laae fast i mit Bryst. I det jeg kom, hørte jeg han gav sin Karl Befaling til, at lade ham tegne til Altergang; Det giorde et besynderligt Indtryk paa mig. Det gik mig næsten

som Gustav; jeg maatte virkelig gjøre mig Umage for, ikke ogsaa at tage dette for blind Bestemmelse. Der var en Tone fra min Barndom, som lød i min Siel: han skal da ikke døe midt i sine Synder; dog udslettede min Fornuft strax igien dette Indtryk; men jeg kunde ikke bare mig for at udsætte Scenen, som De erindrer, en Dag længer."

„Jeg fortalte ham min Reise, bad ham spise Aftenen i Forveien hos mig, og lovede da at sige ham Paulines Beslutning."

„Han saae forundret paa mig."

„De har formodentlig noget i Baghaanden, hvorved De tænker at bevæge mig," sagde han, „men det vil vist ikke lykkes Dem; dog skal jeg komme, for at

vise Dem, at Deres Beværtning vil smage mig ret got, skjønt vi ikke staae paa den bedste Fod sammen."

„Jeg havde, som De saae, tillige indbudet Gustav, hans Nærværelse skulde forekomme al Mistanke hos Familien. Dersom jeg ogsaa var noget uroelig, i det jeg tilberedede alting, kom det virkelig alene af den Uvished, der altid følger et betydeligt Foretagende, om det endogsaa er nok saa sikkert, indtil det er ganske bragt til Ende."

„Dagen kom. Jeg kaldte den Gamle ind i Kabinettet; det var det sidste Forsøg! Jeg giorde ham de meest ydmygende Bønner; han var ubevægelig; jeg vidste det forud, men jeg troede dog jeg skyldte min egen Roelighed det. Han paa-

stod han vilde høre Paulines Beslutning. Jeg vidste ikke hvad jeg helst skulde svare ham; Jeg betænkte mig paa, hvilket — enten at han ægtede Pauline eller angav Gustav, — forsøgede hans Synd mindst."

„Jeg lovede ham Svaret inden han forlod mig. De saae hvordan jeg udsatte Spisetiden; jeg vilde gierne skiænke ham nogle Øieblikke endnu. Den Maade hvorpaa jeg bibragte ham Døden kunde ingen mærke; thi det vanskeligste: nemlig at tilveiebringe en Gift, som hverken giorde mere eller mindre synlig Virkning end der var fornødent, havde jeg forskaffet mig med en List, som rigtig nok er det eeneste hvorved jeg dog gyser en Smule, naar jeg betænker hvormegen Møie det kostede mig,

at faae Midlerne til hans Død i Hænde. Resten veed De."

„Endnu maae jeg kun fortælle Dem Følgerne af denne Begivenhed; der faldt ikke en Skygge af Mistanke paa mig. Jeg anvendte den følgende Dag til at give den Mand, i hvis Hænder, jeg kunde formode Boet maatte falde, nogle Vink; jeg kunde det saa meget lettere, som vi kiendte hinanden personlig og nøie. Han forstod mig. Boet blev neppe giennemseet førend man opdagede det Document, som efter min Forklaring til Curatoren, viiste hamlet, hvor skrækkelig Madam B*** var blevet bedraget; det gik efter mit Raad i al Stilhed til hendes Erklæring; En heel Sværm af fattige Slægtninge var strømmet sammen ved Rygtet om den Gamles

Død. Madam B*** følede, som jeg havde tænkt; hendes øvrige Familie stemmede eens med hende. For ikke at skuffe de mange Elendiges Haab, som første Gang i lang Tid turde skimte en bedre Fremtid; og for ikke at beskiemme sin afdøde Slægtnings Minde lod den B***ske Familie sig affinde med en Capital, som netop strækkede til, at forsikre dem et nøisomt Udkomme; — men uagtet Sagen gik saa skiult af som mueligt, blev der dog hvisket om den hist og her; og den vigtigste Følge var, at Madam B*** ikke alene vandt sin forrige Agtelse tilbage, men blev overalt modtaget med den Ærefrygt, der skyldtes hendes Uegennyttighed og hendes Dyder; imidlertid saae jeg naturligviis ikke Enden derpaa; thi det gik den sædvan-

lige Gang og Boet blev først sluttet efter halvanden Aars Forløb. — Lad mig nu gaae tilbage til mig selv.“

„Fra det Øieblik han var død, blev jeg pludselig roelig, og den Roelighed har ikke forladt mig endnu. De saae endogsaa hvor munter jeg Dagen efter kunde være; i det Øieblik var Bevidstheden om den Lykke, jeg havde frembragt virkelig ogsaa saa stor, at jeg ikke følte det Offer jeg havde giort mig selv. — Dog aflokkede Deres og min Vens ædle Forhold mig en Taare. Jeg saae De forstod mig. Jeg reiste.“

„Mit øvrige Liv har været en Kiæde af alimndelige menneskelige Tilfælde; jeg har havt mange bittre kummerfulde Dage, men jeg har ogsaa havt mange, som jeg

ikke fortryder at have levet. Et af de gladeste Øieblik i mit følgende Liv var det, hvori jeg erfarede at Pauline var givt. En af mine Venner sendte mig hendes Mands Portrait. Her seer De det."

Han vendte Portraitet, som laae paa Bordet om.

„Det er," vedblev han, „et mildt venligt Ansigt; jeg betragter det ofte med Velbehag. Det skal ligne ham fortræffeligt, og hans Hierte skal svare til hans Ansigt. Jeg har studeret det, som om jeg vilde udgrandske enhver af hans Siels skiulteste Tanker deri; jeg bliver aldrig kied deraf; han gior jo min Pauline lykkelig. — De har fire Børn. Det ældste er opkaldt efter mig, Madam B*** er i Huset hos dem. Den lykkelige Gu-

ſtav, hans Kone, og hans to ſmaae Drenge beſøge hende undertiden. Hendes Børneborn ſkal lukke hendes Øine. Al den Lykſalighed har jeg frembragt, og jeg ſkulde ikke være roelig."

„De ſeer min Ven! jeg har erkyndiget mig om enhver lille Omſtændighed, ſom angaaer denne kiære Familie. Jeg ſkal giøre Dem bekiendt med den. De maae beſørge et Brev til min evig dyrebare Pauline. Det første og det ſidſte ſiden min Reiſe. Jeg har ofte begyndt paa at ſkrive hende til, men jeg har hvergang holdt op igien; jeg har frygtet for at en alt for levende Erindring om mig ſkulde giøre et Brud i hendes Lykke. Men naar hun læſer det ſom jeg nu er ifærd med at ſkrive, er jeg ikke mere til. Hun

vil fælde milde venlige Taarer. Jeg kan ikke nægte mig denne søde Belønning."

Han taug. — Dette er hele Tildragelsen med dette for mig saa høistmærkelige Mord, fortalt, saavidt det var mig mueligt at erindre det, med R**s egne Udtryk. Det forstaaer sig, der vare adskillige Afbrud i Fortællingen, adskillige Bemærkninger, som jeg har gaaet forbi, siden de, jeg har anført, er tilstrækkelige nok til at skildre R**s Karakteer.

Min Nysgierrighed var nu tilfredsstillet, men min Ven havde ikke tabt det mindste i Interresse for mig. — Jeg takkede ham for sin Fortroelighed; jeg vilde endnu sagt noget mere, men han afbrød mig:

„Hvis det er Deres Dom over min Fremgangsmaade," sagde han smilende, „som De vil yttre for mig, saa beder jeg Dem holde den tilbage. Hvorvel den, om den ogsaa er imod mig, ikke kan rokke mig i min faste Overbeviisning om, at jeg har giort en god Gierning, saa vilde det dog maaskee giøre mig ondt, at det ikke har lykkedes mig, at fremsætte mine Grunde saa tydeligt, at De overbeviistes om deres Vægt; og biefalder De den, kunde jeg maaskee være svag nok til at anseе det for en Feielighed for mig, som Deres Hierte, men ikke Deres Fornuft havde Deel i; thi jeg føler paa den anden Side tilfulde, at man maatte ikke blot sætte sig, men ogsaa være ganske i min Stilling, for at erkiende, at kun denne Gamles Død,

frembragt af mig paa ovennævnte Maade, kunde under alle Omstændigheder ende denne elskværdige Families Elendighed, og frembringe en Lykke, hvis Gienskin gyder et Mod og en Roelighed i min Siel, som man ogsaa maatte deele, for at kunde bedømme mig."

Nu forandrede han Samtalen, og fra det Øieblik af, har det ikke nogensinde i den korte Tid han endnu levede, været mig mueligt, at faae ham til at yttre et eeneste Ord derom mere. Den følgende Dag var han slettere; en naturlig Følge af den Anstrængelse, den forrige havde voldt ham.

Han overleverede mig de omtalte Papirer; hans Efterladenskab var for lang Tid siden bragt i Orden; paa den Kapital

nær, som han havde bestemt til Sophies og hendes eller hiint ulykkelige Fruentimmers Søn, tilfaldt alting Madam B***s Børn. Alle hans øvrige Papirer, vare for længe siden brændte; de faae Sedler, han havde viist mig ere endnu i mit Værge. Jeg kunde ikke bare mig for at bede ham om dem, og han afslog mig dem ikke.

Han blev kort Tid efter saa slet, at vi kunde see hans Endeligt i Møde. Jeg maatte love ham, at blive hos ham til det sidste. Efter to Maaneders idelige Svæve imellem Liv og Død, døde han i mine Arme. Jeg har altid ønsket mig et kort Sygeleie, men det maae gierne vare endnu dobbelt saalænge, naar Gud vilde give mig at døe, som han.

Hans Grav er i Pyrmont. Ingen ahner den store Siel, som der har lagt sin Jorddragt fra sig.

Jeg reiste til Dannemark. Enhver Bestræbelse for at finde Sophie var forgieves, men et simpelt Indfald opdagede mig den Dreng, som ogsaa havde lagt R** saameget paa Hiertet. Jeg faldt paa at erkyndige mig derom i Børnehuset, og det lykkedes: Det Fruentimmer han havde truffet der, havde ikke været Sophie. Hun var efter nogle Aars Forløb bragt derhen igien, og kort efter død; hendes Søn, som da var en tolv til tretten Aar, var sat til Soldaterne. Han var nu Underofficier, og havde Kone og mange Børn. Da jeg var overtydet om, det var den rette, jeg havde truffet paa, lod jeg ham tilstille

Capitalen. Han skal have forladt Tieneſten og kiøbt en Bondegaard.

Jeg beſøgte Pauline; jeg fandt hende mellem ſin Mand og ſine Børn. Jeg ſaae ogſaa Madam B***. Jeg hilſte dem fra R**. Den gamle Kone, Datteren og Manden ſpurgde paa engang, hvordan han levede. Jeg forkyndte dem hans Død. Det giorde, ſom jeg havde formodet, et ſmerteligt, men intet voldſomt Indtryk paa dem. Jeg leverede Pauline hans Brev, hun læſte det; hendes Taarer afbrød hende ofte. Da hun var færdig, ſlyede hun det til ſin Mand og ſin Moder og forlod Værelſet hurtig.

Siden da mit Bekiendtſkab blev nøiere, og min Omgang dagligere, fik jeg ogſaa Deel i det. Her er det:

„Kiære Pauline!"

„Efter tyve Aars Forløb er det en-
„delig paa Tiden, De hører fra mig.
„De er lykkelig. Jeg har vidst det siden
„De blev det, De veed da ogsaa naar min
„Lykke begyndte. De har en Mand og
„fire Børn. Det var mit eeneste Ønske
„her paa Jorden, at see den kiere Kreds,
„som mit Hierte uophørlig dvælede i; det-
„skal ikke opfyldes! Naar de modtager dette
„er jeg ikke mere til; men maaskee seer
„saa min Aand Dem. Pauline! vi har
„elsket hinanden og jeg føler endnu vi ere
„Venner. Hils Deres Mand fra mig;
„Siig ham, jeg skylder ham alt, hvad det
„eene Menneske kan skylde det andet, thi
„han har giort Dem lykkelig. Hils Deres
„agtværdige Moder; siig hende, at jeg

„har betalt den Gield jeg skyldte hende;
„at hendes glade roelige Dage ere Renter-
„ne af den; hun vil ikke begribe mig, men
„hun vil dog troe mig! Hils min Gustav!
„Han har beholdt sit ædle Hierte; sig ham
„at hvis han ikke havde det, var hans
„Ven blevet det elendigste Menneske under
„Solen; hils Deres kiære velsignede
„Børn! Lær dem mit Navn; det er al-
„lerede nok, naar de nævne mig. Pau-
„line! Skiebnen har giort mig riig, uden
„at gisre mit Hierte fattigt. Det sidstes
„Rigdom var Deres. Hvad jeg eiede
„tilhører Gustavs og Deres Børn. Den
„der leverer Dem dette er min fortroe-
„lige Ven; han kiendte vor Kierlighed; mi
„har jeg ikke nødig at udbede mig Deres
„Venskab for ham. Seer De: min Haand

„ryster, men den skal endnu skrive to Navne
„Deres og mit og saa for evig lægge sig til
„Hvile! — Pauline! fra din Ven
R**."

Jeg har ogsaa seet Gustav, jeg har seet heele den lykkelige Familie under eet Tag; Ingen af dem ahner, hvem de skylde deres Leege, deres Glæder deres rørende Fortroelighed . . . Jeg lever iblandt Dem; jeg har i den seenere Tid havt mit Værelse i Paulines Huus. Det er ved hendes Mands Pult, jeg har skrevet og ordnet disse Papirer. Hun sidder i Værelset hos mig. Hun har mere end engang spurgt mig, hvad det var jeg skrev med saa megen levende Følelse. Ak! hvor gierne vilde jeg ikke vise hende det, men jeg tør ikke.

Nu nylig kom hendes yngste Søn hen til mig; det er en Dreng paa tre Aar. „Hvad skriver du der," sagde han, og saae paa mig med sine store brune tindrende Øine.

Det sidste Ord, jeg havde skrevet var tilfældigviis R**s Navn! Uden at tænke mit Indfald til Ende tog jeg Papiret, og sagde: „kys det min Dreng."

Han kyssede det.

Han tænkte ikke noget derved, men jeg maatte skiule mine Taarer.

Æsthetiske Forsøg

af

L. Kruse.

Andet Bind.

Kiøbenhavn, 1801.

Forlagt af Arntzen og Hartier,
trykt hos Z. Breum.

Louises Kilde

eller

Ethvert Skridt har Følger.

Min uforglemmelige Lærers og Vens

elskværdige Hustrue

Vilhelmine Antonette Sorensen

helliger

Venskab og Agtelse

følgende Blade.

Loviſes Kilde.

eller

Ethvert Skridt har Følger.

En Fortælling.

Paa en fortryllende Gaard midt i Frederiksdals deilige Egne, boede for nogle Decennier ſiden en lykkelig Familie. Naturen og Konſten havde kappedes om at forſkionne dette Gods, nu har De begge forladt det. De krumme engelſke Gange ere forvoxede, den fortroelige Løvhytte ſtyrtet ſammen,

Bygningen er faldefærdig; Jorden giver neppe Udsæden tilbage, dens forhen lykkelige Beboere ere døde eller adspredte i Verden; Stedet selv er kommet i fremmede Hænder og nylig solgt for en ubetydelig Priis. Alle disse Forvandlinger ere Følgerne af et eeneste Feiltrin, af et eeneste pligtstridende Favntag.

I mere end halvtredsindstyve Aar havde det tilhørt den Lundbergske Familie, hvis Sommerophold det var, og i de seenere Aaringer, da den nogle og halvfiersindstyveaarige Eier, deels ikke længer kunde taale at kiøre, og deels ogsaa frygtede for at døe paa et andet Sted end der, hvor han Aar efter Aar havde begravet saa een og saa nok een af sine Glæder, blev det beboet baade Vinter og Sommer.

Lundberg var Enkemand. Han var blevet et halvhundrede Aar forend han tænkte paa at gifte sig. Han valgte en Pige, som han ikke følede synderlig andet end Velvillie for, men som han efter tre Aars rigtig nok barnløse Ægteskab elskede inderlig.

Han havde ogsaa truffet en Kone ret efter sit Sind; hun var stille og yndede Eensomhed, behandlede ham forekommende og venligt, og giorde ham endogsaa tit uventede Glæder, ved at opfylde de lenlige Ønsker, som han ikke, af Frygt for de kunde være hende imod, havde vovet at yttre; men Kierlighedens inderlige hellige Fortroelighed kiendte de ikke. Hans Hierte var tredive Aar ældre end hendes,

de kunde ikke lære at forstaae hinanden, og de lærte det aldrig.

Rigtig nok indtraf der nu i det fierde Aar en Omstændighed, som opvakte alle hans Ungdoms Følelser. Emilie følte sig frugtsommelig. Men i samme Grad, som hendes Mands Hiertelighed, Godmodighed og Munterhed tiltog, blev hun stillere og sygeligere; dog var hun midt i sin mørke Hypocondrie ligesaa venlig og endogsaa venligere end før. I en haard, næsten dødelig Forløsning fødde hun en Datter; men hun havde neppe seet hende, neppe engang trykket hende i sine Arme, førend hun blev betaget af et hæftig Krampeslag, hvori hun døde.

Lundbergs Sorg var hæftigere end hans Kierlighed nogensinde havde været.

Han kaldte sin Datter Emilie; han lod hende aldrig komme sig af Sigte, og anvendte sit heele øvrige Liv, til at elske hende, — jeg vil ikke sige opdrage hende, thi derom giorde han sig ikke selv noget ordentlig Begreb; og der var sikkert ikke blevet andet end en temmelig forkielet Pige af den lille Emilie; dersom ikke hendes Faders Forvalter, havde taget sig mere af hende end af Godset; da, som han udtrykte sig, „hun dog var hendes Faders egentlige og bedste Gods."

Denne var en ung Mand, som kort efter Lundbergs Bryllup var traadt i Tieneste hos ham, og som lige til Emilies Død ikke havde staaet i nogen synderlig fortroelig Forbindelse med Familien, uagtet han spiste daglig ved deres Bord,

og Lundberg, som i adskillige Ting havde revet sig los fra sin Tids Fordomme, havde bortjaget alt det ceremonielle imellem ham og sin Forvalter, der desuden var langt mere oplyst, end der udkrævedes til de Ting, han egentlig skulde bestride, og forstod endogsaa nogle levende Sprog. Forresten kiendte Lundberg ikke noget til hans forrige Liv; det var ham alt nok, at det var et dueligt og redeligt Menneske; men nu, da de havde faaet et Foreenings-Punkt sammen, da Mildner, saa kaldte Forvalteren sig, fattede en saa varm inderlig Kierlighed til hans elskede Barn; da han knappede mange Timer af, fra sine Forretninger, for at være deslængere om hende; da han endogsaa paa den Tid afslog adskillige særdeles

fordeelagtige Tilbud, som kunde skaffe ham en mageligere og mere indbringende Post, vandt han først Lundbergs Interesse, og ikke længe derefter hans heele Fortroelighed.

Det skulde virkelig ogsaa have faldet Lundberg vanskeligt at træffe en bedre Lærer for sin Emilie, end den Hændelsen havde bragt ham i Hænde. Han opdagede daglig nye Kundskaber hos ham, som han ikke havde ymtet om, og som han ikke engang selv kiendte; han studsede over den Godmodighed, den Hierteligheden, den sieldne Taalmodighed, hvormed han vidste at behandle den kielne egensindige Emilie, og da Mildner engang straffede hende temmelig haardt for en Forseelse, der kunde have Indflydelse paa hendes Hierte, naar

den gik ustrasset hen, var dog Faderen, som i Grunden blev opbragt hvergang man kun vovede at modsige hans kiere Datter, ikke istand til at giøre ham nogen Bebreidelse derfor. Men det som meest forundrede Lundberg var, at denne sex og tyveaarige Mand syntes, at finde sig saa aldeles fyldestgiort ved den lille Emi-lies Kiertegn og ved at elske hende, at han ganske overseae de virkelig fordeelagtige Partier, som Tid efter anden frembød sig for ham.

Imidlertid udgiorde disse to Mennesker og Emilie, som under den omhyggeligste og ømmeste Opdragelse havde naaet sit atten-de Aar, kun een Familie. Mildner var endnu ugivt, og den gamle Lundberg fattede ikke uden nogen Uroelighed den

Mistanke, at hans Hensigt med at bie saalænge mueligt kunde være at faae Emilie til Kone, især siden han elskede hende endnu ligesaa høit, om ikke høiere end i hendes Børneaar, og havde opdraget hende saa omhyggelig. Hvorfor han og saa idelig gav Emilie at forstaae, at han havde en Mand i Baghaanden til hende, som hun dog aldrig kunde overtale ham til at nævne; han lagde kun altid meget forsigtig til: „Du kiender ham slet ikke endnu.“

Emilie, der alt som hun blev ældre sieldnere og sieldnere kom til Byen, indviede sig ganske til Landlivets Tryllerier. Hun elskede Eensomhed, fordi hun var vant dertil, men hun kunde dog glæde sig heele Uger i Forveien, naar der foresiod

hende et lille Besøg i Kiøbenhavn; skiønt hun atter vendte ligesaa glad tilbage til Landet, som hun havde forladt det. Hendes Hierte var deelt, mellem sin Fader og Mildner, og ofte naar hun steeg af Vognen, og de begge iilede hende i Møde, vidste hun ikke ret selv i hvis Arme hun først skulde kaste sig.

Begges faderlige Kierlighed til hende var saa umiskiendelig. Lundberg kunde hos hende ganske glemme sin Alders Egensindigheder, sidde hele Timer ved Siden af hende, og see i hendes store blaae Øie; og fortælle hende, hvormeget hun lignede sin Moder, og hvor lykkelig han vilde giøre hende; og bestandig endte han med, „at han alt havde udseet hende en Mand,

hvis Navn han endnu ikke vilde sige hende, men som hun slet ikke kiendte endnu."

Mildner rystede betænkeligt Hovedet, ogsaa for ham var og blev det en Hemmelighed; men saa tog han altid Emilies Haand, og førte hende ned med sig i Haugen, med en Mine, hvoraf man skulde troe han ahnede den frygteligste Ulykke.

Der sad han sig ned hos hende, og indprændte hende med den meest rørende Hiertelighed, hvormegen Lydighed og Selvopofrelse Børn skyldte sine Forældre; han tog med Taarene i Øinene det Løfte af hende: aldrig at elske nogen uden sin Faders eller i det mindste hans Vidende. — O! han ahnede ikke, at han uagtet al sin Omhyggelighed, uagtet han selv valgte

Emilies Læsning, og uden Undtagelse udelukte alle Romaner deraf, selv havde lagt Spiren til den meest romantiske sværmeriske Kierlighed i hendes Bryst. Alle hans Lærdomme, alle hans Formaninger, alle hans varme Udtryk, flød ud af hans eget fulde tungsindige Hierte og hans Hierte flød saaledes ind i hendes. Uden just derved at faae hans Sværmerie, hans Tungsind, hans bludsende Følelser, fik hun dog i det mindste et Hang dertil; men han lagde en Enthousiasme for alt Got og Ædelt i hendes Siel; og især bibragte han hende den fasteste Overbeviisning om, at det ikke alene var stort, men ogsaa den barnligste Pligt, at opofre sine kiereste Ønsker, naar de stred mod hendes Faders Hensigter.

Saaledes tænkte han at sætte hende i Sikkerhed for alle en ulykkelig Kierligheds Qvaler, og giøre hende skikket til roelig at modtage den ubekiendte Haand, hendes Fader havde bestemt hende; men ved at skiule alle Romaner for hende, skiulte han hende ogsaa, hvor let Kierlighed sniger sig ind i Hiertet, og at den som oftest alt er Herre over det, førend man tænker paa at modsætte sig den.

De eeneste Ord, hvormed han undertiden advarede hende, og som dog mere vare Udbrud af hans egne Følelser, var: „Du veed ikke hvor ulykkelig Kierlighed kan giøre" — og enten sagde han det, med et sagte Haandtryk og Taarene i Øinene, eller, som vel oftere var Tilfældet, med et frygteligt stivt Blik lige ud for sig,

og saa stod han altid hurtig op og forlod hende.

Jo ældre Emilie blev, jo større Virkning giorde disse Ord, skiønt de ikke længere var hende usædvanlig, paa hende. Hun fulgte ham da gierne saa langt hun kunde med Øinene, og sank hen i dybe Tanker. Hun sukkede, og troede hendes Sukke gialdt hendes anden Fader, thi saa kaldte hun Mildner bestandig, skiønt de i Grunden kun vare Udbruddet af de Følelser, hvoraf et attenaarigt Hierte altid svulmer.

Paa den Tid begyndte hun allerførst at finde Stedet for eensomt, skiønt hun dog bestandig kiedede sig, naar der kom Selskab til hendes Fader. Hun hængte sig med mere Inderlighed end nogensinde

før ved Mildner, hørte mere barnlig hans varme Lærdomme, og betragtede hans milde tungsindige Øie, uden at forstaae hvad det udtrykte.

Hvem seer ikke let, at hendes Hierte alt var antændeligt for den første romantiske Gnist, der kunde falde i det, og hvem veed ikke ogsaa, at der altid i gode Menneskers første Kierlighed er noget romantisk.

En Aften, just som Mildner havde forladt hende med sit sædvanlige Udtryk: „Du veed ikke hvor ulykkelig Kierlighed kan giøre!" — gik hun fordybet og beskieftiget med sin elskede Lærers Skiebne, som hun daglig mere og mere begyndte at føle maatte have været ulykkelig, ind i Skoven, som stødte til hendes Faders

Hauge. Hun havde neppe gaaet et Par hundrede Skridt førend hun ſtandſede ved Lyden af en Fløite, ſom ſpillede en ſimpel og reen Melodie.

Hun lyttede opmærkſomt; dette uventede Eventyr og de reene ſkionne Toner gav hendes Siel, ſom alt i Forveien var ſtemt dertil, et romantiſk Sving; ſom ogſaa blev til et Slags Spænding, da Fløiten taug, og hun faa Minuter efter hørte en klar og rørende Stemme ſynge følgende Sang, ſom ſiden i lang Tid blev hendes Yndlingsſtykke.

O! du ſom ſvæver for mit Øie,
Du hvortil jeg har intet Navn,
Som vækker Længſel, førend Savn!
O! at en Stemme fra det Høie
Mig hvidſkede, dit elſkte Navn!

Naar Sommerfuglens Kredse dreie
I Solens Glands sig rundt om mig,
Jeg føler Ahnelse om Dig;
Og vandrer drømmende de Veie
Hvorpaa den Flagren leder mig.

Naar Aftnens Soel i Vesten svinder,
Jeg seer Dig paa dens Purpurskye;
Mit Ansigt gloder, jeg vil flye,
Men standser atter, naar jeg finder,
At alting rødmer, som din Skye.

Den fierne Sang i Aftenstunden,
Tit lokker mig fra eenligt Hiem;
Hver Tone — ak! Dig maner frem!
Jeg hører Suk fra Myrtelunden
Og sukker selv og vender hiem.

Jeg føler Dig i Luftens Strømme,
I Aftnens Skygger seer jeg Dig,
Du svæver flygtende for mig;
Ak! kun i mine korte Drømme
Det lykkes mig at favne Dig.

Med ubevidste Smiil jeg vanker
Og græder uden Sorg derved,
Jeg bliver kold, jeg bliver heed;
Men Himmel! flyde mine Tanker
Til eet — saa rødmer jeg derved.

Thi altid staaer da for mit Øie
Kun — O jeg veed, jeg veed det Navn!
Kun det erstatter mig dit Savn.
O! at en Stemme fra det Høie
Mig hvidsked, om du bar det Navn.

Ved ethvert Vers, ved enhver Tone slog Emilies Hierte stærkere. Hun var overrasket og forundret; hvem kunde synge denne Sang, hvoraf endogsaa det mindste Ord, den mindste Følelse var skrevet ud af hendes Hierte; thi hun havde aldrig før forstaaet det, saa tydelig som nu; hendes heele Forfatning, som hun før ikke havde giort sig noget Begreb om, var her skildret Ord til andet.

Hun følte den hæftigste Nysgierrighed efter at see den underlige Sanger, og hun vovede dog ikke at giøre et Skridt af Frygt for at blive opdaget. Hun gientog sagte ethvert Udtryk af Sangen, som hun kunde erindre, og hvergang voxede hendes Forundring; „det er mig, det er mig," hvidskede hun til sig selv.

Ligheden mellem det første og sidste Vers, var især Erindringen hende levende om; og ligesom hun sagde for sig selv gientog:

O! at en Stemme fra det Høie
Mig hvidskede det elskte Navn!

hørte hun en lille spæd Røst inde i Skoven, som raabte af alle Kræfter: „Carl! Carl! hvor bliver du dog af?" — Og i Øieblikket efter sprang et ungt rankt velskabt Menneske, med en Fløite i Haanden, ud af de Buske, hvor Lyden var kommet fra, og ilede forbi hende.

Emilie blev ikke seet, men hun følede dog hun rødmede. Hun vendte langsom om; men alle de Følelser, der før havde slumret fredelige ved hinanden i hendes Hierte, vare nu blevne vakte. Hun sov

ikke den Nat. Hun var urolig den anden Dag, uden at hun selv vidste hvorfor. „Er da denne vidunderlige Sang Aarsag til alt dette," sagde hun til sig selv. Hun gientog endnu engang:

O! at en Stemme fra det Høie
Mig hvidskede dit elskte Navn!

„Carl, Carl heed han," sagde hun derpaa sagte, „Carl! jeg kiender ikke et eeneste ungt Menneske, som hedder saaledes."

„Hun var dog nysgierrig efter at vide, hvem der sang og spillede saa smukt, og opregnede alle Egnens Beboere for sig selv, men der var ingen af dem der lignede det Væsen, der havde svævet forbi hende. Jo nærmere Aftenen kom, jo større følede hun sin Længsel, eller som hun troede, Nød-

vendighed efter ae høre den igien. „Men aleene? — Om hun blev overrasket?" Hun rødmede ved den Tanke; — imidlertid nærmede hun sig dog stedse mod sin Villie Haugedøren.

Til al Lykke mødte hun Mildner; der faldt hende en Steen fra Hiertet ved den Tanke: at der jo ikke var det mindste i at gaae derhen, naar han var med. — Men det var hende ikke mueligt at sige ham, hvorfor hun vilde gaae i Skoven; han vil lee af min Barnagtighed, tænkte hun.

Mildner fulgte hende. Han talte med hende som han pleiede, og gav hende de samme rørende faderlige Lærdomme, men Emilie var adspredt og taus; — da de kom til det Sted, hvor hun den for-

rige Aften havde hørt Sangen, standsede hun, og foreslog ham med sagte Stemme, af Frygt for at forstyrre Sangeren, som hun formodede allerede var i Buskene, at sætte sig ned.

„Lad os kun gaae et Par Skridt til, Emilie!" sagde Mildner, „saa komme vi til en Græsbænk; Du kiender formodentlig ikke det smukke Sted endnu," lagde han til, „thi Veien til det løber fra den anden Side."

Emilies Hierte slog høit. — Nu kunde hun mueligt ogsaa faae Sangeren at see, og det var jo aldeles ikke hendes Skyld, at hun kom derhen, thi Mildner havde selv foreslaaet hende det.

Hun rakte ham Haanden. Ingen mistyde her Emilies reene Hierte! O! hun

kiendte jo ikke den Drift, som begyndte at storme i hendes Bryst, og som langt lettere i Eensomheden, langt lettere mellem Natnrens milde Tryllerier befæster sit Herredømme end i Stædernes store Cirkler; havde hun hørt dette Fløitespil og denne Sang Dagen efter hun var kommet hiem fra Byen, havde det giort et langt mindre Indtryk paa hende, og havde hun hørt det Dagen førend hun skulde derind, havde det alt nu været udslettet.

Jo dybere de trængte sig ind i Buskene, jo ængstligere blev hun, uden hun i mindste Maade selv kunde giøre sig rede derfor, og heller ikke, hvorfor hun klemte Mildners Haand stærkere end sædvanlig. Imidlertid kom de til Græsbænken, hun saae sig hurtig omkring, der var ingen. —

I det Øieblik de vilde sætte sig, fik Emilie Øie paa en lille Kilde, som sprudlede frem mellem nogle, som det lod løst henkastede Steene ved Enden af Bænken; de gik hen til den og blev ligeoven over den en lille Skifersteen vaer, der kun var nogle Tommer i Fiirkant; hvori var indgravet, formodentlig med en Kniv, denne meget læselige Indskrivt:

Puisse, o! puisse couler ta onde
toujours a l'ombre comme aujourd'hui,
et inconnu de tout le monde
hormis moi, et un doux ami.

„Det har jeg ikke seet før," sagde Mildner, i det han bøiede sig ned for endnu engang at læse det. Emilie derimod, satte sig med de Ord: „her er ubeskrivelig deiligt!"

Hun havde ogsaa ret; ligetæt ved Bænken og Kilden slyngede en lille Aae sig, der var overskygget af gamle Træer; den stille Aften giorde Egnen dobbelt høitidelig.

Emilie flød hen i sine Følelser; det var den anden Overraskelse, der i et saa kort Mellemrum havde mødt hende og hvem veed, om hun ikke ogsaa maatte takke den Ubekiendte derfor. Mildners Stemning lignede for en Deel hendes, begge sadde tause ved Siden af hinanden; det lod som han grundede paa hendes sidste Ord.

„Ja Emilie!" sagde han, „her er deiligt, men ogsaa ligesaa farligt."

„Farligt?" spurgte hun forundret.

„Ja mit Barn! Naturen er blevet Kierligheds farligste Fiende, siden de ikke

længere kan gaae Haand i Haand sammen."

Dette Ord havde aldrig før havt saa megen Interesse for Emilie, som i dette Øieblik. „Kan da virkelig Kierlighed giøre saa ulykkelig, min Fader?" spurgte hun og hældte sig op til Mildner.

„Emilie!" sagde han mørk; „denne sagte Rislen, disse mørke Skygger, denne hellige Stilhed er Opinm for Erindringen om vore Pligter! Og hvo kan saa vogte Dig for Forbrydelsen? Emilie!" lagde han til, „den ommeste Kierlighed har eengang giort mig usigelig elendig, lad den ikke anden gang i dig opvække alle mine —" han afbrød sig selv og reiste sig.

Emilie var rørt.

Gode Mildner! Du vilde vogte hende for Kierlighed, ved ikke at give hende en Bog i Haanden, hvori dens Navn og dens Billede stod; du ahnede ikke at saadanne sværmeriske Udbrud af en elsket Vens Mund, giver Hietet et mere romantisk Sving end tusinde Romaner. Hans egne overspændte Følelser maatte gjøre Indtryk paa Emilie.

Hun reiste sig langsomt, og kastede et Blik til den yndede Kilde, som om hun vilde sige: vil du forføre mig? Saa koldt, saa uvenligt kunde hun ikke forlade den; en ubekiendt Følelse, maaskee lidet qvindelig Nysgierrighed trak hende atter hen til den. „Jeg er tørstig" sagde hun og knælede ned foran den, for at lade Vandet rinde i sin hule Haand.

I det hun bøiede sig over den, læste hun endnu engang Indskriften, og følte en let Skræk, da hun under den i Kanten af Tavlen læste med yderst fiin Skrivt, Navnet Carl; hun blev ved at stirre paa det uden at forandre sin Stilling, og lod Vandet nogle Minuter sprudle hen over hendes Haand. Mildner betragtede hende smilende, og vilde just talt til hende, da de hørte en Bevægelse i Buskene; Emilie sløi op, slap Vandet af Haanden uden at smage det og førte Mildner hurtig bort med sig.

Denne havde været alt for beskieftiget med sig selv til at studse over Emilies Adfærd, som heele Tiden paa Hiemveien søgte at lade Samtalen dvæle ved Kilden. Hvert Øieblik havde hun det Spørgsmaal

paa Læberne: hvem mon der har lagt de Steene om den; men besynderligt nok, over Læben kunde hun aldrig faaet det; endelig kom Mildner med det, og nu nævnede Emilie een, som hun ret godt vidste det ikke var, for ogsaa at faae ham til at nævne nogen. Det lykkedes hende.

„Jeg formoder," svarede han, „det er det unge Menneske, som ligger her ude om Sommeren hos Skovrider-Enkens."

Emilie vovede ikke at gisre et eneste Spørgsmaal til, men dog mærkede hun at Mildner heller ikke vidste mere om ham; imidlertid førte hendes Uroe og hendes Nysgierrighed, hende daglig i Skoven; og hvem vil fortænke hende deri? Hvilken Pige i hendes Sted vilde ikke ogsaa have længtes efter at see det

unge Menneske, som paa en saa besynderlig Maade havde tildraget sig hendes Opmærksomhed, og som hun desuden havde seet netop saa vidt, at hun kunde gisre sig den meest fortryllende Skildring af hans Udvortes, og hørt saa meget af, at hun maatte faae et ikke ubetydeligt Begreb om hans Cultur.

Men det var forgieves. Hørte hun ogsaa engang imellem Fløitetoner, standsede hun beængstet, og dristede sig ikke til at gisre et Skridt længer, og naar hun saa endelig havde staaet der halve Timer efter at Tonerne var hørt op, og omsider vovede sig sagte hen til Buskene, hvorigiennem hun kunde skimte Kilden — var der ingen; da gik hun langsom hen til den, satte sig paa Bænken og sank hen i søde

Drømme. Som oftest giorde hun disse Spadseretoure med Mildner, men paa dem lagde hun Mærke til at Fløiten sielden eller aldrig lod sig høre.

Saaledes gik nogle Uger hen, uden Emilies Ureе eller Nysgierrighed blev mindre. Hun havde endogsaa nogle Gange foresat sig at gaae forbi Skovriderhuset, men hvergang havde hendes Engstlighed og Undseelse tiltaget i den Grad, at hun var vendt om igien; kun een eeneste Gang havde hun vovet sig der forbi, og da følede hun hendes Kinder blusse.

Hvem formoder ikke let, at Carl ogsaa havde nogen Deel heri? Han havde det virkelig; begge søgte og flyede hinanden; Forskiellen var kun at Carl virkelig havde seet Emilie, og seet hende nøie, —

dog vi komme siden til ham; thi en eeneste lille Ubesindighed fra Emilies Side forandrede Scenen.

Da hun en Formiddag længe havde vanket om i Skoven, hvor hendes daglige Spadseregang nu var, stødte hun uformodentlig paa to smaae Børn, som pillede Jordbær. Hun kiendte dem; det var Skovriderenkens Børn; i dette Øieblik følede Emilie sig træt, og kastede sig ned ved Siden af dem.

„Vil I sælge mig Jeres Jordbær?" begyndte hun.

„Nei!" raabte den Mindste hæftig, og drog Kurven hen til sig.

„Nei! det gaaer ikke an, gode Fræken!" sagde den ældre, en Pige paa en ti

til tolv Aar, med en Tone, som om hun vilde gjøre den Lilles Haftighed god igien.

„Og hvorfor ikke?"

„De er til Herren."

„De er til Carl!" afbrød den Lille Søsteren. — Atter, atter igien dette kiære hemmelighedsfulde Navn.

Emilie følte sit Hierte slaae. „Hvem er —„ begyndte hun, endogsaa for Børnene undsaae hun sig ved at nævne Navnet.

„Det er Carl!" raabte den Mindste igien.

„Han vil ikke have vi maae kalde ham, anderledes;" sagde Søsteren," det er nu den tredie Sommer han har boet ude hos os og i Aar blæser han ogsaa paa Fløite!"

„Ja!" raabte den Lille, „og planter i Haugen, og tækker vor Tag, og til mig har han giort en lille Rive saa lang. O! Jeg kan huske ham, siden jeg ikke var større end saa."

Slutten viste til Jorden med Haanden, og havde blevet ved med sin søde hensivende Veltalenhed, dersom ikke Emilie havde kysset og Søsteren afbrudt hende.

„I Dag har Moder givet os alle at bestille," sagde hun „for i Dag er det — "

„Ja! afbred den lille hende igien: „I Dag bliver han fød og saa er han et lille Barn, og meget mindre end jeg, har Moder sagt, og saa —"

„Og tie dog," sagde den Ældste; „og saa vil vi alle giøre ham en For-

nøielse, og siden han har lært mig at læse lidt, saa har jeg nu med Moders Hielp lært Fadervor uden ad af Bønnebogen, og det skal jeg læse ganske høit, naar vi gaae til Bords; men hun skulde ogsaa give ham noget, og da hun ikke har lært noget endnu, saa —"

„Saa piller jeg Jordbær til ham," raabte den Lille glad og hoppede i Veiret, „han holder dog ogsaa meget af mig og synger og blæser for mig."

„Emilie havde imidlertid, næsten uden at vide af det selv, plukket en Haandfuld Jordbær; hun afbrød den Lille: „Mig har han ogsaa sunget for," sagde hun, og kastede sine Jordbær hurtig i Kurven, „tag dem med, men sig ikke noget hiemme," lagde hun rødmende til, sprang

op, bad Børnene Farvel og gik hurtig hiem.

Her tilbagekaldte hun sig atter denne lille Scene, og det syntes hende, som om det hun havde giort, dog ikke var ganske rigtigt. Hun fortrød sin Ubesindighed, uden at giøre sig et eeneste Begreb om Følgerne; hun blev hiemme af Skoven heele to Dage, skiønt det kostede hende megen Overvindelse, men hun kunde ligesaalidt blive Herre over sin Undseelse, som hun kunde fatte, hvorfor hun da egentlig var undseelig.

Endelig den tredie Formiddag gik hun hen til Kilden; hun ilede til den som til en kier Ven, man ikke har seet i nogen Tid; hun bøiede sig over den, men hvor blev hun bestyrtset da hun fandt en anden lille

Tavle, hvorpaa der stod en forandret Indskrivt:

Puisse, o! puisse couler ta onde,
comme ma vie, toujours sans detour;
et inconnuë tout le monde,
hormis moi, et elle, et l'amour!

Navnet Carl, som forhen stod under-neden var ogsaa borte, der var kun indgravet et lille, næsten umærkeligt c.

En dunkel hemmelig Ahnelse sagde Emilie, at denne Indskrivt gialdt hende; hun saae sig hurtig, og forskrækket omkring og da hun troede sig i Sikkerhed for ikke at blive seet, læste hun den endnu engang igiennem, langsom og med bankende Hierte; det forsaarsagede hende en inderlig Glæde, hvormegen Aengstelse endogsaa det sidste Ord indjog hende. Og dog — hvorfor skulde

hun ængste sig? Hvad havde hun at befrygte af Kierlighed? Hun havde jo ikke engang seet det unge Menneske, og hvor kunde han da være hende farlig; og var det ikke latterligt og barnagtigt at frygte en Usynlig, der dog vist ikke var en Engel, og maaskee — maaskee ikke engang havde meent hende? Ved den sidste Tanke sukkede hun ufrivillig. Dog vilde hun ikke mere besøge Kilden, men i samme Øieblik faldt det hende ind: at hvis tilfældigviis denne Carl havde seet hende der, og nu merkede at hun med eet blev borte, maatte han saa ikke falde paa at troe, at hun havde giort Hentydninger paa sig, og for at afværge det saae hun sig jo netop forbundet til at komme der oftere."

Saaledes philosopherede den stakkels Emilie; hun troede Kierlighed var endnu langt borte; og vidste ikke at den allerede havde fyldt hendes Hierte. Havde hun seet Carl strax den første Gang hun hørte ham synge, havde han maaskee aldrig blevet hende farlig; men netop denne Længsel, denne Nysgierrighed, dette nærmere usynlige Bekiendtskab, denne, om man saa vil, Fortroelighed med hinandens Ideer; denne Leilighed for hendes brændende ungdommelige Phantasie til at udsmykke ham med tusinde Behageligheder, tusinde Yndigheder, havde tændt en langsom fortærende Ild i hendes Hierte, der var saa meget desfarligere, som den havde Leilighed til at gribe om sig uden nogen

ahnede den, og behøvede nu kun den mindste Luftning for at bryde ud i lys Lue.

Saaledes var Emilies Tilstand; hun gik rolig hiem med sit brændende kierlighedsfulde Hierte, uden at ahne de Qvaler og de Glæder, der allerede havde slaaet en Kreds omkring det.

Carl derimod kiendte sine Følelser bedre.

Han var en Søn af en riig Godseier i en af Provindserne, og sendt til Kiøbenhavn for der at fuldende sine Studeringer. Han eiede, eller rettere sagt kom til at eie, saa mange Midler, at han kunde leve uafhængigt; men hans Fader, som heller ønskede at see sin eeneste Søn, i en glimrende Carriere, end at lade ham følge sin Tilbøielighed til det roeligere lykkeligere

Landliv havde paalagt ham at studere Lovkyndigheden; og dette bandt ham, i det mindste til Nærheden af Kiøbenhavn, hvor han efter de faae glade Sommermaaneder gierne tilbragte en kedsommelig Vinter.

Thi i Kiøbenhavn var han næsten berøvet al Omgang. Han havde alt for megen Dannelse, og maaskee ogsaa for meget Sværmerie til at finde Behag i den Tone, han desværre fandt Pluraliteten af sine Medstuderende hengiven til. Og i den talrige Familie-Cirkel, hvori han rigtig nok var indlemmet, fandt han ligesaa lidet Behag, som de fandt Behag i ham; thi da han hverken kunde eller vilde tage Deel i alle deres smaae Intriguer, blev han naturligvis den, de gik ud over. Han skyede dem altsaa, og dette bragte ham

Ubehageligheder hiemme fra, saa at han altid med et lettet Hierte, ilede saasnart Aarstiden kun begyndte at blive behagelig, ud paa Landet.

Tilfældigviis havde han der i Skovri-der Enken truffet en Vertinde, som mere fremmede end forstyrrede hans Idee om sit lille Arkadien, saa kaldte han Egnen; men rigtig nok var hun ogsaa, siden han kom til at boe hos hende, blevet en ganske anden Kone; kun med den Forskiel: at alle de Vaner og Besynderligheder hun i Begyn-delsen af deres Bekiendtskab havde opofret deels af Undseelse og Egennytte, fandt hun sig nu i, ganske at skille sig ved af Kierlig-hed og Agtelse for ham. Thi det lod ikke alene som han fandt Behag i hendes og hendes Børns Selskab, men han indlod sig

ogsaa med hende i hendes huuslige Omstændigheder, deelede hendes smaae Sorger og giorde hende til sin Fortroelige i saadanne Ting, som ikke var over hendes Fatteevne. Kort: handlede som ganske hiemme der, og ansaae sig som Husets ældste Søn; derved lod han sig ogsaa kun kalde Carl, skiønt han havde megen Umage, og mange smaae Klammerier inden han endelig kunde faae Konen til at nedstemme det, til Hr. Carl, og tillade Børnene at behandle ham uden nogen Omstændigheder. Saaledes heed ogsaa alting der i hans Sprog vort; det var vor Hauge, vor Ploug, vore smaae Kreature, og denne fælleds Fortroelighed gav hans Liv hos denne lykkelige Familie, som na-

turligvis ikke i den Tid kiendte Nærings-sorger, megen Interesse.

Carl fandt sig virkelig ogsaa saa vel hos disse Folk, som han til megen Forargelse for sine talrige Slægtninge i Byen, kaldte sin egentlige Familie, at skiønt han omtrent midt i Vinteren alt var færdig med sin juridiske Examen og kort efter havde mistet sin Fader, hvorved han som eeneste Søn, uden nogen Vanskelighed kunde tage Godset i Besiddelse, overlod dog ganske alle Forretninger til sin Formynder, thi han var endnu ikke fuldmyndig og fandt sig desuden meget vel ved ikke at være det, forlod Godset, og ilede atter ud til sin kiere Skovrider Enke.

Allerede det forrige Aar havde Egnen omkring Aaen fortryllet ham meget, og

da han fandt to Træer, der ganske besyn-derlig var flettet ind i hinanden og dannede paa den Maade en naturlig Løvhytte, be-sluttede han at anbringe en Græsbænk under dem. Næste Morgen gik han altsaa derhen med sin Spade i Haanden, men han havde neppe gravet Jorden lidt op, førend der vældede en Kilde frem ved hans Fød-der. Fuld af Glæde over denne Opdagelse, giorde han Bænken færdig, og indfattede Kilden i smaae løse Kampesteen, uden no-gen Konst og uden nogen Prydelse.

Det var naturligviis ogsaa det første Sted han ilede hen til i Aar efterat han havde seet sin lille Familie. Men i Aar var hans Hierte dobbelt aabnet for alle Naturens Fortryllelser. Hans tørre ked-sommelige Bogliv var tilende. Nu kunde

han tænke friere og varmere; men naturligviis havde han nu ogsaa flere ledige Timer, hvori han følte, at denne lille Families Selskab dog lod ham mangle noget. Han tog sin Tilflugt til Læsning; men da han ikke havde nogen, der kunde deele de Ideer og Følelser, som derved opvaktes hos ham, fordi de Mennesker, som vare omkring ham ikke begreb dem, blev de naturligvis dobbelt sværmeriske; og Dagen efter han havde havt et kort Besøg af en af sine kiæreste Venner, som han ved Kilden havde havt nogle meget underholdende Timer med, var det han satte den første Indskrivt, som vi har seet over den; og fra det Øieblik af besøgte han den daglig.

Paa en af hans smaae Streifferier, saae han første Gang Emilie, som han

hidindtil kun havde kiendt af Navn, og fik tillige Tid til at betragte hende noie. Hun vilde just gaae over en Stænte hvorved hun traf to smaae grædende Bondeborn, som forgieves havde giort sig Umage for at komme over den. Hun hialp dem, eller rettere sagt hun slæbede dem over; thi disse smaae runde tykke fireaars Børn var virkelig vel tunge for Emilies Kræfter, der imidlertid sladdrede med dem med al hendes naturlige Godmodighed.

Carl var ogsaa virkelig alt et Par Gange paa Veien til at springe hende til Hielp. Men hans naturlige Undseelse, Emilies fortryllende Stilling, den Deeltagelse hun viiste Børnene og hende lille Samtale, der alt havde saamegen Interesse for den brændende tyveaars Yngling, holdt

ham bestandig tilbage. I det Øieblik giorde kun Emilies Skabning og hendes talende Ansigt Indtryk paa ham, men det var dog Aarsag i, at han da han kom hiem lod sin Veninde gientage alle de Lovtaler hun havde holdt Freken Lundberg, og at han nu hørte dem med mere Opmærksomhed end før. Han søgte endog siden den Tid Leilighed til at faae hende at see, og var et Par Gange endogsaa imod sin Villie, Vidne til nogle Samtaler mellem hende og Mildner, som især ved det Anstrøg af Sværmerie hvert Udbrud af dennes Hierte altid havde, giorde megen Indtryk paa ham.

Emilie blandede sig nu uophørlig i alle hans Ideer, som længere hen Navnet Carl i hendes; begge nærede, usynlige

for hinanden, den stille Glød, der snart ved smaae gienſidige Uforſigtigheder, ved smaa neppe mærkelige Tilfælde skulde bryde ud i lys Lue; thi fra de Øieblik, at begge fik Bevidsthed om deres gienſidige Kierlighed, hørte disse smaa Uforſigtigheder op.

I denne Tid var det Carl, ikke digtede, men udtrykte sine Følelser i den anførte Sang; i denne Tid var det hun hørte den; vi veed hvad Indtryk den giorde paa hende; det var omtrent det samme Carl følte, da han en Aften vilde besøge sin kiere Kilde, og skimtede imellem Buskene, Emilie knælende for den, og stirrende paa hans Navn, medens Vandet sprudlede hende over Haanden.

I sin Henrykkelse kunde han ikke skiule sin Nærværelse. Emilie greb Mildners

Haand og flygtede, men han gik langsom og smilende hen til Kilden, og stirrede i den, som om han haabede den endnu bar et Aftryk af den fortryllende Piges Billede. Han kastede sig ned ved den; to Timer forsvandt for ham som et Øieblik og da han endelig kom hiem erindrede han ikke en eneste af alle de Tanker, han havde havt.

Fra den Tid af, opholdt han sig gierne paa sine Spadsergange paa et Sted hvorfra han kunde skimte Lundbergs Haugedør, og naar han saae Emilie alene komme ud i Skoven, thi der var allerede en dunkel Følelse, som sagde ham, at denne Pige ved en anden Side, hvem endogsaa denne anden var, dog ikke ganske var Emilie for ham, ilede han hen til Løvhytten over Kilden, og spillede sine stille rørende Melo-

dier; han haabede hun skulde høre ham; men naar han endelig holdt op og sneeg sig bag ved Buskene, for at lokke hende derhen, kunde han vente heele Timer forgieves, og kom saa ogsaa Emilie engang imellem, var det i det mindste en god halv Time efter han havde holdt op; men alligevel nød han, naar hun kom, den reneste Glæde, ved at kunde uforstyrret betragte hendes deilige Træk, høre nu og da et hemmeligt lønligt Suk, og see en Taare i det store blaae Øie, som hun langsom hævede mod Himmelen.

Ak! men saaledes fulgte Uger paa Uger, uden at en eeneste af hendes Miner, et eeneste Ord af hendes Mund røbede, at hun havde bemærket ham, end sige vndet hans Sang. Han fulgte hende langt fra,

han skimtede hende giennem Buskene, men han vovede ikke at vise sig for hende.

Det Haab han havde fattet over at see hende ved sin nu dobbelt elskede Kilde, begyndte at forsvinde, da ganske uformodentlig den Scene med Jordbærene paa hans Fødselsdag indtraf. Han havde den Dag mærket en hemmelig Hvisken mellem Moderen og Børnene, og havde sneget sig ud efter dem, for at see hvad de havde for. Han vilde just vendt tilbage igien, da Emilie kom til, nu var det ham umueligt at gaae af Stedet. Endnu længe efterat hun var borte igien, blev han staaende taus og henrykt i søde Drømme.

„Hun har hørt mig!" udbrød han endelig, og „hun ynder mig," lagde han til med Henrykkelse; han tilbagekaldte sig

heele denne lille Scene; hun havde spurgt hvem han var; hun havde kysset den Lille, da denne talte saa hiertelig om ham; og havde hun ikke ogsaa rødmet, da hun bad dem give ham Jordbærene.

Disse forskiellige Bemærkninger leegte hans Hierte med til han kom hiem; der mødte alle ham med uskrømtet Glæde; alle bragte ham smaae hiertelige Forærinser, og man begriber let, hvilken der var den kiereste. Det glædede ham, der var saa lidet af disse Bær, at han ikke efter Sædvane havde nødig at deele dem; hvor let kunde ogsaa nogle af disse kiære Jordbær, som hun havde plukket, blevet nogen anden til Deel; han havde den lille uophørlig paa Skiødet, han gav hende de kiæreste Navne, og han kyssede hende saa

ofte, at hun tilsidst blev fortredelig derover.

Nu ilede han jublende hen til sin kiære Kilde; han hældede sig over den, og betroede den sin Lykke; nu vidste han jo vist hun havde hørt ham, og maaskee, maaskee var det for hans Sanges Skyld, hun yndede dette Sted; det faldt ham ind, at det vel blot var for ikke at forstyrre ham, hun ikke nærmede sig dertil, førend saa længe efter han havde holdt op, og hans Hierte bankede stærkere. For første Gang følede han hvor nødvendigt det var blevet ham, at tækkes hende, og hvor ulykkelig han vilde være, hvis det ikke fremdeles lykkedes ham: Han læste sin første Indskrivt igiennem, og for første Gang mishagede den ham; han tog hurtig Tavlen ud, vendte

den om, og skrev den nyere. Han studse-de selv da han skrev Ordet: „amour."

„Jeg elsker hende da," hvidskede han til sig selv, „det er forgieves jeg vil dølge det for mig." Dog vovede han ikke at sætte sit Navn der som før; men saa ganske uden et Mærke kunde han ikke lade det staae; han skar et lille c neden under, og skiælvede dog for det var for meget. Havde han dristig sat sit Navn under, havde han ikke elsket hende; den sande Kierlighed er beskeden og frygtsom, den vil kun gjettes af eet Hierte.

Saaledes havde de begge, uden at have talt et Ord med hinanden, uden nogensinde at have været hverandre saa nær, at de kunde have rakt hinanden Hænderne, giort en Erklæring, som de begge hemme-

lig forstode; men som Emilie endnu mindre giorde sig noget tydeligt Begreb om.

Hun elskede ham; derom var intet Spørgsmaal mere. Navnet Carl blandede sig i hendes Tanker, hendes Drømme, hendes Udsigter om Fremtiden, og naar hun ikke tænkte paa det, malede hun det dog uafvidende i Sandet; hun manglede kun Bevidstheden om sin Kierlighed, og vogtede sig ikke for den, fordi hun troede det var umueligt at elske et Væsen hun ikke havde seet; det var ved at see ham hendes Kierlighed skulde bryde ud i Flammer, og endogsaa dertil havde Tilfældet, eller Forsynet valgt en saa romantisk Hændelse, at dette Indtryk som maaskee, maaskee ellers ved Tid og Omstændigheder og Følelsen af

hendes Pligt, kunde have tabt sig, blev nu aldeles uudslettelig.

Emilie var den lydigste Datter; hun havde aldrig endnu været i Stand til at modsætte sig hendes Faders Villie, til at yttre et eeneste Ønske som kunde være ham imod, hun var advaret for Kierlighed, og glemte ikke Mildners Advarsler; hun troede i sin Uskyldighed, hun havde opfyldt begge deres Fordringer, og ahnede ikke at hun længe længe havde været ulydig. —

Og hvo var det som forførte hende; som bragte hende nærmere og nærmere til den Afgrund, hvori hun endelig skulde styrte! Mildner selv! Hans Tungsind, hans Sværmerie, hans Høitidelighed ved alle de Følelser, som Mennesker, der leve i den almindelige Ver-

den ere sløvede for, giorde hendes Hierte dobbelt modtageligt for den Slags Scener, som mødte det. Hvad Vaaben havde en Pige med Emilies Opdragelse i et saa overraskende Øieblik, som det der ventede hende?

Man begriber let at denne Indskrivt, der havde giort et saa levende Indtryk paa Emilie, ikke tiente til at giøre hende mindre nysgierrig efter at see dets Forfatter, skiønt hun følede, hun vilde rødme naar hun saae ham. Hun besøgte Kilden som før, thi vi har hørt, hvorfor hun troede hun ikke burde blive borte; hun nærmede sig virkelig adskillige Gange Skovriderhuset, og vendte altid langsommer og endogsaa en Smule mismodigere tilbage.

En Formiddag da hun efter Sædvane spadserede i Skoven, hørte hun med eet i Nærheden af sig et Par giennemtrængende Skrig, som af Børn; og som pludselig igien holdt op. Emilie, i den Tanke der var hændt en Ulykke, hvorved hun maaskee kunde hielpe, ilede uden at betænke sig derhen, hvor hun syntes Lyden var kommet fra; da hun kom nærmere hørte hun et Par forvirrede bekiendte Stemmer imellem hinanden, hvoraf hun skielnede de Ord: „han er død, han er død;" og da hun endelig traadde ud af Buskene, saae hun begge Skovrider-Enkens Børn, der med Engstlighed betragtede et ungt velklædt Menneske, der laae livles udstrakt paa Jorden, med lukkede Øine, og bleg som et Liig.

Saasnart de saae hende løb de begge henimod hende; „Hielp os, hielp os," raabte den ældste!" — „Han er død, Carl er død" skreg den lille og kastede sig i Emilies Arme. Den stakkels Pige forsteenedes, hun vidste ikke hvad hun skulde gribe til.

Carl havde skudt efter en Hæg, og truffet den saaledes, at den vel ikke var død, men dog ikke kunde flyve længer; den var i Skuddet sunket ned i et Træe, og blevet hængende i Grenene, saa den ikke kunde komme løs igien, og heller ikke godt treffes mere. For at den altsaa ikke skulde udstaae alt for langvarige Piinsler, inden den døde, vilde han klattre op, for at faae fat paa den, men Grenen knækkede og han styrtede livløs ned.

Begge Børnene drog Emilie nærmere til ham, men denne dobbelte Overraskelse havde ikke forfeilet sin Virkning paa hende, hun rystede stærkt og behøvede næsten selv Hielp; dog søgte hun at fatte sig saameget det var hende mueligt, og fuldte maskinmæssig den større Piges Anviisning, da hun for meget forvirret til, at der kunde falde hende selv noget ind; den lille løb bort i et høit Skrig for at lede Moderen op.

„Dersom De vilde hielpe mig lidt, at reise ham i Veiret," sagde Barnet, „jeg kan ikke alene." Emilie var endnu ikke i stand til at sige et Ord. Hun bukkede sig skielvende over ham og hendes Hoved hældede over det blege Ansigt; hun lagde sine Hænder paa hans Skuldre, en af hans

Lokker snoede sig om hendes Haand; hun rystede stærkere men dog var hendes Angst blandet med en vis sød Følelse.

Hun knælede ned, og drog ham ved Barnets Hielp lidt i Veiret, saa han laae lænet op til hende; havde hun havt Tid til at tænke paa sig selv vilde hun have følt sit Hierte slaae. „De maae ikke slippe," sagde Pigen, „jeg vil springe efter lidt Vand;" og borte var hun. Nu var da Emilie eene med ham; og der var stille, frygteligt stille rundt omkring! Hun kunde ikke holde ud, at knæle i denne besværlige Stilling, og hun kunde jo umuelig lade ham falde. Hun var nødt til at sætte sig, og lægge hans Hoved i sit Skiød, men hun rødmede ved den Tanke, at nogen skulde overraske hende, eller at han skulde komme

til sig selv i det samme. Hun betragtede ham opmærksomt, hun søgte om en lille Bevægelse, et Spor af Liv i hans Ansigt. O! i ethvert andet Tilfælde vilde hun neppe have vovet at slaae Øinene op paa ham, men nu! — Det var jo den reeneste Medlidenhed.

Børnene bleve længe borte; hun havde Tid til at mønstre ethvert Træk i dette Ansigt, som hun saa længe havde længtes efter at see, og som denne Bleghed og den Fare han var i, giorde dobbelt interressant. Hendes Haand laae paa hans Hierte, hun lyttede forgieves efter dets Slag; imidlertid kom Barnet tilbage med Vand, og den Lille kom fra den anden Side og raabte hulkende, at hun ikke kunde finde Moder, og „om Carl var død endnu?"

Den ældste stænkede Vand paa ham; den Lille derimod taug paa et Vink af Søsteren og stod stille og taus som en Støtte. „O!" sagde endelig den Store; „jeg maae hente noget mere, jeg synes han begynder at drage Aande;" og i Øieblikket var hun borte; den Mindste, som ved dette Ord havde faaet Mod igien, hældede sig over ham, for, som hun sagde, at høre, om hendes Søster sagde sandt. „Jo" raabte hun fuldt af Glæde, og sprang op, „jo jeg kan mærke det paa min Kind! Buk Dig ned," hvidskede hun sagte til Emilie, „sig Du mig ogsaa at han lever." — Emilie sad ubevægelig, og den Lille blev ivrig; „jo giør det, giør det!" raabte hun ganske høit, „du skal giøre det, sig mig om han ikke døer igien." Barnet lagde sin lille

Haand paa hendes Hoved, som om hun vilde giøre sig Umage for at bøie det ned.

Emilie var i den skrækkeligste Forlegenhed. Barnet skreg saa høit, at det gierne kunde drage Folk derhen, og Emilie frygtede for at blive overrasket i denne Stilling. Hvad skulde hun giøre? Det var dog egentlig ikke noget Ondt, i hvad Barnet forlangte, og det vilde jo glæde hende om han kom sig! Hun saae sig flygtig omkring; der var ingen, der kunde røbe hende; Barnet blev ved at raabe, at hun dog skulde lytte efter og — hun bøiede sig ned over ham; „meer endnu, meer endnu," blev det nu sagtere ved, da hun føiede det, og lod sin lille Haand bestandig hvile paa hendes Hoved.

Saaledes sad Emilie hældet over ham med bludsende Kinder, med tilbageholdt Aandedrag, med Øinene uafladelig hæftede paa de blege Træk; hun skiælvede næsten for han skulde slaae Øinene i Veiret, thi saa kunde hun jo ikke betragte ham længer.

„Mærker du noget," hvidskede endelig den Lille igien; Emilie mærkede intet; „nærmere, nærmere endnu," blev Barnet ved i sin Uskyldighed. Tankeløs hældede hun sig endnu mere over ham, hendes Mund hvilede over hans, der var kun et lille Rum imellem dem, og nu følede hun først en sagte næsten umærkelig Aande hvisle paa hendes Kinder, bæve under hendes Læber, men hun vidste ikke enten det var hans eller hendes, eller maa-

skee blot Indbildning, og det maatte hun jo dog vide, thi denne Uvished forøgede hendes Engstlighed. Hun lyttede opmærksomt; hendes Læber aabnede sig umærkelig, og hun begyndte at finde en sød Velbehag i denne Stilling, som kom hende til at glemme sig selv.

Den Lille, som længe forgieves ventede paa at Emilie skulde tale, og ikke længer kunde dølge sin tause Engstlighed, kastede sig paa Knæene ved Siden af dem, med den eene Arm paa Carls Bryst og den anden slynget om Emilies Hals. — „Lever han, lever han," hvidskede hun; Emilie svarede ikke, men den Lille havde trukket hende endnu nærmere til ham; Barnets Arme og Bryst var et Slør der skiulte dem begge for den heele Verden.

Emilie var i en voldsom Bevægelse, hans varme Aande hvislede stærkere og stærkere paa hendes Læber, deres Kinder berørte hinanden sagte; uden Besindelse, uden nogen anden Tanke, nogen anden Bevidsthed end sit brændende Hierte, der slog som det skulde briste, sad hun der, som en fuldendt Pandora, i det Øieblik Kierlighed gyder Varme og Liv i hendes Aarer; et tungt Suk trængte sig ud af hendes Bryst, langsom og uden selv at vide af det drak hun i ethvert Aandedrag mere og mere af Kierlighedens søde Gift; hvert Aandedrag tændte en Følelse, der længe havde ulmet, hun hørte ikke den Lille, hun tænkte ikke paa at hæve Hovedet i Veiret igien; dette Øieblik bestemte hendes Livs Skiæbne.

Den større Piges og Moderens Komme rev hende endelig ud af denne farlige Stilling. Men hun var næsten endnu mere uskikket end før, til at gaae dem til Haande; Hun sad ubevægelig og taus, og lod hans Hoved endnu hvile i hendes Skiød. Moderen, som Barnet havde truffet paa Veien, havde Eddike med sig, og ved Hielp af det, kom han snart til sig selv.

Han havde neppe slaaet Øinene i Veiret førend de alle tre brød ud i den meest jubelende Glæde. Dette Øieblik vakte Emilie af sine Drømme. Hendes Fornuft og hendes Besindelse vendte tilbage, men ikke hendes Roelighed; Hun søgte jo før jo heller at forlade, førend Carl mærkede det, den fortroelige Stilling, Nødven-

digheden havde bragt hende i. Medens de ovrige vare ifærd med at hielpe ham i Veiret, sprang hun hurtig op. Men nu var hun i en nye Forlegenhed; hun vovede ikke mere at see paa ham, hun frygtede for hans Øie skulde falde paa hende, og medens Skövrider-Familien trængte ind paa ham med Spørgsmaal, og var alt for beskieftiget med ham, til at evindre sig hende, flygtede hun ind i Skoven.

Hun gik hiem med stærke Skridt, uden at standse og uden en eeneste Gang at vende sig om. Hun mødte Mildner i Haugen; „Hvad feiler Dig," sagde han forskrækket, da han saae hende; hun kastede sig i hans Arme, og fortalte ham sin Angst og Carls Fald, og bad ham ile derhen, for ikke at overlade det unge Menneske,

som maaskee var kommet til megen Skade i ganske uvidende Folks Hænder; men hun sagde ham ikke at Carl havde hvilet i hendes Skiød, at hun havde lyttet efter hans Hiertes Slag, at hun havde luret paa hans tilbagevendende Aande.

Mildner tog det Opror hun var i for naturlig Forskrækkelse over denne uventede Hændelse, og fulgte hende, da han mærkede hun rystede stærk, op til hendes Værelse, kyssede hende, og gav sig paa Veien derhen.

Da hun var alene kastede hun sig paa en Stoel. Hun giennemtænkte med bankende Hierte den heele forunderlige Scene; nu begyndte hun først at frygte for hvad hun før neppe engang havde ahnet; hun besluttede aldrig at see ham mere. For at

adsprede sig, begyndte hun sine sædvanlige Forretninger, men de vilde ikke lykkes hende; hun gik ned til sin Fader, og tog som sædvanlig en Bog i Haanden, for at læse for ham; læse kunde hun dog, men hun vidste ikke hvad hun læste. „Jh men, Emilie!" sagde den gamle Lundberg, „hvordan hænger det sammen i Dag, du bryder Dig jo hverken om Komma eller Punktum, og sommetider holder du op midt i Meeningen. Nu læs videre."

Emilie begyndte en halv Snees Linier høiere op, end hun havde stuppet. — Lundberg gav sig til at lee.

„Jeg har en forfærdelig Hovedpine," udbrød Emilie fortredelig, og lagde Bogen bort; „jeg troer jeg vil lægge mig lidet."

I Stedet for at lægge sig gik hun ned i Haugen og satte sig endelig i den brede Gang lige under Vinduerne. Med eet stod Lundberg for hende. „Men Emilie!" sagde han, „naar du har Hovedpine, skulde du dog ikke sidde en stiv halv Time lige i den brændende Middagshede, og uden Hat."

Emilie stod forvirret op. „Den er næsten gaaet over," sagde hun, og gav sig til at paddre med sin Fader, med en saa sienspnlig Vold paa sig selv, at den vilde have faldet enhver anden i Øinene.

Mildner var imidlertid kommet til Enkens Huus. Carl var langt bedre end man skulde have formodet; han laae vel til Sengs, men dog havde han ikke faaet nogen Skade, han var kun forknust af Fal-

det. Men det som forundrede Mildner, var den Ro hvormed han talte om sine Smerter, og den Glæde, som lyste frem af hans Øine.

Da Carl var kommet saa meget til sig selv igien, at han skiønt Fod for Fod og understøttet af Enken kunde begynde at gaae hiem ad, savnede hun og Børnene paa engang Emilie.

„Hvor blev Frøkenen af?" spurgte de alle tre forundret.

„Frøkenen!" gientog Carl og standsede. Nu kappedes de om at fortælle ham alt.

„Hun sad hos Dig, og holdt dit Hoved i Veiret, medens jeg var efter Vand," sagde den Ældste.

„Ja," vedblev den Yngste, „og baade hun og jeg hørte efter om du var død; hun lagde sin Kind ganske tæt til din Mund, og var endogsaa mere angest end jeg, for hun kunde ikke tale et Ord; men jeg kunde dog see du levede, for hun blev ganske rød paa Kinden, af det du trak din Aande."

Ved ethvert Ord kom der Ild i Carls matte Øie, og Blod igien i hans Kinder; han følede ikke mere sine Smerter, han velsignede sit Fald; det var neppe de kunde overtale ham til at lægge sig da han kom hiem. Men da han først havde lagt sig, lod han som han sov, for uforstyrret at kunde overlade sig til sine Drømme. Nu tvivlede han ikke om, at han i det mindste var yndet; af den eene lille Omstændighed, at Emilie saa pludselig var for-

fvundet, uddrog han denne søde Slutning: Han dvælede ikke derved. Han byggede de skiønneste Casteller i Luften; Fremtiden laae aabnet for ham. Han var af samme Stand som hun, havde betydelige Midler, hun elskede ham! Hvad skulde modsætte sig hans Ønsker? Han ponsede paa hvordan han skulde giøre sig bekiendt i Familien, i det Øieblik Mildner traadde ind ad Døren.

Dette uventede Besøg kunde Carl ikke andet end ansee for et gunstigt Forvarsel, og naturligviis lagde han strax an paa at vinde Mildners Ynde, som dog ved sig selv, og ved de Samtaler Carl havde hørt, havde opvakt saa megen Interesse hos ham, at han alligevel vilde have ønsket sig hans Venskab, om han end ikke

havde staaet paa et saa vigtigt Trin i Lundbergs Huus.

Det lykkedes ham; men hvad der især vandt ham Mildners Interesse, var den lille Families Kierlighed og Omhue for ham; og da Mildner ved sin Bortgang sagde Konen hvormeget denne sieldne Ømhed havde vært ham, brød hun, som denne Hændelse havde giort dobbelt enthusiastisk, ud i de varmeste Lovtaler over Carl.

Mildner fortalte det altsammen Ord for Ord til Emilie, uden at ahne det Indtryk det giorde paa hende. Saaledes gik nogle Uger hen. Carl var imidlertid blevet frisk. Han var Sundheden, Glæden og Munterheden selv. Hans Omgang med Mildner blev alt noiere og fortroeligere, og deres kiereste Samtaler

dreiede sig bestandig om hans Plejedatter, saa kaldte Mildner gierne Emilie, og altid paa en Maade, at Carl ikke robede sin Kierlighed, da han først vilde være forvisset om Emilies; thi Mildner nævnede hende altid først, og heller ikke vakte Carls varme Lovtaler over hende nogen Mistanke hos ham; thi han dømte alle efter sit Hierte, og det hang jo saa ubeskrivelig varmt, men faderlig ved hende.

Emilie derimod var stille og bleg. Hendes Beslutning: aldrig at see ham mere, gientog hun daglig for sig selv. Hans Navn kom aldrig mere over hendes Læber, hun tegnede det ikke mere i Sandet, men hans Billede svævede uophørlig for hendes Siel. Mildner forsøgte

uafvidende hende indvortes Kamp. Hans smaae Fortællinger om Carl, deres Omgang, deres Samtaler, de Ord denne havde ladet falde om Emilie, og som han troelig bragte hende igien, opvakte i et Øieblik og med dobbelt Hæftighed de Følelser, det havde koſtet hende Dage og Nætter at undertrykke. Ogſaa her ahnede han ikke den Ulykke han ſtiftede; thi Emilie hørte ham taus, uden at ſvare et Ord, og giorde ham ikke et eeneſte Gienſpørgsmaal, ſom angik hans unge Ven, ſaa at han maaſkee ogſaa i Grunden lidt fortrædelig over ikke at kunde vække hendes Deeltagelſe for hvad der var ham saa kiert, talte med dobbelt Varme om ham. Hvor kunde det ogſaa falde ham ind, at der var nogen Forſtaaelſe mellem

dem; han vidste jo, de kun havde seet hinanden eengang, han vidste jo, de aldrig havde talt med hinanden, O! Mildner kiendte kun et Hierte, og det var hans eget.

Han saae vel at Emilie havde tabt meget af sin forrige Munterhed og endogsaa noget af sin Farve, men han tilskrev det huuslige Fortredeligheder; thi den gamle Lundberg havde i de sidste to Maaneder været langt mere knurvorn og fortredelig end sædvanlig, og ganske imod Sædvane gik denne Gang hans onde Lune ud over den stakkels Emilie, som han rigtig nok alene vilde pleies og opvartes af, men forresten ikke talte et Ord med; og naar hun for at opmuntre ham, giorde Vold paa sig selv, for at synge for ham,

som ellers var hans Ynglings Forsøelse, brød han hende altid af, og befalede hende at tie.

Men netop denne Omstændighed, hvorover Mildner beklagede hende, var en Straale af Haab for Emilie. Hun havde nu den fuldkomneste Vished om at Carl elskede hende; de hemmelighedsfulde Ord, han havde ladet falde, og som Mildner aldrig glemte at fortælle hende igien, fordi der laae en hemmelig Bebreidelse af hendes Mangel paa Deeltagelse i, forstod hun alt for got Betydningen af; O! det havde kun staaet til hende selv at giøre Mildner til den hemmelige Mellemhandler i deres Kierlighed.

Endnu mindre kunde hun dølge for sig selv at hun elskede Carl. Rigtig nok

havde hun kundet betroe det til Mildner, men hvor nødig vil ikke en Pige giøre en saadan Tilstaaelse, og desuden — hvortil behøvedes den? — Vilde han da ikke ogsaa foreholde hende sine Pligter, og det kunde hun giøre selv. Forresten vilde det kun bedrøve ham. Hun havde jo foresat sig at bekiempe sit Hierte, og vilde det ikke være større at vinde eene? Kiendte hun kun den Mand hendes Fader havde bestemt hende til, — men derom kunde jo Mildner ikke heller give hende nogen Oplysning; og endnu: hvem veed om han ikke ogsaa vilde nedslaae det spæde, rigtig nok ubetydelige Haab, hun havde fattet deraf, at hendes Fader, i al den Tid, han havde været saa usædvanlig mørk og vrantten, ikke med et eeneste Ord, en eeneste

Hentydning, havde talt om hendes Giftermaal, da han dog før greb hver Leilighed til at tale derom. Emilie frygtede for at betroe Mildner det, thi hun forudsaae han vilde giøre hendes Haab til intet. Vilde han ikke, naar hun betroede ham sin Kierlighed, finde hendes Beslutning rigtig, og følge hendes Ønsker: ikke at tale om Carl?— Og hun gyste hemmelig for den Tanke, ikke at høre mere tale om ham. Imidlertid skulde hendes Forfatning blive endnu mere piinlig.

Carl havde i al denne Tid, naar han ikke var hos Mildner, som han nu ofte besøgte paa Gaarden, hvor han aldrig saae Emilie, skiønt hun ofte giennem Rideauerne saae ham, uophørligt vanket omkring i Skoven, eller lagt heele Timer

bag Løvhytten ved Kilden, i det Haab dog at faae hende at see, men hun kom aldrig; imidlertid vidste han paa en fiin Maade, at udspørge Mildner, og dennes Svar: at hendes Fader ikke vel kunde taale hun forlod ham, beroeligede ham i Begyndelsen; men da han kom efter, at hun ofte og længe spadserede i Haugen, eller i en anden Kant af Skoven, vakte det den haftigste Uroelighed hos ham. Han hørte med inderlig Grædmelse af Mildner, at hun aldrig talte om ham, at hun ikke engang nævnede hans Navn; og da han ikke kiendte hendes Stilling og hendes Faders Hensigt, tog han det naturligviis for Ligegyldighed. Skulde da alle disse Smaating, som i hans Øine havde saa meget Værd, ikke, slet ikke være andet

end Hverdags Smaaeting? Hvorfor havde hun stirret paa hans Navn, hvorfor havde hun kastet Jordbærene i Kurven, hvorfor var hun forsvundet, da han var kommet til sig selv? — Han kunde ikke finde Rede i alt dette; kunde han dog kun en eeneste Gang faae hende i Tale! Han vilde udøse sit heele Hierte for hende, han vilde afgiøre sit Livs Skiæbne. Han gik hen til Mildner, og indklædede sin Begiering med hecle Kierligheds List.

„Var det mig dog tilladt, at takke hende mundtlig for den Godhed hun har viist mig," sagde han, „jeg vilde ligesaa lidet hun skulde troe, hun havde ostet den paa en Uerkiendtlig, som jeg vilde formode, at hun selv slet ingen Priis satte paa den."

Mildner smilede. „Nu vel," sagde han, „jeg spadserer i Morgen med Emilie hen til Kilden. De kan jo takke hende der. Emilie vil sikkert ikke tage Dem det ilde op."

Man fortænke ikke Mildner i dette Svar! Forudsat, som vi alt veed, at han ikke havde den mindste Ahnelse om Deres hemmelige Forstaaelse, var det meget naturligt. Han kiendte Carls Ømfindtlighed, og indsaae tillige, at det kunde lade som Mistroe til dem begge, naar han frygtede for hans Bekiendtskab med Emilie; og at man maae behandle Smaaeting som Smaaeting, hvis de ikke skal blive vigtige; han vidste tillige at Emilie følede alt for fiint til, at hun ved at afslaae en saa tilsyneladende ubetydelig Be-

giering, vilde give et Menneske, som havde hans Agtelse, Aarsag til at troe, hun ikke havde nogen for ham; og overalt i hans Selskab, i hendes anden Faders Selskab, var jo dette Mode det uskyldigste af Verden; thi det forstaaer sig, han vilde sige Emilie alting reent ud; dog kom der endnu en hemmelig Grund til, men som Mildner neppe var sig selv bekiendt, den nemlig: at faae Emilie mod sin Villie til at agte den Mand, der allerede havde en høi Plads i hans Venskab, og som hun derimod lod saa ligegyldig for.

Men hvor forundret blev han ikke, da hun paa hans Anmodning, om at gaae derhen med, gav ham et bestemt Afslag; han kunde ikke begribe Aarsagen dertil,

men den Tanke, at hendes Udeblivelse endelig maatte smerte Carl, for hvem det yntes saa vigtigt, at kunde bevidne hende sin Taknemmelighed, forbittrede ham lidt. For første Gang miskiendte han Emilie, og tog denne Vægring for overdreven jomfruelig Pænhed, som han i Øieblikket foresatte sig at straffe.

„Frygter du maaskee," sagde han, „at han kan blive Dig farlig?"

Dette Ord, som traf hendes Hierte saa rigtig, den Forlegenhed hun var i, opvakte heele hendes Fortroelighed; hun vilde have kastet sig i hans Arme og tilstaaet alt; men ulykkeligviis faldt hendes Blik paa hans Ansigt, hvor hun ikke saae den sædvanlige, inderlige, fæderlige Godmodighed; men blev vaer at han betragtede

hende med et listigt Blik, og et spodsk Smil. I det Øieblik forsvandt hendes Fortroelighed, og der traadde Trods i Stædet.

„O Nei!" svarede hun, „men siden De troer det, saa gaaer jeg med!"

„Emilie! du er dog et Fruentimmer!" vedblev Mildner med en triumpherende Tone. Hun svarede ikke, og de forlod hinanden med en Slags Kulde.

Emilie bebreidede sig i Begyndelsen sit Løfte; endelig sagde hun: „tvang han mig ikke selv dertil? — Nu vel? jeg er uskyldig, han har jo selv giort mig til et Offer." Det var maaskee en slags Trods mod Mildner, at hun den Dag overlod sig med mindre Uroelighed til sine Tanker paa Carl.

Henimod Aften gik hun ved sin Lærers Haand hen til Kilden; hun rystede lidet da de traadte ind i Løvhytten; Carl var der ikke endnu, men hun formodede ikke uden Grund han maatte være i Nærheden; de havde ogsaa neppe sat sig førend han kom; de skielvede begge.

Han havde heele Tiden siden i Gaar overladt sig til sin Glæde. Han skulde see hende, men han vidste ikke om han oftere skulde nyde den Lykke. Han vilde derfor benytte sig af Leiligheden; og havde studeret paa en lang Tale, paa en Samling af alle hans Hiertes Udbrud hvori han vilde giøre hende den meest rørende Erklæring, men dog saa stint at Mildner ikke skulde mærke det; men nu stod han for hende og

hans Mod var borte, han kunde ikke finde et Ord.

Det gik Emilie ikke bedre; hun vovede ikke at see paa ham, thi hun frygtede han skulde læse hendes Kierlighed i hendes Øine; Mildner var fortredelig; han tog atter Emilies Taushed for Vanhed, og Carls, for Fortrydelse over at han troede sig ringeagtet. Han talte næsten alene, begge de andre vare for beskieftigede med deres Følelser, begge for modløse til at være snaksomme og de skulde ved en Sammenkomst som denne kun havde giort et meget ubetydeligt Indtryk paa hinanden hvis det ikke alt i Forveien havde været bestærkere.

Endelig da de maatte skilles ad, bevidnedede Carl hende heele sin Erkiendtlighed

rigtig nok paa en smule bagvendt og afbrudt Maade; men som dog ikke forfeilede sin Virkning paa Emilie, især da han lagde til; „hvor jeg dog er ulykkelig, at jeg ikke de Øieblikke, De var om mig, havde nogen Bevidsthed;" hun følede at hun rødmede!

„Den Tieneste jeg viste Dem" svarede hun sagte, „var saa ubetydelig, at jeg burde troe man ikke engang havde sagt Dem det."

„Rigtig nok," vedblev han, „følede ingen dens Værd bedre end jeg; — maaskee," lagde han næsten umærkeligt til, „føler jeg den for dybt. Jeg har endnu en Ting," sagde han igien med en høiere men dog endnu skiælvende Stemme, „at bede Dem om Forladelse for. Dette Sted

har De engang holdt meget af, som Hr. Mildner har sagt mig, men paa den seenere Tid har de slet ikke været her. Jeg har rigtig nok ogsaa kommet her meget ofte, og dersom en eller anden Forvovenhed af mig . . ." Han taug, men det forekom Emilie, som han kastede et flygtigt Blik paa Indskriften ved Kilden. Hun var i den piinligste Forlegenhed; var det nu ikke afgiort, at det var truffet ind, som hun saa ofte havde frygtet for: at Carl skulde troe, hun havde hentydet den paa sig.

Hun slog Øinene ned og vovede ikke at svare. Mildner tog Ordet. Han forsikkrede Emilie holdt ligesaa meget deraf som før; men lagde han smilende til, „det lader som hun vil beholde den for sig

selv; thi forleden da hendes Cousiner var herude, har hun viist dem hvert et smukt Sted her i Skoven, undtagen netop dette."

Emilie rødmede endnu mere, og Carl fik Mod.

„Jeg veed ikke," sagde han, og kastede et frygtsomt Blik paa Emilie, „om jeg er saa lykkelig, at vore Følelser stode sammen; men for mig vilde den maaskee faae mindre Interesse, om der var flere der kiendte den."

„Da troer jeg dog heller ikke," blev Mildner godmodig ved, „at der maatte være færre; thi dersom jeg for Exempel ikke var nærværende, vilde Samtalen neppe blive meget underholdende, saavidt jeg har mærket."

„O!" udbrød Emilie, som midt i sin Forlegenhed følede, at hun dog ikke kunde tie ganske stille; „Jeg har været her ganske alene, uden at finde Stedet uinteressant."

„Det har ogsaa været Tilfældet med mig," vedblev Carl, „skiønt jeg just ikke vil staae inde for at jeg derfor var ganske eene."

„Mener De maaskee at een eller anden Skovnymphe?" raabte Mildner!

„O! Net!" afbrød Carl ham, „saa vilde Selskabet blive alt for talrigt, men om nu dette Sted var indviet en mægtigere Guddom?"

Emilie spurgte Mildner hurtig hvad Klokken var.

Han svarede, det var høi Tid at vende hiem, bad Carl Farvel men gav sine Ord

en Vending, hvorved Emilie, uden at støde den eene og smerte den anden, ikke kunde andet end svare: at hun altid vilde see sin Faders Ven, og især i hans Selskab med Fornøielse.

Hver gik hiem med forskiellige Følelser. Fra den Dag af saaes de oftere og som oftest ved Kilden. Mildner kunde gierne have ført Carl, som en Bekiendt af sig ind i Lundbergs Huus, men deels vidste han at et yngre Bekiendtskab ikke vilde interessere den gamle Mand, og deels troede han, det endnu mindre vilde interessere hans Ven. Emilie fandt det, siden hun nu engang havde overtraadt sin Beslutning, mere og mere vanskeligt at blive den troe; hun saae ham jo heller ikke uden i Mildners Selskab, og hun tiltroede

sig Styrke, fordi hun havde øienblikkelig Kraft nok til at skiule sin Forvirring i hans Nærværelse; og desuden maatte vel Carl troe, at hun blev borte for hans Skyld? Og det havde han jo alt ladet sig mærke med.

Imidlertid maae man ikke tænke, at Mildner bestandig med Overlæg, ligesom første Gang, førte dem sammen; siden den Tid traf Carl dem paa sine Spadseretoure, eller naar de allerede længe havde sat ved Kilden; og uagtet sin brændende Længsel var han klog nok til ikke at lade disse Møder følge for nær paa hinanden.

Mildner mærkede endnu ikke deres Kierlighed? Hvorledes skulde han ogsaa mærke den? Det var samme Tilbageholdenhed, samme Taushed, samme Engst-

lighed paa Emilies Side, og samme Frygt, samme Undseelse, samme Sparsomhed paa Ord, paa Carls; men begge leed desmere i Stilhed! Emilie følede sig daglig svagere og svagere; at see ham, at tale med ham, at sidde med ham og Mildner i den fortroelige Løvhytte, høre ham kalde dem begge sine Børn, uddeele lige rørende hiertelige Kærbomme til dem begge, det var mere end hun kunde holde ud. Hun var hundrede Gange paa Veien at tilstaae Mildner sin Kierlighed, men hans ulykkelige Ord: „Frygter du at han kan blive dig farlig?" faldt hende bestandig ind. Hver Aften hun vendte tilbage fra Løvhytten giorde hun sig det helligste Løfte ikke at gaae mere derhen; og hvergang Mildner foreslog hende, at

spadsere, havde hun dog ikke Styrke til at svare ham Nei; hun kastede kuns et Blik paa ham, som om hun vilde sige: jeg føler, jeg ikke bør gjøre det, men du har selv ledet mig dertil.

Hun havde heller ikke mere sit Hjerte alene at kiempe med; hun havde Carls Bekymring, hans voxende Fortvivlelse. For at skiule sine sande Følelser, havde hendes Mine faaet et Anstrog af Kulde og Bitterhed, som naturligviis maatte saare Carls elskende Hjerte dybt. Hun saae hans Mod synke, hans Munterhed forsvinde, hans Kind blegne. „Kunde jeg kun give ham at forstaae," sagde hun ofte til sig selv, „at min Haand er bortskiænket, at han dog ikke skal troe, jeg hader ham." Men hvorledes kunde hun det;

det var jo kun hans brændende Øie, hans stumme Sukke, hans tause Forvirring, der havde erklæret hende hans Kierlighed; hans Læber havde jo aldrig vovet det.

Hendes Fader var endnu uforandret, han var endnu ligesaa mørk, ligesaa vanskelig som før, men han talte heller ikke mere om den Mand, han havde bestemt hende til, og hvis Navn han ikke vilde sige hende endnu. Vi har hørt hvor vigtigt et Haab Emilie grundede paa denne Omstændighed, thi i Følge sin Opdragelse, og som vi har hørt Mildners Lærdomme, var hun i Stand til at opofre alt, hellere end være sin Fader ulydig.

En Dag vovede hun at erindre ham derom; han stod og bladede i en Almanak, og tilfældigviis var der kun faae Dage til

Emilies Fødselsdag; derpaa grundede hun sin Plan.

„Jeg forstaaer Dem," sagde hun i en tvungen munter Tone?

„Hvordan?" spurgte han mørkt.

„Det er jo paa min Fødselsdag, De vil give mig den frygtelige vigtige Forære ring."

„Emilie!" sagde han forskrækket; „det anstaaer ikke en Pige at giøre saadanne Erindringer. Naar jeg har glemt det, maae du ogsaa; og jeg kommer nok til at glemme det." Han forlod Værelset hurtig.

Emilies Hierte bankede høit af Glæde, hun løftede sine Hænder taknemmelig mod Himlen. „O! Carl! Carl!" sagde hun høit; og forskrækkedes næsten

for sig selv; thi hidindtil havde hun kun tænkt paa ham, hun havde ikke vovet at nævne ham. Hun fløi ned i Haugen, og gik hastig op og ned af de store Gange, og bevægede Hænderne hæftig og smilede, og standsede; saa gik hun hurtig igien, men idelig smilede hun. Hun vidste ikke ret selv hvad der foregik inden i hende, hun vidste kun hun var glad. I det hun vilde gaae op paa sit Værelse, mødte hun Milner; „i Eftermiddag spadsere vi!" sagde hun, og ilede forbi ham.

Det var først ved Middagsbordet; ved hendes Faders Forundring, ved at høre ham skiænde hun fattede sig, hendes vilde men reene Glæde gik over til hendes forrige Munterhed; hun havde aldrig med et saa

let og tillige kierlighedsfuldt Hierte nærmet sig Kilden.

Mildner selv var forundret derover.

„I Dag bringer jeg Dem ikke Emilie men en overgiven Pige," sagde han til Carl, som de fandt i Løvhytten med en Bog i Haanden; han lukkede den langsom sammen og hæftede sit Øie paa Emilie; der var Taarer i det.

„Vi ere nu bestemte til," sagde han smerteligt „aldrig at være i den samme Stemning; denne Bog har rørt mig ubeskrivelig."

Maaskee, svarede Emilie omt, kan den giøre samme Virkning paa mig. Lad os see den.

Det ønskede han just; det var, som han troede, et troe Malerie af hans Hiertes

Tilstand, men i Grunden nogle henkastede sværmerske Ideer, der kun kunde gribes med Varme af en Elsker eller en Ulykkelig; han flyede Mildner Vogen; „Der var det" sagde han, „det en Samtale mellem en ulykkelig og hans Ven:"

Mildner læste:

„Hvad skal jeg her? miskiendt af „mange, elsket af faae, forstaaet af ingen, „med stormende Følelser, som ingen deeler, „som mange delce, som uden at giøre „mig lykkelig kun kan føre mig til Forbry„delser. Jeg behøver kun at bedrages af „een, at en eeneste til for blive Jordens „første Bedrager! — Lad mig da døe, „døe, medens jeg endnu fortiener at „leve."

„Daare! der er en Tordenskye paa „din Himmel, men Solen kan ogsaa trænge „igiennem en Tordenskye."

„Men ikke igiennem Graven, og mit „Hierte er min Lykkes Grav."

„Som dog igien vil spire."

„Ja naar Graven brister, før ikke."

„Naar den Grav brister lægges du „til Hvile — og alting har Ende ved „Døden."

„Nei! Min Død er forbi. Der er „kun en eeneste Død i Naturen! Alle „Væseners første Chaos, Mulmets, og „Jordens og Havets og Ildgnistens stille „virkesløse Gran. Ethvert Punkt, som „Livets almægtige Aande har berørt be„gynder Livet; dets Død har evig Ende. „Det vi give dette Navn er kun en sagte

„Slummer, hvori vi rulle over denne „Jordklodes Lethebølger, for der at savne „den Ven, vi her drog bort fra — Livet. „Et Liv, der da, ligesom vi, er for„klaret; hvor vi miskiendes af ingen, „elskes af een, og forstaaes af alle."

Mildner taug, slog Bogen hæftig for Øinene og gik langsom ud af Løvhytten; vi har hørt han var Sværmer; vi skal ogsaa snart faae at vide, hvorfor dette Sted giorde et saa hæftigt Indtryk paa ham.

De Elskende blev for første Gang alene. Carl lod sit taarefulde Øie synke til Jorden.

Emilie tog hans Haand, hun havde aldrig havt Mod til det før; men nu først

med et mere lettet Hierte kunde hun med inderlig Medlidenhed see det dybe Indtryk, det giorde paa ham. Hun havde selv neppe lagt Mærke dertil; hendes Øre havde kun fornummet Ordene, thi hendes heele Siel havde været beskieftiget med hans Kummer.

„Hvor kan saa overspændte Ideer giøre et saa hæftigt Indtryk paa Dem?“ sagde hun mild.

Hans Haand skiælvede i hendes.

„Overspændte,“ var alt hvad han kunde svare; efter en lille Taushed lagde han til. „Er det Mildners varme følelsesfulde Eleve, der kan giøre mig det Spørgsmaal?“

„Man maae være meget ulykkelig, naar man ikke skal finde det!“ vedblev

hun, og Taarene kom hende uvilkaarlig i Øinene.

„Jeg finder det ikke!“ Han lod sit tunge Blik synke ned paa Jorden ved Emilies Fødder.

Besynderligt! Hvad hun før aldrig havde vovet at yttre, da Tanken om det laae saa centnertung paa hendes Hierte, fik hun nu med eet Mod til, da det var lettet fra denne Byrde. Besynderligt! I dette Øieblik fandt hun endogsaa en Slags grusom Forneielse i at give Carl hendes Faders Hensigt at forstaae, da hun dog selv havde den fuldeste Formodning om at han havde opgivet den. Var det maaskee for paa en fiin Maade at undskylde sin forrige Kulde og Tilbageholdenhed, eller var det, som hun sikkert selv troede, fordi det

var Pligt at lade ham vide, hun ikke var ganske frie, og fordi hun nu første gang fandt sig stærk nok til at sige det, i den skiødesløse Tone, som var nødvendig for ikke at røbe Carl sine virkelige Følelser? Det lykkedes hende ogsaa ret got.

„Da er det dog endnu ikke faldet mig ind at ønske mig Døden, skiønt min Haand er bestemt til en Mand, jeg hverken har seet eller hørt nævne." Hun sagde det rigtig nok i en temmelig let Tone, men det var hende ikke mueligt at slaae sine Øine i Veiret.

Carl kastede et ubeskriveligt Blik paa Emilie; tusinde forskiellige dræbende Følelser foere som et Lyn giennem hans Bryst. Han foer hæftig op af Bænken.

Emilie saae hurtig op ved den Bevægelse han giorde. Hun saae ham skiælvende, bleg som Døden, med vilde Øine, i Begreb med at styrte ud af Løvhytten, og blev forskrækket.

„For Guds Skyld!" raabte hun ude af sig selv, og greb hans Haand, „hvor vil de hen?"

„Bort!" sagde han, men hendes Haand havde neppe berørt hans, førend han standsede.

Med nedslagne Øine, holdende hinanden i de skiælvende Hænder, tause og sittrende, uden at vove at tale, uden at giøre en eeneste Bevægelse, stod de begge foran den hellige Kilde, der var indviet den Kierlighed, der vel ikke svævede over dem, men som slog voldsom i deres Hierter.

Omsider hævede deres Øine sig lidt, men ingen af dem vovede at see paa hinanden, de følede kun tydelig hinandens Skiælven.

Midt i Carls næsten tankeløse Fortvivlelse, ikke saa meget endda over den græsselige Dom, hun havde affagt, som over den Tone hun havde sagt den i, var det, det eneste Haab, som uden han vidste af det selv, holdt ham i Veiret.

Emilies Stilling var endnu piinligere end hans; hun følede det var hende, der havde sat ham i denne skrækkelige Stemning, og havde gierne giort alt for at bringe ham ud af den igien.

Endelig giorde Carl en lille Bevægelse med Haanden, som han vilde trække den til sig; Emilie holdt den stærkere.

„Jeg slipper Dem ikke," sagde hun i en ængstlig men øm Tone, „førend De lover mig —"

„Ikke at komme her oftere," afbrød Carl hende, med en smule Bitterhed.

„Nei! Nei! men at blive roeligere."

„O Emilie!" sukkede han med en saa rørende henrivende Tone, at hendes Hierte smeltede; deres Blikke mødte hinanden, Kierlighed mødte Kierlighed.

Nu kunde hun ikke modstaae sig længer. Kunde hun være saa grusom at forlade ham, uden at give ham den Trøst der svævede paa hendes Læber? Kunde hun forlade ham i Fortvivlelse i det Øieblik, det glædeste Haab hævede hendes Bryst.

„Fat Dem, min Ven!" sagde hun uden at betænke sig og lagde sin Haand paa hans Skulder; „Det er maaskee ikke saa slemt! Jeg har i Dag mærket, at min Fader har forandret sin Hensigt."

Disse faae Ord satte Carl i den sødeste Henrykkelse; kunde han høre en ømmere Tilstaaelse fra Emilies Læber? Som et Lyn, var ham hendes Munterhed, hendes lette skiødesløse Tone, hendes forrige Kulde, alting forklaret.

„Tør jeg, tør jeg være glad" udbrød han. Hendes Haand hvilede endnu paa hans Skulder, han løftede den anden op til sine Læber, og trykkede et heedt Kys paa den. Fuld af varme, brændende Erindringer, holdede Emilie sin Pande hen til Carls Kind.

Det var en sød Giengield! Hendes Aande flagrede paa hans Læber, to dybe Sukke forenede sig, deres Iiblikke mødtes. — Emilie laae i Carls Arme; hendes Læber hvilede paa hans Mund. Tause, uden at have nævnet det hellige Ord, uden at have giort en eeneste Tilstaaelse, et eeneste Løvte vare de forvissede om hinandens Kierlighed.

Medens de endnu stod i denne Stilling traadte Mildner ind, de mærkede ham ikke. — Man tænke sig hans Forbauselse! „Min Gud!“ raabte han bestyrtset.

De saae op, kastede endnu et Par omme Blikke paa hverandre og gik ham i Møde. Kierlighedens Mod havde fyldt Emilies Hierte, hun ahnede endnu ikke, hun havde

begaaet nogen Overilelse, hvor kunde hun saa angre den?

„Vi elske hinanden!" sagde hun høit, og traadte hen for ham med Carl i Haanden.

Mildner kastede et ængstligt Blik paa Carl.

„Vi elske hinanden!" udbrød Carl, og saae smilende paa Emilie.

Mildner satte sig, og skiftede Farve; de Elskende stode smilende for ved ham. Han taug længe, endelig udbrød han mat: „Har I saaledes bedraget mig?"

Emilie saae ham roelig i Øinene. „Nei!" sagde hun, „jeg erindrer mit Løfte. Om De end ikke havde overrasket os havde vi dog gaaet Dem saaledes i Møde; da De

forlod os havde jeg endnu intet at tilstaae Dem. Nu skal De vide alt."—

„Emilie!" blev Mildner ved, med en rørende ubegribelig Tone; „Og din Lydighed mod din Fader." Hun afbrød ham, og fortalte Scenen om Formiddagen.

Det giorde ham roeligere. „Det var kun det, der altid har bekymret mig," sagde han, „lad mig nu høre alt."

Emilie fortalte, Carl afbrød hende; hun afbrød igien Carl. — Mildner lagde Hænderne sammen, og hørte med Forbauselse paa dem. Ved enhver lille nye Opdagelse, som de Elskende giorde i deres Hierter, trykkede de hinandens Hænder. Sangene, Indskrifterne, Jordbærene, intet blev glemt; de undredes selv

over deres usynlige Bekiendtskab, deres stumme Kierlighed, — de smaae umærkelige Tilfælde, hvorved den gradeviis havde voxet.

„Og alt det har du ikke fortalt mig det ringeste af!" sagde Mildner.

„Jeg holdt det for saa ubetydeligt, kiere Fader!" svarede Emilie rødmende.

„Og naar mærkede du da egentlig, du elskede Carl?" vedblev han i en mild Tone; deres simple sandrue Fortællinger havde rørt ham, og han elskede jo dem begge.

Emilie havde fortalt alt, uden Omstændighederne ved Carls Fald. „O!" sagde hun, og rakte Carl Haanden, „da jeg frygtede han var død, lærte jeg først at forstaae mit Hierte."

„Seer De," sagde Carl, og kyssede den; „jeg havde Aarsag til at beklage, at jeg dengang var uden Bevidsthed."

„Og dog saae du ham oftere?" sagde Mildner bebreidende.

„Nødte ikke Deres egen Spot mig dertil, min Fader?"

Carl talte nu ogsaa; Mildner hørte med Skræk og Forundring, hvorledes hans Snaksomhed, hans varme Hierte, hans Sværmerie og hans Uforsigtighed, ikke alene havde fremmet deres Kierlighed, men ogsaa bragt den til sin uovervindelige Høide.

„Jeg er ligesaa skyldig som J" sagde han bevæget, „jeg kan ikke bebreide jer noget; men læg Mærke til, at hvis din Fader, Emilie! ikke billiger jer Kier-

ligheb, hvis hans gamle Forsæt vaagner — og du, du min Datter" — han blev afbrudt af sine Taarer, de omfavnede ham begge. Endelig lagde han til: „Børn! blive I ulykkelige, saa glem ikke at jeg er endnu ulykkeligere end I."

Han stod hurtig op og forlod dem. De bleve atter aleene.

Nu kiendte de ikke alene deres Kierlighed, men ogsaa dens Historie; enhvers oprigtige hiertelige Fortælling havde vakt heele deres gienſidige Fortrolighed. Mildner selv syntes at have billiget den; han kom dem alt for hurtig tilbage; o det var deres Kierligheds lykkeligſte Time.

Mildner havde fattet sig; men imidlertid røbede dog hans Mine en hæftig indvortes Bevægelse. „Endnu i Morgen

vil jeg tale med din Fader, Emilie!“ sagde han, „men skulde han endnu ikke have opgivet sin Plan — O! min Datter, straf mig da ikke for haardt for min Uforsigtighed.“ Han vendte sig bort.

Emilie greb hans Haand; hans Taarer, og hans Uroelighed havde opvakt Erindringen om hendes Pligter.

„Har jeg ikke lovet Dem,“ sagde hun, „aldrig at giøre min Fader imod; De skal ikke nogensinde grænme Dem over min Ulydighed.“

Disse Ord opvakte ogsaa Carls Enthusiasme, begge lovede Mildner hoitidelig, at hæve deres Omgang og deres Forbindelse, dersom Lundberg nægtede dem sit Samtykke. De skildtes ad efterat de vare blevne eenige om næste Aften at

samles der igien, for at høre deres Dom af Mildners Mund.

Carl saae med drukne Øine efter Emilie. Hvo kan skildre hans Lykke, hans Forhaabninger, hans søde Drømme? Han kom først meget sildig hiem.

Emilie gientog endnu engang paa Veien sit Løfte til Mildner. Han forestillede hende sin Faders Kierlighed, hans Alder, som ingen Modsigelse kunde taale; at hun var hans eneste Glæde, og hendes Lydighed hans høieste Lykke. „Emilie!" lagde han til med en ubeskrivelig rørende Tone: „Hver Bedrøvelse, du foraarsagede ham, vilde bringe mig til Fortvivlelse. O! det var længe hans Kierlighed til Dig, bragte mig dertil. Nu er din Taalmodighed ved hans Luner, og din Lydig-

hed mod hans Ønsker, min eeneste Lykke paa Jorden. Du seer paa mig," vedblev han med et noget vildt Blik paa hende, „men beed til Gud, at du aldrig maae forstaae mig."

Han trykkede hendes Haand usædvanlig fast, og holdt den længe inden i sin. Saaledes havde hun aldrig seet ham før. Hans Adfærd havde bragt en Engstlighed i hendes lykkelige Sværmerie, og hun turde ikke ganske overlade sig til sin reene Kierligheds Drømme.

Mildners Forfatning blev endnu skrækkeligere, da han var eene. Han overlod sig med en underlig Resignation til de merkeste Ahnelser, som ak! kun alt for vist, skulde gaae i Opfyldelse.

Næste Eftermiddag fulgte han selv Emilie til Løvhytten.

„Hvem veed," sagde han, i det han med en smertelig Følelse forlod de Elskende, „om jeg mere skal føre jer til hinanden.

Begge sadde længe tause, deres Kierlighed var i Dag mere frygtsom; endelig meddeelte de hinanden deres Haab, deres større Frygt og deres mandige Beslutning. Emilie forsikrede Carl, at hun, hvis hendes Fader forlangte det, villig vilde give sin Haand til den, han havde valgt hende, og at hun ogsaa vilde giøre sig Umage for at udslette sin første Kierlighed. Carl maatte love hende, aldrig at forsøge paa at rokke hendes Beslutning.

Endelig kom Mildner tilbage. Han traadte ind til dem med et morkt alvorligt Ansigt; de blegnede, da de saae ham.

„Jeg bringer ingen god Tidende," sagde han; „men alt Haab er dog endnu ikke ude. Emilie! han vil tale med Dig. Han vilde ikke høre mig ud; saa kold, jeg kunde næsten sige uhøflig, har han aldrig været imod mig før. Du maae følge med mig strax."

Emilie vilde tale til Carl, men hun kunde ikke. Hun rakte ham sin Haand; kastede endnu et ømt smerteligt Blik paa ham, viste paa Mildner, og ilede bort med ham.

Lundberg tog imod hende med Mildhed.

„Sæt Dig hos mig Emilie, begyndte han, „Jeg var meget opbragt førend Du kom, men nu er det gaaet over. Alt det Mildner har fortalt mig, eller rettere vilde fortælle mig, mishager mig meget, men især, at han skulde sige mig det.

Emilie vilde tale."

„Afbryd mig ikke," vedblev han, „saameget kunde jeg forstaae paa ham; at du troede jeg havde opgivet mit Forsæt, og derfor ikke tog i Betænkning at sende mig det Gesandtskab. Emilie! Jeg kan aldrig opgive det Forsæt; gaaer det overstyr er det ikke min Skyld, skiønt jeg har været og er endnu bekymret derfor! Hvem er det unge Menneske?

Emilie nævnede hans Navn og paa hans videre Spørgsmaal sagde hun hvor-

dan de vare blevne bekiendte. — Hun vilde endnu blevet ved.

„Jeg vil ikke høre mere derom;" sagde Faderen hurtig, „du seer hvor ilde tilmode jeg har været i lang Tid fordi" — han afbrød sig selv — „dersom du nu ogsaa vil være mig ulydig saa er det reent forbi med mig."

Emilie svarede ham ikke: men hendes Bleghed og taarefulde Pine, giorde Indtryk paa ham, han blev selv rørt.

„Siden du var saa stor," sagde han og viiste med Haanden paa Gulvet; „har jeg seet Dig voxe op med det Ønske; Jeg har advaret Dig i Tide, hvad kunde jeg giøre mere; du veed jeg bryder aldrig mit Løvte; du har lovet mig saa tit, at være mig lydig; Græd ikke mit Barn! jeg veed

meget godt det maae giøre Dig ondt, jeg har selv," — han betænkte sig et Øieblik, derpaa tog han hendes Haand.

„Emilie!" vedblev han, „Du skal ikke have Aarsag til at kalde mig en haard Fader! Jeg veed af Erfarenhed, at den Graad du sælder holder op igien. Den giør Dig ikke ulykkelig. — Jeg vil betroe Dig een Ting. Din Moder blev ikke tvunget til at tage mig; hun gav mig sin Haand godvillig, men hun elskede dog en anden! Og alligevel levede vi i et lykkeligt og kierligt Ægteskab; jeg glemmer hende aldrig."

Det sidste sagde han med Taarene i Øinene. „Emilie," lagde han til, „du er din Moders udtrykte Billede; du har ogsaa hendes fromme Hierte. — Har du

ikke Mod til at giøre det samme som hun. Emilie jeg skulde ikke befale Dig det, dersom jeg ikke var saa overbeviist om, det er en retskaffen Mand, som du ikke kan blive ulykkelig med."

Emilie kyssede hans Haand; og bad ham aleene sige hende, hvem det var.

Dette Spørgsmaal bragte heele hans forrige Mørkhed tilbage. Det kan jeg ikke endnu, sagde han; jeg veed jo ikke — om et Par Postdage maaskee, saa vil det give sig; lad mig see," lagde han til i en Tone, som for at skiule hans piinlige Forlegenhed, blev strængere — „at jeg ikke ogsaa maae grœmme mig over et ulydigt Barn."

Emilie forlod ham og ilede hen til Mildner, som ventede hende med Uroe-

lighed; Hun fortalte ham alting, endogsaa de Ord han havde ladet falde om hendes Moder.

„Daarlige Mand!" udbrød han, og omfavnede Emilie, „Gud bevare Dig fra din Moders Skiebne."

Hun fortalte ham ogsaa det svage Haab, som hendes Faders sidste Ord havde givet hende; hun bad ham fortælle Carl hendes Stilling, men hun selv blev sin Beslutning troe, og saae ham ikke selv.

Saaledes gik nogle Uger hen, uden at der indtraf noget, som forandrede Deres Stilling.

Carl havde meest Haab af dem alle. Mildner og han saaes daglig; det vare hans lykkeligste Timer, thi i dem kunde han dog tale om Emilie, og i det mind-

ste høre noget fra hende; han maatte næsten endogsaa troste Mildner, hvis Forfatning syntes at være den piinligste. I det mindste var han den utaalmodigste af dem alle. — „Hvad skal dog Enden blive herpaa!" saaledes sluttede han altid sine Samtaler med Carl, hvori han var langt mindre taus end Emilie selv ønskede; thi hans Kierlighed til hende gjorde, at han saae hendes Lidelser større end de virkelig vare, og han leed selv for meget til at kunde fortie for Carl, hvad der bekymrede ham.

Emilie haabede vel ogsaa endnu, men hun var ikke erkeslos i sit Haab; thi hun kiempede atter med sin Kierlighed og foresatte sig at efterligne sin Moder; hun skyede endogsaa Mildners Trost, thi hun

følede, den forsøgede kun hendes Svaghed; hun var derimod mere om sin Fader, som hun hvert Øieblik med Taarene i Øinene forsikkrede om sin Lydighed.

Han derimod nævnede slet ikke denne Sag mere, men var taus og vranten som før.

Endelig fik Lundberg en Morgen ved Theebordet et Brev, som han læste med de meest levende Udbrud af Glæde. Emilie blegnede da hun saa det.

„Vi faae Fremmede i Dag!" sagde han i det han reiste sig, „lad der blive anrettet godt."

„Hvormange?" spurgte hun skiælvende.

„Kun een;" svarede han glad, kyste hende med de Ord: „Nu Emilie! er du

min lydige Datter?" og uden at bie paa hendes Svar, gik han hurtig ind i sit Cabinet.

„Det er ham! det er ham!" hvidskede Emilie skielvende til sig selv. Hun var i den hæftigste Uroelighed, thi hendes Faders Glæde havde knust hendes Haab aldeles. Hun uddeelede de nødvendige Befalinger og lukkede sig inde i sit Værelse; Dog havde hun hverken Mod eller Hierte til at sige Milduer hvad hun ahnede. Henimod Middag gik hun ned i Salen; ved enhver Alarm hun hørte foer der en Gysen igiennem hende og hun fløi beængstet til Vinduet; skiønt hun følede dybt, eller i det mindste troede at føle, at det vilde være hende ligegyldigt, hvem og hvordan han var.

Endelig kom der en Vogn; hun traadde skielvende hen til Vinduet. Hun saae sin gamle Fader selv komme ud imod Kareten, for at modtage den Fremmede; og medens de hilsede hinanden, havde hun Tid til at betragte ham.

Det var en høi mager Mand, der lod til at være noget over fyrgetyve Aar, med et ikke ubehageligt men sygeligt Ansigt; de gik begge langsom op af Trapen.

Dørren fløi op. Med tindrende Øine forestillede Lundberg Emilie for Justitzraaden. Denne giorde hende en forbindtlig Kompliment, men henvendte sig strax igien til Faderen. Han talte om hans Befindende, sin Helbred, sine Reiser sine Forretninger, og Emilie blev næsten glemt; men naar han sagde noget til hende

var det altid yderst forbindtlig og forekommende.

„Saaledes har jeg ogsaa forestilt mig Dem!" sagde han blandt andet, „De er den samme, som De var for ti Aar siden, kun uendelig mere uddannet; dengang nødte De os allerede til at ynde dem; hvad maae vi da ikke nu!"

Mildner, som de traf i Spisestuen hilsede ham som en fordums Bekiendt; de talte om forrige Tider; og det lod som om det ogsaa fornøide dem, at see hinanden igien.

Jo længere det varede, jo lettere blev Emilie om Hiertet, hun formodede alt mere og mere det ikke maatte være ham, men ventede kun opmærksomt paa at han skulde tale om sin Familie, og skiælvede

for han skulde have en Søn. Hun ventede forgieves; han talede kun om sig selv.

Efter Bordet gik han tilligemed hendes Fader ned i Haugen, hvor de vare længe eene sammen, og da de kom op igien, bad Lundberg Emilie pakke lidet Tøi ind, da han vilde tage ind til Byen med paa et Par Dage; det var den første Gang i de sidste tre Aar. „Lad det ikke forundre Dig kiære Emilie!" lagde han til; „men fra i Dag af begynder jeg at blive ung igien."

Henimod Aften tog de bort; Lundberg, som mødte Mildner, der just vilde gaae op til ham, paa Trappen hviskede ham i Øret! „Jeg kiører ind med Justitzraaden for at bringe en Svigerson ud med mig igien."

Mildner, som dette kom ganske uventet, stod som en Steen; da han hørte Vognen rulle bort, fik han Liv igien; det faldt ham ind at Emilie imod Sædvane ikke havde fulgt sin Fader til Vognen; han ilede op til hende.

Som han aabnede Døren styrtede hun bleg, halv fortvivlet i hans Arme.

„Veed du det alt!" raabte han forskrækket.

„Det er ham, det er ham!" sagde hun ude af sig selv.

„Hvem? Hvem?"

„Ham! Justitzraaden!" stammede hun.

„Det er ikke mueligt!"

Ingen af dem vare i Stand til at forklare sig for hinanden; endelig fattede

Mildner sig saa meget at han kunde høre og Emilie at hun kunde fortælle:

I det Øieblik hun bragte sin Fader Reisetøiet, mærkede hun, de kastede betydende Blikke til hinanden; Justitzraadens havde noget ængstligt noget begierligt, hendes Faders derimod var lutter Glæde; i det han omfavnede hende, sagde han hurtig til Justitzraaden: „skal jeg!" Det forskrækkede hende for meget, til hun kunde give Agt paa, hvilket Vink han gav hendes Fader; men ligesom han havde kysset hendes Haand og vilde træde tilbage, slog Lundberg sine Arme omkring dem begge og sagde med en øm Tone til Emilie: „Nu min Pige! kys kun din Brudgom."

Justitzraaden slyngede sine Arme om hende; hun vidste ikke mere ret hvad der

forgik; hendes Fader hvidskede noget til hende som hun ikke hørte, og inden hun kunde fatte sig, var hun alene.

Formodentlig havde Lundberg trukket den Fremmede bort med sig for at han ikke skulde mærke den egentlige Grund til Emilies Forvirring.

Mildner taug; han saae ikke paa Emilie, men han holdt hendes Haand fast inden i sin. Endelig sprang han op og gik hæftig og taus op og ned i Værelset; Emilie sad i Sophaen og stirrede paa Jorden!

Mildner standsede med eet for hende. Hans Blik var mørkt men bestemt.

„Nei!" sagde han „det skal aldrig skee; Jeg var belavet paa meget, kun ikke paa at see Dig i denne gamle forsængelige

Mars Arme, som ikke før har giftet sig fordi han ikke kunde finde et Fruentimmer, som han troede var ham værd. Følg med mig," vedblev han, „vi behøve begge den friske Luft."

Emilie rakte ham sin skielvende Haand; de gik ned igiennem Haugen, og ud i Skoven, men hun ahnede endnu intet. Med et sad de ved Kilden; Carl sad i Løvhytten. Han foer forskrakket op; begge de Elskende stode forlegne hos hinanden, thi Carl vidste hendes urokkelige Beslutning ikke at see ham, førend hendes Skiebne var afgiort, og Emilie saae forundret og spørgende paa Mildner.

„Jeg fører Dig herhid igien" udbrød han, „hvor jeg aldrig burdet ladet Dig blive borte fra! — O Kierligheds lykkelige

Timer ere saa korte, at I bør nyde dem ganske."

Emilie syntes i dette Øieblik ved Følelsen af Mildners Svaghed, at faae et Mod som var over hendes Kræfter; Hun slap hans Arm.

„Vil De da berøve mig al min Styrke Fader!" sagde hun hurtig, og i det hun greb Carls Haand lagde hun til: „Lev vel, lev evig vel, alting er forbi."

Hun vilde bort, Mildner holdt hende tilbage.

„Bliv!" raabte han, med Taarene i Øinene; „Du skal ikke blive ulykkelig; trøst hende," blev han ved til Carl, „derfor førte jeg hende hid; thi den behøver hun og jeg kan ikke."

Begge saae forundrede paa ham; den Vending, som alle hans Meeninger syntes at have faaet var dem ubegribelig.

„Hvad gier De?" sagde endelig Emilie skielvende.

„Børn!" vedblev han, „nu tilstæder jeg jeres Kierlighed, nu tilstæder jeg den, siden din Fader vil tilspærre alle Livets Glæder for Dig. O! jeg seer, jeg seer hvad Følgerne vilde blive!"

„Emilie saae forskrækket paa ham.

„Frygt ikke Emilie," sagde han lidet roeligere til „du skal ikke blive din Fader ulydig; du skal ikke modsætte dig hans Ønsker; jeg skal bevæge ham, jeg er vis derpaa, — han skal lære at kiende sine Rettigheder."

„Ved det sidste Ord blev hans Blik vildt, det lod som han mærkede det selv, thi han slog sit Tørklæde hurtig for Øinene og ilede ud af Løvhytten.

Emilie saae skielvende efter ham. Carl som stedse havde haabet, og som følte sit Haab voxe ved Mildners Adfærd, skiønt den rigtig nok ogsaa havde noget besynderligt for ham, søgte at beroelige hende; det lykkedes ham lidt efter lidt, men hendes Styrke og hendes Beslutninger forsvandt, alt som den Spænding hvori hun havde været, gik over. Nu fortalte hun Carl alting. Han kiendte Justitzraaden af Navn.

„Hvorledes er det mueligt," udbrød han, „at Deres Fader saaledes kan fordømme Dem."

„Vilde det da," svarede Emilie sagte og inderlig," være mig mindre modbydeligt som han var tyve Aar yngre."

Carl trykkede hendes Haand; uagtet Emilie heele Tiden forsikkrede ham, at Mildners Haab kun var en tom Drøm, som hun ikke fæstede den mindste Troe til, og at hun, hvad det ogsaa skulde koste hende vilde være sin Fader lydig, overlod hun sig dog lidt efter lidt til Carls Forhaabninger, hørte med et tungt Suk hans sværmerske Planer, og glædede sig med ham over, at de saae hinanden igien. Ak! omsider glemte de ganske de Ulykker, som truede dem, og overlod sig til de Følelser, som strømmede saa varmt giennem deres Hierte.

Endelig kom Mildner tilbage. Hans Mine var ligesaa mørk som før, men dog roeligere.

„Jeg har overilet mig meget," sagde han; „men I veed ikke, hvad det er, der gior mine Følelser saa hæftige. Jeg skulde vigtig nok ikke have bragt Dig herhid, Emilie! men siden det er skeet, saa bliver nu kun sammen; Jeg haaber jeg vil kunde vøre din Fader; kan jeg ikke, maae vi overlade alting i Guds Haand. Jeg gientager endnu engang Emilie, du kan aldrig blive saa ulykkelig som jeg."

Den følgende Dag skulde have været den skrækkeligste for de Elskende, hvis de havde havt Styrke til, ikke at see hinanden. Men ved deres sidste Sammenkomst var al Emilies Kraft forsvundet; hun følede

vel endnu hun vilde være sin Fader lydig, men hun følede ogsaa mere end nogensinde før, hvormeget det vilde koste hende. Men hendes Forfatning var nu alt for piinlig, og Erindringen om de lykkelige, dobbelt lykkelige Timer fordi Gienſynets Glæder var forbundet dermed, ſom hun havde nydt i Gaar, alt for levende, til at hun kunde være iſtand til at nægte ſig den eeneſte Troſt hun havde tilbage; og havde nu Mildner ikke ſelv tilſtædet hendes Omgang med Carl, kunde den vel rokke hendes faſte Beſlutning? „Nei!" ſagde hun ſagte, „mit Hierte ſkal dog ikke knuſes for Tiden." Hun gik hen til Løvhytten, hvor Carl ventede hende.

Mildner var derimod hele Tiden medens Lundberg var borte, indelukt

paa sit Værelse, og saae hverken Emilie eller sin Ven; kun om Aftenen før den Dag han ventedes hiem, fik Carl en Billet fra ham, hvori han den følgende Morgen bestilte ham op paa Gaarden til sig.

Den kom; Emilie sad bedrøvet med Haanden under Kinden, og tænkte paa forrige Aften. Hun havde da spiist alene med sin Fader, thi Mildner havde ladet sig undskylde, under Paaskud af en Upasselighed.

„Emilie!" havde hendes Fader sagt til hende; du giorde mig ganske forskrækket forgangen Dag; hvordan er du nu tilmode?" Han trak hende kierlig hen paa sit Skiød.

„Jeg er lydig, min Fader!" stammede Emilie, som forgieves søgte at skiule sin Bevægelse.

„Men du maae ogsaa blive imuntrere Emilie! ellers er jeg ikke ganske lykkelig; dog det var maaskee for meget at forlange paa eengang, men saa har jeg ogsaa opnaaet mit høieste Ønske paa Jorden. Hvordan hover du Justitzraaden?"

„Jeg havde ingen Tid til at lægge Mærke til ham."

„Nu! Nu! han kommer snart igien. Han vil kun arrangere sit Huus til Bryllupet; og naar han nu kommer, haaber jeg han bliver indtil det er forbi."

Emilie blegnede! Lundberg mærkede det, og søgte at undertrykke hvor ondt det giorde ham. Han talede ikke mere

derom, men dreiede, sandsynligviis for at give Emilie Mod, Samtalen paa hendes Moder.

Man bebreide hverken her eller i det følgende den gamle Lundberg sin Haardhed. Man skrive snarere hans Ubevægelighed paa hans Alder og hans Meeningers Regning. Man veed hvor meget gamle Folk fordrer blind Lydighed af sine Børn, og hvor de især, desværre i de Punkter, hvorpaa deres Børns hele Lykke beroe, ikke af Stivsind, men af virkelig Ømhed er ubevægelig. Lundberg havde aldrig kiendt Kierlighed. Sin Ungdoms flygtige Følelser havde han deels glemt, deels bebreidede han sig dem nu som Sandselighed og Barnagtighed. Og desværre, hans eget Exempel var den stakkels Emilie saa

aldeles imod. Hans Kone havde efter hans egen Tilstaaelse elsket en anden, og, i det mindste troede han det, dog levet lykkelig med ham. Selv var han dengang endnu ældre end Justitzraaden, saa at Forskiellen i Alderen ikke faldt ham ind, som overalt Liigheden mellem Emilies Stilling og hendes Moders, mere end man skulde troe bestemte hendes Skiebne; men hvad der maaskee allermeest bevægede ham til, saa uforsigtig at afgiøre den, var den vigtige Omstændighed, at han tog sine egne Følelser, dengang han giætede sig, for Kierlighed.

Han følede dengang, og følte endnu at det vel vilde have giort ham Ondt at rive sig løs fra sin Elskede; men at dog en indgroet Vane, en kier Bequemmelighed

hvis det havde været nødvendig at han ved sit Giftermaal maatte skille sig ved den, kunde have revet ham fra hende; og at han maaskee ogsaa inden synderlig lang Tid vilde have forvundet sit Tab! Det faldt ham ikke ind, at hans Følelser ved hans Giftermaal egentlig kun var Grille, men først ved hans Emilies Død virkelig Kierlighed; og til al Ulykke bestyrkede hans Kones Forhold ham i hans Meeninger. Hvad Under da, at han troede hans Datters Lydighed ingen sørgelige Følger kunde have.

Det var sin Moders Mod, og hendes stille Taalmaadighed, thi Emilie følede nu ogsaa hun ikke kunde have været lykkelig, hun om Morgenen anraabte Gud om, da Mildner traadte ind til hende.

Han tog hende ved Haanden, og sagde halv sagte „Folg mig!" hans rystende Hænder forraadte hans Engstlighed. Hun fulgte ham, uden at spørge hvorhen, og han bragte hende ind i Haugestuen, som kun med en tynd Paneelvæg, dog uden nogen Mellemdør var adskilt fra Lundbergs Værelse.

Men man tænke sig hendes Forundring og Bestyrtelse, da Carl kom hende i Møde der.

„I maae begge være Vidne til min Samtale med Lundberg;" hvidskede Mildner;" Jeg behøver jeres Nærværelser, for at ikke mine Følelser skal henrive mig. Jeg veed ikke hvordan Udfaldet vil blive, men i ethvert Tilfælde, vil Emilie kunde høre det roeligere i Deres Arme;

jeg tør ikke overlade hende til sig selv; denne Time vilde ellers ogsaa blive jer alt for græsselig; maaskee" lagde han til, i det han gik hurtig, „kan denne Samtale ogsaa have velgiørende Følger, især for Dem min Ven; den vil altid have Indflydelse paa deres Forhold i Fremtiden."

„O Emilie!" hvidskede Carl henrykt i det han kyssede hendes Haand, „saa er jeg da endelig engang i Deres Huus og i Deres Værelser."

Emilie vilde givet ham et omt Svar men hendes Følelser overvældede hende. „O!" sagde hun med en qvalt Stemme; „men erindrer De ogsaa hvorfor De er her. Mildner vil ikke bevæge min Fader og jeg maae, jeg vil være ham lydig. Maaskee seer jeg Dem sidste Gang."

Begge stode tause, med Armene slyngede om hinanden; de havde aldrig før saa levende følt, hvor græsseligt det vilde være, ikke at see hinanden mere, men der blandede sig dog en sød Følelse i deres Smerter, de var dog endnu hos hverandre.

Endelig hørte de Døren aabnes i Sideværelset; de fore sammen, og saae ængstlig paa hinanden, men de talte ikke et Ord. Sagte, med skielvende Trin, bestandig i hinandens Arme nærmede de sig Væggen, det hellige Forhæng, der skiulte Oraklet for deres Kierlighed. Emilie nødte Carl sagte til at sætte sig paa den eeneste Stol, der stod; selv lagde hun sig, som hun hvidskede, for at høre bedre paa det eene Knæe foran Væggen; hendes Arme laae paa Carls Skiød og hun lagde

Hovedet i Haanden; Carl havde den eene Haand om hendes Skulder; paa den anden Arm, som hvilede paa Paneellisten, støttede han sit Hoved, der saaledes var bøiet over hendes. I denne fortroelige Stilling ventede de deres Skiebne.

Men denne Stilling havde saa meget henrivende for dem begge, at de næsten glemte at lytte. Den erindrede jo Emilie om denne lykkelige Dag, o! i de sidste Tider kunde hun ikke mere tænke den uden med Glæde, da Carl saaledes havde hvilet i hendes Skiød; og Carl havde aldrig havt hende saaledes i sine Arme før.

De hørte ikke hvorledes den gamle Lundberg, paa det første Ord af Mildner, paa en vis Maade foer op imod

ham; de hørte ikke hvorledes denne først ved Erindringen om deres lange Venskab, og hvad Emilie tillige skyldte ham, men især ved den Forsikring, at han alene af Kierlighed til hende, uden nogen Anmodning fra hendes Side, giorde dette Skridt, var istand til at beroelige ham, og faae Tilladelse til at tale.

De hørte ikke førend Lundberg, med en temmelig stærk Tone afbrød ham, og bad ham først høre hans Grunde. Mildners Inderlighed og endogsaa Hæftighed havde rørt ham; „Jeg føler, sagde han, „at jeg ikke har giort ret i, at dølge noget for Dem, som angik min Datter; men nu vil jeg betroe Dem hvad der har bragt mig til at love hendes Haand bort; og dem saa om jeg ikke bør holde mit Løvte."

Disse Ord var af formegen Vigtighed for de Elskende, til at de ikke skulde rive dem ud af deres Drømme; deres ængstlige Blik mødte hinanden, de klyngede sig tættere sammen uden at forandre deres Stilling.

„Justitzraadens Fader," begyndte Lundberg, „var min ældste og beste Ven. Han var nogle Aar ældre end jeg, men dog var Afstanden imellem vor Alder saa ubetydelig at den ikke kunde være nogen Hindring for vor gienſidige Fortroelighed; vi kom paa een Tid til Akademiet, hvor vort Bekiendtskab tog sin Begyndelse, og i vore Studenter Aar omgikkedes vi næsten daglig; Vi vare begge vilde og flygtige, men jeg havde et varmere Temparement end han. Jeg blev henrevet i en Strom af Udsvævel-

ser, som han med varm broderlig Kierlighed ikke alene rev mig ud af skiønt, det neppe havde lykkedes ham, hvis han ikke tillige paa den ædelmodigste Maade havde deelt sine maanedlige Indkomster med mig, men han hialp mig ogsaa at dølge mine Smaasynder for min Familie."

„Fra den Tid vare vi uadskillelige. Hans daglige Omgang, varme Redelighed, og vore gienstidige Eventyrer, bandt mig da ligesaa meget til ham, som siden da jeg blev ældre og fornuftigere, Overbeviisningen om Vigtigheden af det Venskab, han havde viist mig. Jeg følede, jeg nægtelig skyldte ham min Redning, thi jeg havde vovet mig saa langt ud, at jeg aldrig var kommet eene tilbage, og mange Aar efter følede jeg endnu sørgelige Spor der-

af. Omsider, efterat vi begge havde skiønt meget unge, faaet et godt indbringende Embede, giftede han sig."

„Han ønskede jeg skulde følge hans Exempel, men jeg giorde det ikke; mine Grunde derfor høre ikke herhid."

„Imidlertid kom jeg daglig i hans Huus; jeg stod Fadder til hans Søn; og jeg fik en faderlig Kierlighed til det Barn, som selv efterat han var blevet voxen, og endnu i dette Øieblik ikke er formindsket. Min Ven var imidlertid blevet Enkemand, og hans huuslige Forfatning blev daglig slettere. Jeg derimod var allerede dengang hvad man kalder en Mand, der staaer sig godt; hvorfor jeg ogsaa bestandig ponsede paa, hvordan jeg skulde forbedre hans Omstændigheder, thi min

Ligefremhed og hans Delicatesse kom bestandig i Collision sammen. Endelig fik jeg et Indfald, som jeg ogsaa iværksatte. Uagtet jeg daglig, næsten kunde jeg sige, som jeg blev ældre, blev friskere og stærkere, giorde jeg mit Testament; Jeg indsatte i det hans Søn til min eeneste Arving; og gik hen til ham med det i Følelsen af den Glæde det vilde foraarsage os begge, det kunde ikke falde mig ind, han vilde have noget imod det. Han blev vort, da han læste det; Taarerne stod ham i Øinene, og han omfavnede mig hæftig."

„Jeg takker Dig min Broder!" sagde han, „men jeg beder Dig tillige ved vort Venskab, Du ikke vil tage mig ilde op hvad jeg har i Sinde."

„Jeg maatte love ham det; og inden jeg vidste et Ord af det, var mit Testament revet i Stykker."

„Du veed ikke, min Ven!" vedblev han, „da jeg yttrede min Forundring derover — „hvad der endnu kan skee; Du er endnu ingen gammel Mand; og der kunde komme den Tid, da du, uagtet al din Kierlighed for mig, vilde angre dit overilede Venskab. Vær min Sons Fader, hvis jeg skulde falde fra, men giør ham ikke rig paa din egen Roligheds Bekostning!"

„Hans Ømhed rørte mig; jeg føiede mig efter ham, skiønt jeg i mit Hierte besluttede, at det skulde blive uforandret; kort efter døde han. Jeg traadte hans Søn i Faders Sted, og han selv vidste ikke

indtil han blev myndig, at han levede af mine Midler."

„Adskillige Aar efter lod det virkelig, som om min Vens Spaadomme skulde have gaaet i Opfyldelse. Siden hans Død begyndte jeg mere og mere at keede mig ved mit eenlige Liv. Jeg fik min salige Kone at see; og kort: jeg giftede mig; I det Øieblik takkede jeg min Ven i sin Grav for hans ædelmodige Opofrelse."

„Endelig efterat min Datter var født og især alt som hun blev større, begyndte jeg at føle en Slags indvortes Kamp, som jeg slet ikke havde havt noget Begreb om før. Justitsraaden fik ikke ubetydelige Tilskud af mig; det forekom mig som en Slags Uret mod min egen Datter, saaledes at skille hende ved den eene Sum

efter den anden, som dog var hendes lovlige Eiendom; og paa den anden Side, bebreidede jeg mig, og bebreidede mig bittert, at det kunde fortryde mig, at understøtte et Menneske, hvis Fader havde været min varmeste Ven, og hvis Ædelmodighed, jeg alene havde at takke for, at jeg havde kundet gjøre mig; thi havde Testamentet vedblevet at være til, havde sandsynligviis det Skridt ikke faldet mig ind; min lille Emilie syntes ved den Leilighed at være mig en Slags Gave af min Vens Haand?" — „Hvad feiler Dem Mildner," afbrød Lundberg bestyrtset.

„Intet; intet!" svarede han i megen Bevægelse „uden De rører mig usigelig. Jeg beder dem blive ved."

Jo længere Lundberg var kommet frem i sin Fortælling jo ængstligere blev Carl og Emilie. I det Øieblik han begyndte at tale, troede de begge de skulde faae noget at høre, hvorved deres svage Haab kunde fæste sig; det tabte sig derimod ved hans simple rørende Fortælling. De saae vel ikke endnu hvor han vilde hen, men de græd begge.

Lundberg blev ved. „Denne indvortes Kamp blev alt bittrere og bittrere; og jeg ponsede længe paa et Middel, hvordan jeg kunde ende den; Justitzraaden kom daglig i mit Huus; De erindrer ham nok Mildner? Han ansaae mig for sin Formynder og sagde mig reent ud hvad han tranate til, og han fordrede aldrig lidet; jeg havde ikke Hierte til at nægte ham noget, men

jeg gav ham det dog med et Suk. Endelig vilde han reise udenlands; jeg vidste det havde engang været hans ædle Faders Ønske, hvor kunde jeg saa sætte mig derimod; men jeg forudsaa det vilde koste betydeligt; jeg kunde ikke sove om Natten, og jeg bad Gud hiertelig om at indgive mig, hvorledes jeg kunde ende min indvortes Bekymring. Jeg fik ogsaa et Indfald, og jeg troer endnu det kom oven fra.

Da han kom til mig næste Morgen, kaldte jeg ham ind til mig i mit Cabinet, og bad ham med hemmelig Ængstelse paa Ære og Samvittighed sige mig, om han var forlovet; der faldt mig en Steen fra Hiertet da han svarte: Nei. Jeg spurgte ham videre, om han paa nærværende Tid ønskede eller tænkte paa at gifte sig; han

smilede og giorde mig det Spørgsmaal igien: „hvoraf han da skulde leve med en Kone?“ Nu fortalte jeg ham hvorledes hans Sager stod, og at jeg engang havde havt i Sinde at giøre ham til min Arving; at jeg endnu ønskede det, men at jeg kun saae en Maade, hvorpaa det kunde skee; og spurgte ham, om han vel vilde vente til min Datter blev saa stor, at han kunde ægte hende; saa lagde jeg hurtig til, maaskee frygtede jeg for hans Svar, „skal jeg indtil den Tid og fremdeles sørge for Dem, som for en Søn.“ Han modtog det, og fra den Tid hørte min indvortes Bekymring op; det var min høieste Lykke at tænke mig min Vens Søn og mit Barn foreenede. Det forøgede min Kierlighed til Emilie.

„Og hvor gamle vare de dengang,“ spurgte Mildner mork?

„Emilie var otte Aar, Justitsraaden nogle og tyve,“ blev Lundberg ved, i en ligegyldig Tone; „men,“ lagde han til med Varme, „foreſtil Dem hvordan jeg blev tilmode, da jeg for nogen Tid siden maatte frygte for at dette kiere Haab skulde gaae overstyr. Justitsraaden fik Leilighed til Udenlands, som de veed, at tiene sit Fædreneland; og endelig sagde Rygtet for nogen Maaneder siden, just som jeg kunde begynde at vente ham hiem, at han havde givtet sig med et tysk Fruentimmer, — men Himlen være lovet, det var kun et Rygte. Han kom igien, med det samme Forsæt, han var reist bort, kun frygtede han for, han skulde være for gammel

for Emilie; men Emilie tænker som sin Moder, og er en lydig Datter. „O! Gud!“ lagde han til med en Slags Enthusiasme, „naar jeg engang gaaer over til det bedre, og kan møde min Ven og min Emilie med den Efterretning, at mit Barn er forsørget og at hun ogsaa er hans Datter, som hans Søn min Søn!“

Han taug! Mildner taug; de Elskende løftede sine vaade Øine paa hinanden, — de slog dem ned igien, deres Mod var borte.

Endelig sagde Mildner: „Uforsigtige Mand; og De giorde blindt hen Regning paa Deres Datters Tilbøielighed; eller tænkte maaskee slet ikke paa den engang! Hun skal være den eeneste Ulykkelige; den

Efterretning vil De komme til at bringe hendes Moder."

Lundberg, sagde Mildner, hvad han allerede for havde tilstaaet sin Datter. Emilies Hierte slog stærkere; hendes Dom laae i Mildners Svar.

„Vel," vedblev denne, „hvem staaer Dem inde for Deres Emilie var lykkelig med Dem. Er de vis paa," blev han ved med en rørende Tone, „at hun ikke fældte hemmelige bittre Taarer, at ikke Længsel og undertrykt Kierlighed fortærede hende; hun var altid stille og bleg; jeg saae hende sielden smile, jeg hørte hende aldrig lee, jeg saae hende vel heller aldrig græde, men maaskee havde hun ikke Taarer mere. Hvem veed om hendes Død ikke var Fortvivlelse over sin raske Beslutning."

Carls Arme skielvede rundt om den blege Emilie.

„Gud!" sagde hun, og løftede sine Øine paa ham, „om det var min Moders Skiebne, jeg Ulykkelige!"

Uagtet den dybeste Smerte giennemtrængte Carl, fremskinnede dog alt for mydelig hendes Kierlighed i disse Ord, til at han ikke skulde føle et Glimt af Glæde.

„Elsker du mig saadan?" sagde han, og trykkede hende fast i sine Arme: „Siig, at du elsker mig saadan!"

Emilie svarede ikke, men hendes Ja stod i hendes Øine.

De hørte Lundberg svare: „Hvilket skrækkeligt Malerie!" udbrød han forbittret, „forhaan ikke min dydige Emilie i sin Grav; saadan vild Kierlighed besmit-

tede hende ikke. Nei!" blev han ved, Jeg seer De vil bevæge mig til at give efter for min Datters Daarlighed. Men den Hierteſorg kan hun ikke giøre mig."

Emilie hørte neppe mere. Den Bitterhed hvormed hendes Fader talede, overbeviſte hende om, at han holdt det for umueligt; hun følede, at han, ſom for vilde troe hendes Følelſer forgiengelige, og derfor ikke give efter for dem.

Lundberg blev ved — „Jeg veed hvad jeg følte, da De fortalte mig min Datters Fuſentaſterie. Skulde det være hende, ſagde jeg til mig ſelv, ſom vilde hindre dig i at holde dit Løfte; ſkulde hendes barnagtige Lidenſkab betage dig det Haab, ſom over ti Aar var det eeneſte hvorfor du ønſkede at leve; men jeg haa-

ber, jeg ikke forgieves har stolet paa hendes Fornuft og Lydighed!"

„Jeg vidste det nok! han er ubevægelig," sukkede Emilie sagte, „kom! Hvad nytter det vi høre mere."

Hun sprang op, og drog Carl med sig; men de havde neppe reist dem forend hendes Hoved atter sank ned paa hans Bryst, og han atter trykkede hende fast til sit Hierte.

„Kom! her er jeg saa forunderlig beklemt," sagde Emilie pludselig og rev sig ud af hans Arme; de gik ud i Buegangen, hvor de gik længe tause ved Siden af hinanden; endelig brast Emilie i Taarer; „Jeg maae adlyde ham," stammede hun sagte, „men mit Hierte brister."

Mildner fortsatte imidlertid Samtalen; thi Lundberg var ikke standset der hvor de Elskende holdt op at lytte, men var blevet ved uden at afbryde sig: „Hvor krænkende vilde det ikke være mig, om jeg nu maatte give den Mand Afslag, der er blevet ugivt saalænge, og vist har afslaaet mange fordeelagtige Partier, for Emilies Skyld."

Dette forbittrede Mildner; han saae Justitsraaden i et virkeligt foragteligere Lys end han fortiente; thi hvor faae er ikke de Mennesker, som føle sig stærke nok til at afslaae et saa fordeelagtigt Tilbud, som det Lundberg havde giort ham? Dog skiont Justitsraaden virkelig i Følge sit Forhold, kunde være en god og tillige retskaffen Mand, fortiente han ikke Emilie;

thi hvor kunde den Mand, som i saa lang Tid havde modstaaet de Indtryk, Kierlighed vist maatte have giort paa ham, elske? Han mistydede ogsaa Lundberg, hvis sidste Ord havde udslettet den Stemning, hans simple Fortælling havde bragt ham i. Da han ikke kunde miskiende den grundærlige Mand i ham, som følede saa varmt for sin afdøde Ven og hans Søn, forbittrede det ham desmere, at han for at føie sit i Grunden lidenskabelige Ønske, vilde tvinge sin Datters Tilbøielighed; Han undredes over hans Blindhed, thi i Grunden vilde han jo kun, at Emilies Lidenskab skulde bukke under for hans. Mildner havde Ret; men han betænkte ikke at, Lundberg havde en langt anden Vægtskaal for Kierligheds Følelser.

„Altsaa," udbrød Mildner i en kunstlet kold Tone, thi hans Inderste brændte, „skal Emilie opofres til denne Mand, som aldrig kan forstaae hendes varme Hierte, fordi hans Fader, paa en vis Maade kan siges at have skiænket hende sine Midler." Lundberg blev hæftig.

Mildner besvor ham nu igien i den meest rørende Tone, i det mindste at forestille Justitzraaden, hun ikke elskede ham. „Jeg kiender Emilie!" vedblev han, „hun vil adlyde Dem, men hendes Kummer vil lægge Dem i Graven, maaskee De ogsaa vil overleve hende."

I Begyndelsen rørte han Lundberg; men da han ulykkeligviis forfaldt til den sværmende lidenskabelige Tone, som var ham egen, men som stedse forfeilede sin

Virkning paa den gamle, alt temmelig kolde Mand, og Mildner antog dennes Smiil for Spot, kom han næsten ud af sig selv og tog sin Tilflugt til Trusler. — „Emilie skal aldrig blive Justitzraadens," udbrød han hæftig; „jeg kan ikke see mit gode Barn saaledes opofres; før siger jeg ham alting selv!"

„Det forbyder jeg Dem," raabte Lundberg i Hidsighed; „og gior De det alligevel, skal det dog lykkes mig med Emilies egen Tilstaaelse, at giøre Dem til Løgner."

Mildner gysede; og traadte tæt hen til ham; „Veed De ogsaa hvorlangt en Faders, hvorlangt Deres Rettigheder gaaer?" sagde han bittert. — „Jeg besværger Dem endnu engang, driv mig ikke til det

Yderste; O Gud! fordi jeg opdrog Emilie til Lydighed; fordi mine Lærdomme giorde hende til et stille taalmodigt Offer, og ikke til en vild letsindig Skabning, der ikke vilde tage i Betænkning at kræve Lovene til Hielp mod hendes Faders Tvang, skal hun nu være ulykkelig for stedse. Det taaler jeg aldrig!"

Lundberg foer op. „Hvad er det De vover at sige mig?" sagde han haftig.

„Jeg kunde sige Dem endnu mere," blev Mildner ved med en slags Fortvivlelse; „Tving mig ikke til at sige Dem mere."

„Gaae!" raabte Lundberg ude af sig selv. „Gaae! og lad min Datter komme ind."

Mildner betragtede ham fra overst til nederst, med et bittert Smiil. Han

vilde tale, men i det samme kastede han sine Øine til Sideveggen, og formodentlig erindrede han i hvad Hensigt, han havde sat Carl og Emilie til Vidner. „Jeg gaaer sagde han med eet, i en sagte Tone; „men tak De Gud at jeg i dette Øieblik har Besindelse nok til at tie! Emilies Skiebne staaer nu i Guds Haand.“

Han gik ud af Værelset, og ilede ind i Haugestuen, ikke for at sige dem Udfaldet, for det maatte de jo have hørt, men for at omfavne Emilie, og indvie hende med et faderligt Kys til sin ulykkelige Skiebne; men naturligviis fandt han dem ikke der; endelig traf han dem i Haugen.

Han formodede at finde Emilie i Fortvivlelse. Det var snarere Carl der var det.

„Jeg har hørt det," raabte Emilie, og kastede sig om hans Hals, og jeg er —"

„Du skal ind til Din Fader!" afbrød han hende og ilede hurtig fra dem.

Emilie rakte Carl Haanden. „I Eftermiddag tale vi videre om det!" hvidskede hun mildt.

Han nikkede med Hovedet, trykkede hendes Haand, og de skildtes ad.

Emilie var virkelig roeligere. Hun havde først i sin Fortvivlelse sagt, hvad hun i det Øieblik følte, fordi hun i Carls Nærværelse troede sig stærkere; „naar jeg dog engang imellem kunde see Dem!"

Emilie var for uerfaren til at begribe, at det hen i Tiden mere vilde forøge end lindre hendes Kummer.

Carl følte vel, hvor farligt det vilde være; men hvad var han ikke i Stand til for at berolige Emilie; og næst den Tanke, at eie hende, maatte dog den være ham dyrebar, at være i Nærheden af hende. Han fik i Øieblikket et sværmersk, men ikke umueligt Indfald.

„Dersom De da endelig skal og maae opofre Dem;" sagde han til Emilie, „nu vel, saa skal vi dog see hinanden. Jeg kiender noie Justitzraadens nuværende Fuldmægtig; under Paaskud af at øve mig i det Slags Arbeide, skulde jeg vel faae ham til at overlade mig sin Plads. Justitzraaden kiender min Familie, og vil neppe afslaae det. Vor Kierlighed er en Hemmelighed, og jeg kunde see Dem daglig."

Carl skiælvede i det han foreslog det, han følede til hvilke Forbrydelser det kunde føre, men hvem stoler ikke i saadanne Øieblikke paa sin egen Dyd. Dog beroligede det ham ikke.

Emilie greb den Tanke med Glæde; det var i hendes sørgelige Forfatning, den sødeste og eeneste Trøst der kunde rækkes hende. Hun ahnede ikke, det kunde stride mod hendes Pligter; thi af Lydighed gav hun kun Justitzraaden sin Haand, hendes Hierte følede hun, aldrig kunde blive hans; hvorfor skulde hun da lide, naar hun saa let kunde finde nogen Lindring? Hun troede at Kierlighed bestod i den stille uskyldige Fortroelighed, den inderlige Fornøielse hun følte i Carls Omgang; den kunde hun jo nyde alligevel, og mere vilde

hun ikke. Det havde vel ikke faldet hende ind, at et Kys kunde være en Forbrydelse, men hun havde dog allerede foresat sig at nægte ham det; i den fulde stadige Overbeviisning om, at hun maatte give Justitzraaden sin Haand, havde hun strax i det første Øieblik afskaaret Grændselinien mellem hendes tilkommende Omgang med Carl og hendes Pligter mod sin Mand; thi ligesaa unndgaaeligt hun følede det eene, ligesaa vist ansaae hun allerede det andet, og naturligviis giorde den Følelse hende alt roeligere. I den Stemning traadte hun ind til sin Fader.

Lundberg gik op og ned af Gulvet og i det hun havde lukket Dørren efter sig, gik han hurtig hen imod hende og greb hendes Haand.

„Siig mig!" sagde han i en stræng Tone, „er du i Ledtog med Mildner?"

„Jeg er min Faders lydige Datter," sagde Emilie sagte.

„Har jeg bedraget dig?" blev han ved, „har jeg ikke alt i mange Aar sagt Dig, jeg havde bestemt Dig en Mand?"

Emilie stammede „jo."

Disse to korte Svar formildede ham ganske; han satte sig og drog hende ned ved Siden af sig, fortalte hende sit Forhold til Justitzraaden, hvor umueligt det var ham, at afstaae fra sit Forsæt og Mildners ubegribelige Hæftighed.

Den forskrækkede endogsaa Emilie; „Han elsker mig saa høit;" sagde hun; „og frygter jeg skal blive ulykkelig, De maae holde ham det til gode."

„Det uforsigtige Menneske," blev Lundberg ved; „truede endogsaa med, at sige Justitzraaden, du elskede en anden: Lov mig Emilie evig at fortie ham det!"

Emilie lovede det gierne; det stemmede jo saa ganske overeens med hendes seenere Aftale med Carl.

„Nu er jeg vel tilfreds med Dig;" sagde han og kyssede hende. „Jeg er gammel og ønsker altsaa at see Dig gift jo før jo heller. Saasnart Justitzraaden kommer herud, skal du have Bryllup; han har faaet det Indfald, at ville lade sig vie uden Kongebrev, men selv har han ikke giort Regning paa det skulde være saa snart. Imidlertid længes jeg derefter og jeg er desuden, imellem os sagt, lidt bange for Mil-

ner. Han kommer herud i næste Uge; da der just nu falder tre Helligdage ind i denne Tid, kan du blive lyst af Præstestolen i dem. Skal jeg strax skrive til Præsten mit Barn? Han skrev, uden at oppebie Emilies Svar.

Hun blev hos ham Middagen over, thi Mildner havde atter ladet sig undskylde, men hun kunde ikke spise. Lundberg blev nu igien opmuntret og saasom, men det lykkedes ham ikke mere at faae et Smiil af Emilie.

Saasnart hun kunde, ilede hun ned i Haugen; hun trængte endnu saameget til Carls Trost; og hvor kunde det nu ogsaa være farligt for hendes Rolighed at see ham, da hun havde besluttet at omgaaes ham bestandig.

Mildner saae hende giennem sit Vindue, med hurtige Skridt skyde ind i Buegangen. Han leed meest af dem alle. Lundbergs Fortælling, hans indvortes Strid, som alene grundede sig paa hans Kierlighed til Emilie, og den ulykkelige Vending, som hans Ømhed for hende havde taget, og som forekom ham den rigtigste, fordi den beroeligede ham; men især den Sammenligning med hendes Moder, som Lundberg altid kom tilbage til, havde giort et Indtryk paa Mildner, som vi først længer hen blive i Stand til at giøre os et Begreb om. Tanken paa Emilies Fremtid, paa hendes Lidelser, hendes stille Kierlighed, som saa at sige havde trivedes under hans Hænder, bragte hans Siel i et Oprør, som

kun en voldsom Beslutning kunde lægge. Skulde han overlade hende til sin Skiæbne? Mørk, uden Taarer, næsten ogsaa uden Tanker, sad han i stum Fortvivlelse, da hun ilede forbi ham.

Synet af hende, rev ham ud af sin piinlige, tankeløse Forfatning; Hendes Gang havde været saa let, saa ilende, at den selv, i den Tilstand han var i, havde faldet ham i Øinene; men den havde kun forundret ham, han drog ikke noget Haab deraf. — „Jeg vil bede hende om Tilgivelse," sagde han endelig efterat han over en halv Time havde stirret paa den Hække, bag hvilken hun forsvandt; „jeg vil bede hende om Tilgivelse, og lade Gud raade; han maae indgive mig, om jeg skal giøre mere." Den Tanke giorde ham virkelig

ogsaa lidt efter lidt noget roeligere; men hans Roelighed var som Havets mellem Vindstødene. Endelig gik han langsom ud i Haugen efter Emilie.

Han fandt dem i en Løvhytte ved Enden af Buegangen, hvorfra hun gik ham i Mode med roelige kierlighedsfulde Blikke; Carl blev siddende i sin grublende Stilling med nedslagne Øine. Dette bestyrtsede ham, han havde ventet at finde Emilie i Taarer, eller i det mindste bleg som Døden.

„Hvad er det?" sagde han, og saae bestyrtset paa hende. Emilie havde, for ikke at bedrøve ham alt for meget, tillsiet sig mere Styrke end hun virkelig havde.

„Jeg er roelig, jeg er lydig, og ikke ganske ulykkelig," svarede hun med et mat Smiil og rakte Carl Haanden.

Denne besynderlige Roelighed bragte Mildners Siel igien i en hæftig Spænding. „Siig mig alting," sagde han hæftig, „dølg intet for mig."

Emilie fortalte! Carl stadfæstede hendes Ord; de giorde Mildner bekiendt med deres heele Plan.

„Carl skal leve i samme Huus, som jeg!" sagde hun med Varme.

„Vi skal i det mindste see hinanden daglig;" afbrød Carl hende hurtig i en Tone, som om han vilde afvende det Indtryk Emilies Inderlighed kunde giøre paa Mildner.

Og dog giorde det et Indtryk paa ham, som de ikke havde formodet; han blev bleg som et Liig og stod ubevægelig; tilsidst begyndte han at sittre saa stærkt, at han maatte holde sig ved et Træe, for ikke at falde om. „O Gud!“ udbrød han, „hvilken skrækkelig Liighed!“

Han taug igien; de saae forskrækkede paa ham.

Saaledes stod han længe; endelig syntes det, som Stormen begyndte at lægge sig i hans Siel; han gik nogle Skridt fra dem, og gik hæftig op og ned.

„Emilie!“ sagde han med eet, og standsede lige for hende; „lad den daarlige Tanke fare; du veed ikke hvilke lastværdige Følger det kan have.“

„Følger?" udbrød Emilie bestyrtet og forundret. Carl tog hans Haand; Mildners Mistanke hævede hans Mod. „Stoler De da ikke bedre paa Emilies Dyd, og min Agtelse for den?"

„Nei!" svarede Mildner, „I ere begge Mennesker, begge gode, dydige, redelige men svage Mennesker!„

Emilie syntes nu først at begribe hans Mistanke; Med Følelsen af sin egen Styrke, traadde hun hen til Carl, slog sine Arme omkring ham, og gav ham et varmt, brændende, langt Kys. Derpaa sagde hun høitideligt: „Carl! det er det sidste Kys jeg gav Dig;" hun vendte sig smilende om til Mildner; „troer De mig ikke min Fader?"

„Emilie!“ udbrød han hæftig, „Smiil ikke! Dit Smiil er en Forbrydelse mod Naturen; den vil hævne sig frygtelig. Nei! jeg troer Dig ikke.“

„Har De da alt,“ svarede hun smerteligt, „tabt Deres Agtelse for mig?“

„Nei! men for at troe Dig, maatte jeg tabe den jeg har for mig selv. Den jeg har — O! Emilie!“ afbrød han sig igien; „Midt i de tungeste Lidelser, er man dog endnu lykkelig, naar Anger ikke blander sig i dem. Børn! afstaae fra jert Ønske.“

Carl giorde ham de meest rørende Forestillinger, og gav ham de helligste Løfter om sin Styrke. — Emilie taug.

Mildner var ubevægelig; „Emilie,“ sagde han høitidelig; „lad ikke et eeneste

Øieblik spilde Frugten af atten Aars fader-
lige Kierlighed. Vel! gaae din Skiebne
mandig i Møde, men see aldrig Carl
mere."

„Det alene," sagde hun mat, „giver
mig Styrke til at være lydig. O! min
Fader! berøv mig ikke det eeneste Haab,
hvorved jeg endnu lever."

„Emilie!" vedblev han i en veren-
de Tone; „en angrende Taare, som du
fældte, vilde være mig det græsseligste paa
Jorden; og ved den almægtige Gud, bli-
ver du ved at omgaaes Carl, er der in-
tet der kan sætte Dig i Sikkerhed derfor.
Carl!" lagde han til med Enthusiasme,
„siger ikke dit varme Blod dig, at jeg har
Ret; siger ikke din Længsel naar Emilie
er borte; din Vellyst, naar hendes varme

Aande flagrer paa din Kind; dit Hiertes Bank'n naar din Haand berører hendes Arm; siger ikke alt dette, selv din Afskye for enhver ureen Tanke Dig, at du vil sætte Din og hendes Dyd, jeres reene Samvittighed paa Spil?"

Carl slog Øinene ned.

„Seer du Emilie!" blev han ved, „var du mindre uskyldig, vilde du ogsaa begribe mig; Jeg har selv biedraget til jeres Kierlighed; Straf mig ikke ved nogen Forbrydelse."

De taug; Mildner betragtede dem med brændende Blikke. Emilie saae først op: „Carl!" sagde hun, „er Deres Mod alt borte? vil I saaledes begge opofre mig?"

„Nei!" raabte Carl, ude af sig selv; „Jeg forlader Dem ikke, jeg kan ikke forlade Dem!"

Mildner traadte nærmere til dem. Havde de været i Stand til roeligere Bedømmelse, vilde de have seet der var en stor Beslutning i hans Siel.

„Om jeg nu," sagde han med en Tone, som om deres Svar skulde afgiøre haus Livs Skiebne;

„Om jeg nu dog maatte forbyde jer det?"

„Saa forbyd os hellere at leve," hvidskede Emilie fortvivlet; hun sank hen i Carls Arme; deres Læber berørte atter hinanden.

„Seer du, Emilie!" raabte Mildner! „eders brændende Lidenskab; dit

hellige Løfte er alt brudt. Og jeg skulde stole paa Jeres Hierter?"

Han stod nogle Minuter med Øinene hæftet paa Jorden, og de vare endnu i hinandens Arme.

„Børn!" sagde han endelig, „Jeres Kierlighed kunde jeg opofre, men Forbrydere skal I aldrig blive. Her er intet Valg mere, værer lykkelige!" Han lagde deres Hænder i hinanden, og omfavnede dem med Taarer.

De stod bestyrtsede fra hinanden, og betragtede ham med Forundring og Ængstelse.

„Værer ikke mistroe!" sagde han med den inderligste hierteligste Tone, „Jeg har jo engang lovet at bevæge din Fader. Overlad I jer kun ganske til jer Lykke.

Jeg sværger jer ved den evige Gud, om en Time har I hans Samtykke."

Han rev sig løs fra dem; de vilde forgieves holde ham tilbage, han var alt forsvundet. De bleve begge staaende langt fra hinanden; Carl malede Figurer i Sandet, Emilie rev Blade i Stykker. Omsider begyndte de at tale nogle faae Ord til hinanden; men ingen af dem vovede at sige sine Tanker om Mildners Forhold. Det var dem alt for ubegribeligt, hans Løvte for pludseligt, for umueligt i deres Øine til, at de turde vove at fæste Troe til det. De trykkede kun tause hinandens Hænder; De havde ikke engang Roe til at sidde hos hinanden. Saaledes forløb den ængstligste Time i deres Liv. Enhver troede den anden havde overgivet sig til det søde Haab

Mildner havde givet dem, og frygtede at nedrive det ved sine Tvivl.

Endelig saae de ham komme og gik ham i Møde; de Ulykkelige blegnede. Han var hvid i sit Ansigt som et Klæde, men hans Blik var roelig og mat som hans Stemme.

„I har eders Faders Samtykke," sagde han svag, „gaae begge op i den yderste Stue og vent til han ringer; han vil selv forkynde jer det." Han tog sit Tørklæde for Øinene, og ilede hurtig forbi dem.

De saae bestyrtsede paa hinanden; endelig vendte de om og gik efter ham, men han skyndte sig, uden at standse, hen til sit Værelse. De stod længe ubevægelige og saae efter ham.

„Kom!" sagde endelig Emilie, med skiælvende Stemme, og drog Carl med sig; de gik op i Værelset.

Der stod de modfaldne, tause ved Siden af hinanden, ikke som de skulde modtage Samtykket paa en lykkelig Kierlighed, men som om det var et Dødsbud de ventede; endelig ringede det. Emilie gik alene ind; hun havde aldrig med en lignende Følelse traadt ind i sin Faders Værelse.

Lundberg sad eller snarere laae paa Sophaen. Hans Ansigt var ikke som sædvanligt, det var blegere og dets Træk vare forandrede; han vendte det hastigt bort, da han saae Emilie. Ingen af dem talede; endelig vovede hun at sige ganske sagte: „Her er jeg, kiere Fader!"

Lundberg rakte sin Haand ud, hun greb den; han kastede et sørgmodigt rørende Blik paa hende. „Elsker du mig Emilie!" sagde han mat, „elsker du mig virkelig?

„Ja, min Fader!"

„Hør!" blev han ved, „men svar mig oprigtig; om jeg indstændig bad Dig om en Ting, og Mildner forlangte noget, som stred derimod, hvem vilde du saa lyde?"

„Den jeg skylder Livet; Dem min Fader."

Lundberg drog et dybt Suk. Han reiste sig halv op, og saae paa hende med giennemborende Blikke.

„Er det sandt Emilie!" udbrød han; „er det sandt! kunde du," blev han langsommere ved, men med en usigelig rørende

Tone, „kunde du opofre alting, dine kiereste Ønsker, dit bankende Hierte, selv Mildeners Venskab, naar jeg —"

„Jeg vilde være min Fader lydig," afbrød Emilie ham rørt. „Din Fader!" sagde han mørk, og standsede. „Det er nok; jeg troer Dig; Emilie! jeg var i Begreb med at indvie dig til skrækkelige Lidelser, til at udsætte Dig for Forbrydelser og Anger. Tak Gud! som reddede Dig i Tide; men glem aldrig at jeg opgiver mit kiereste Ønske; dog, lagde han sagte til, det er, det kunde det ikke være mere. Hvor er det unge Menneske?"

Emilie aabnede Dørren, og Carl traadte ind; Lundberg bad ham nærmere sig. Med sin rystende Haand lagde han deres

Hænder sammen; de skielvede under hans Velsignelse.

„Værer lykkelige!" sagde han mat; „jeg velsigner jeres Kierlighed." Han vendte sig hurtig fra dem, og vinkede til dem, de skulde gaae.

De blev længe staaende foran ham, men da han ikke giorde den mindste Bevægelse, gik de endelig sagte ud af Værelset.

Udenfor omfavnede de hinanden. „Endelig ere vi da lykkelige," sagde begge sagte; men de vovede dog endnu ikke ret at troe deres Lykke; den besynderlige, korte, rørende Maade hvorpaa den gamle Lundberg havde givet dem sin Velsignelse, hans skielvende matte Stemme, Mildners Urolighed og Dods-Bleghed, havde fyldt deres Hierter med en Uroe, som de forgieves vilde under-

trykke; de ilede hen til ham, thi de følede begge, at det som laae ham paa Hiertet, angik dem; men hans Kammerdør var i Laas og paa deres gientagne Banken fik de intet Svar. Det forøgede deres Engstlighed. Det faldt Carl ind, at han mueligt ventede dem ved Kilden. Han var der ikke, og de satte dem paa Bænken. Men der mødte alle Erindringer fra deres begyndende nu lykkelige Kierlighed dem. I Carls Arme; med Hovedet paa hans Bryst, læste Emilie første Gang høit for ham den søde Indskrivt, som hun før altid havde betragtet med en Slags Angest, men som nu ganske forjog den af deres Bryst. „Endelig, endelig," sagde de atter begge paa engang, og kyssede Ordene fra hinandens

Laber; „endelig ere vi da lykkelige." Saaledes forsvandt deres sidste glade Timer.

De gik sildig hiem. Første Gang gik Emilie ganske uden Undseelse ved Carls Side; hun snakkede høit, hun loe, hun saae de enkelte Bønder, de mødte, glad i Øinene, og sagde dem et høit og venligt Godaften; det glædede hende, uden hun vidste af det selv, at hun nu turde vise sig for alle ved Carls Side. Han førte hende i Triumph op til Gaarden; og skiltes fra hende ved det sidste Træe i Alleen, uden for Porten; „Levvel saa længe!" sagde de begge; de vidste, uden at sige det til hverandre, at de mødtes igien den følgende Morgen, men de var neppe to Skridt fra hinanden, førend den Engstelse, som deres glade Ruus, og deres

Samværelse havde neddysset, vaagnede igien; Carl sov ikke den hele Nat; var det Følelsen af hans Lykke, eller hans hemmelige Uroe, som omtrent kunde veie op mod hinanden, eller var det maaskee Ahnelse der bersvede ham Søvnen?

Emilie var neppe kommet op af de første Trin paa Trappen, førend hun mærkede en usædvanlig Bevægelse. Folkene løb imellem hinanden; „Gud skee Lov"— raabte de hende i Møde, „Gud skee Lov, at De er der. Hun kunde see paa deres Ansigter, der var forefaldet noget besynderligt. „Hvad er der paa Færde?" spurgte hun forfærdet.

Nu fik hun at vide, at hendes Fader omtrent for en Time siden, havde faaet et hæftigt Anfald af Apoplexie, og at han

endnu var uden Bevidsthed. Hun spurgte skielvende efter Mildner; Ingen vidste hvor han var. I det første Øieblik, da det udbredtes i Huset, at Lundberg havde faaet et Slag, var han styrtet ind i Værelset til ham, men var standset bleg og næsten afmægtig foran Sengen, hvori man strax havde bragt ham, og medens de vare beskieftiget med den Syge, var han forsvundet; de savnede ogsaa en Hest i Stalden.

Man maatte næsten lede Emilie til sin Fader, der endnu var uden Bevidsthed. Hun var i den skrækkeligste Uroelighed; en indvortes hemmelig Stemme hvidskede til hende, at det Samtykke han paa en saadan resignerende Maade havde givet til hendes Forbindelse, maaskee kunde være

Aarsag dertil; Hun havde neppe Besindelse nok, til at besørge et Bud til en Doctor, der havde sin Gaard i Nærheden af dem, men de fik den ulykkelige Beskeed, at han var taget ind til Byen. Saaledes forgik Natten; den gamle Lundberg svævede mellem Døden og Livet; Emilie sad taus og ubevægelig ved Sengen, med Haanden paa hans Bryst, som om hun vilde give Agt paa hans Hiertes Slag; men det var en forgieves Stilling, thi hun vidste ikke engang selv deraf!

Henimod Morgen traadte pludselig Mildner ind i Værelset tilligemed en Læge; han havde næsten endnu uden Fatning kastet sig paa en Hest og jaget til Kiøbenhavn. Deres Ankomst forandrede Scenen noget.

Lundberg kom til sig selv igien, men han kunde endnu ikke tale; alligevel bragte det baade Emilie og Mildner en roeligere Stemning, dog erklærede Doctoren at Faren ikke derfor var mindre. Emilie sad grædende ved Sengen og holdt hans Haand i sin. Mildner gik taus med stærke Skridt op og ned af Gulvet; undertiden standsede han og kastede et Blik paa Lundberg, som ikke lader sig beskrive, men som vilde opvakt enhvers Medlidenhed; endelig forlod han Værelset. Noget op paa Formiddagen lod det som Lundberg faldt i Søvn; og en aldrende Kone, Emilies Amme, som siden den Tid bestandig havde været der i Huset, overtalte endelig den ængstlige Datter, til at forlade ham, og selv søge at faae nogen Hvile.

I Gangen mødte hun Carl; han havde allerede erfaret dette ulykkelige Tilfælde; begge havde samme Formodninger, samme Skræk, og dog søgte de begge at trøste hinanden. Men ingen af dem nævnede Fremtiden meere.

Saaledes gik nogle Dage. Lundberg blev bedre; men Lægen erklærede bestandig, at han endnu var i ligemegen Fare; og at den mindste Ærgrelse vilde foraarsage ham et hæftigere Anfald, der ufeilbarlig maatte dræbe ham. Han laae stille hen, og spurgde aldrig om Emilie; dog kunde man tydelig mærke, at hendes Pleie og Kierlighed, som han aldrig havde kundet undvære, var ham endnu kier og velgiørende. Naar hun sad ved Siden af ham og saae paa ham med Taarene i Øinene: tog han

ofte hendes Haand og spurgte hende i rørende uroelig Tone: „Elsker du mig Emilie; elsker du mig, som man elsker en Fader?"

Der var noget i hans Stemme, som giorde ubeskrivelig Indtryk paa hende, og hun gav ham altid de ømmeste Forsikringer paa sin Kierlighed. Det syntes at beroelige ham, undertiden spurgte han ogsaa sagte: „hvor er Mildner?" Og naar man sagde ham det, vedblev han med et Suk, „sig ham ikke hvor syg jeg er!"

Han nævnede kun sielden Justitzraaden, men aldrig saa Emilie horte det; han spurgte hende kun een eneste Gang: „hvad skriver vi?" Hun sagde det. „Tiden nærmer sig," vedblev han med et

dybt Suk, og lagde til med en høiere Tone: „Er du nu lykkelig Emilie!“

„Naar det kun var bedre med Dem,“ svarede hun skiælvende. Han rystede med Hovedet. Emilie forstod ham ganske; hans Ord: Tiden nærmer sig; — kunde ikke betyde andet end Justitzraadens Ankomst, som han nu naturligviis maatte gyse for. Hun kunde ikke heller tvivle derom, da hun en Dag stod ved Hovedgiærdet af Sengen og han uden at vide hun var tilstæde, udbrød som for sig selv: „Og mit ærlige Løvte; Nei! jeg kan aldrig tilstaae ham det.“

Mildner kom aldrig ind i Værelset til ham, men han erkyndigede sig hver Time paa Dagen, med den ængstligste

Omhyggelighed, om hans Befindende; Emilie var næsten ligesaa urolig for ham, som for sin Fader; hun spiste ikke, talede ikke, og svarte neppe, naar man spurgte ham om noget; naar han saae Emilie gik han enten hurtig bort, eller omfavnede hende med krampeagtig Styrke, og rev sig voldsom fra hende, som om han frygtede for at forraade en Hemmelighed, som svævede ham paa Læben. Han blegnede hvergang der kuns faldt et Ord om Lundberg var i Fare. — Carl var ikke fortvivlet, men Mod havde han heller ikke; dog havde han Styrke nok til at give Emilie den Trøst, der selv var ham nægtet; uden ham havde hun neppe gaaet disse skrækkelige Dage igiennem.

Begge de Elskende vare i en fortvivlende Uvished. En Helligdag kom en af Pigerne hiem af Kirke, og smilede og saae paa Emilie; hun hvidskede til de øvrige Folk og alle smilede og saae paa hende. Hun begreb det ikke; men endelig kom det ud; Vi maae jo gratulere Frøkenen, sagde en af Pigerne; „Det kan man sige, det gaaer ret simpelt til!" Emilie spurgte, og nu hørte hun med den yderste Bestyrtelse, at Præsten den Dag havde anden Gang lyst hende af Prækestolen med Justitzraaden.

Ingen havde tænkt paa at skikke ham Afbud; thi Lundberg var endnu samme Aften blevet pludselig syg; de fortalte det til Mildner; han saae med et ubeskrivelig rørende Blik paa Emilie, forlod dem og gjorde intet. Det kunde ikke gaae

an, at Carl talte med Præsten derom, og Emilie vovede ikke at gjøre noget. „Vi vil lade Gud raade," sagde hun, og græd i Carls Arme; han taug, og ventede stille at Tiden skulde gjøre Udslaget; det vilde have bedrøvet hende endnu dybere, om han havde talt mere derom.

Endelig fik de det ulykkelige Lys, som vel ganske opklarede deres Stilling for dem, men tillige gav den en Vending, som afgjorde deres hele øvrige Livs Skiebne.

En Formiddag stod Carl og Emilie sammen i Vinduet i en Stue noget fra Lundbergs Soveværelse. Han søgte at give hende Haab, thi hendes Fader havde ikke sovet om Natten, og syntes i Dag noget uroeligere end ellers, hvilket overalt, som det i det mindste forekom hende, var

Tilfældet, jo mere den Dag nærmede sig, hvorpaa de kunde vente Justitzraaden. Mildner kom til, og de taug, da de saae han traadde ind. Han mærkede det.

„Dølg ikke noget for mig," sagde han skielvende; „har I ikke selv følt hvilken Pine Uvished er! hvordan er det med ham?"

Emilie vilde skiule sin Frygt, men hendes Taarer brød mod hendes Villie frem.

„Siig mig," blev han ved med svagere Stemme, „troer I ikke han lever?"

Emilie taug; Carl svarte: at Lægen gav dem endnu Haab; „var hans Sind kun roeligere!" lagde han uforsigtig til.

Mildner slog Øinene ned; „Mig nævner han vist aldrig?“ udbrød han efter en lille Taushed i en ventende Tone.

„O jo!“ sagde Emilie, og i den Hensigt at give ham et Bevis paa sin Faders Ømhed for ham, lagde hun til; „han har, for ikke at bekymre Dem, forbudet os at sige Dem, hvor syg han er!“

Det gjorde ikke den Virkning paa ham, som hun havde ventet; „O Gud!“ stammede han mat, i det han sank ned i en Stoel, „og jeg er hans Morder.“

De saae forskrækkede paa ham. Emilie bøiede sig ned til ham, da hun troede han blev afmægtig; men han slyngede sine Arme om hende og trykkede hende fast til sit Bryst.

„Forbaud mig ikke mit Barn," blev han ved, „det var min Kierlighed til Dig; jeg maatte rive Dig ud af en Fare, som mit eget gyselige Exempel først havde givet mig et ret Begreb om."

Ingen af dem kunde tale, og deres Taushed giorde et endnu dybere Indtryk paa ham. „Hvorfor staae I saa tause," sagde han vildt, „fordøm mig dog ikke endnu. O! hvorfor taug jeg ikke selv," udbrød han efter et længere Ophold, „maaskee havde det været bedre!"

De fulgte ham efter hans Anmodning over til sit Værelse; den friske Luft og maaskee ogsaa Bevægelsen gav ham sin Fatning igien.

Der tog han en Pakke frem, hvorpaa Omslaget havde været forseglet, men var nu

revet op. „Mine Børn!" sagde han som det lod med nogen Roelighed. „I har seet saa meget at I nødvendig nu maae vide alt, for ikke at miskiende mig! Dette indeholder min Ulykkes Historie. Jeg har skrevet den sammen uden nogen egentlig Bestemmelse, thi de Timer jeg anvendte derpaa havde en velgiørende Virkning! Dig, Emilie! vil du let see, den ikke er bestemt for, thi den er ikke engang fuldført; men i dette Øieblik troer jeg, at jeg ikke bør tie længer. Den Spænding jeg var i vilde have knust mit Hierte; — og dog" lagde han til med en sagte Stemme, „havde jeg maaskee giort bedre i, at lade det briste."

„Du vil see Emilie," føiede han til efter et Ophold, men med en frygtelig

Tone, „at jeg maatte giøre alt, alt, kun ikke myrde min gamle Ven, for at du ikke skulde opleve min Skiebne; men jeg var i Forvildelse, og jeg tiltroede ham ikke det Hierte han har."

Han flyede dem Pakken. „Jeg vil," sagde han, „medens i læse det og maaskee beklage mig, fuldføre, hvad jeg nu føler det er Guds Villie, I skal vide, men som jeg aldrig kunde sige jer: hvordan din Fader er kommet i denne Tilstand; Jeg har nu en frygtelig Nolighed til det."

Han kyssede Emilie, og i det de gik lagde han til: „gaae ned til Kilden, der skal jeg sende det til jer."

Man begriber let, i hvilken Forfatning de kom hen til den; Emilie havde ikke

Mod til at rive Omslaget af. Carl maatte gjøre det og tillige læse det for hende.

Det følger her, ikke med de Afbrud, som Emilies Taarer og de Følelser, det opvakte hos dem, gjorde deri, men troe afskrevet efter Mildners Haandskrift, naar der undtager nogle da gangbare Ord, som ere forandrede til nu mere brugelige; og nogle Forkortninger, som Mildners sværmende Hjerte, der ofte blev alt for vidløftigt, gjorde nødvendig.

Hvorfor skriver jeg dette! Jeg føler det, jeg vil ved endnu engang at giennemtænke enhver Omstændighed, der førte til min Ulykke, mere og mere beroelige mig, mere og mere overbevise mig om, at mine Feiltrin aldrig kan belægges med det skrækkelige Navn Forbrydelse, fordi jeg ved ethvert Skridt, som ledede mig nærmere dertil, dog havde et reent Hierte og en roelig Samvittighed; jeg vil kun mere og mere overbevise mig om, at mine mørke ulykkelige Timer ikke flyede af Anger, men af dyb Kummer over min sørgelige Skiæbne; maaskee skal dette endnu længe efter min Død, stifte Nytte i ubekiendte Hænder.

Jeg var endnu meget ung, og min — jeg vil give hende det Navn, jeg kaldte hende med i vore lykkelige Dage, efter en stakkels Pige i en engelsk Bog, som bragte os begge til Taarer. Min Betty (*) var to Aar yngre end jeg. Mit Udseende og mit varme hiertelige Sprog, Bettys Ansigt og hendes deilige Skabning havde vel mere Deel i vor Kierlighed, end min Fornuft og hendes skiønne Hierte, som jeg kun alt for silde lærte at kiende tilfulde. Jeg havde kun seet hende faae Gange førend jeg blev forelsket; ved et Tilfælde opdagede jeg hende min Kierlighed, og det Kys, hvormed hun besvarede min

(*) Formodentlig den siden paa Dansk oversatte Roman: Betty, et ulykkeligt Fruentimmers Historie.

Tilstaaelse, overbeviste mig om hendes, vi forlovede os sammen, og vi vare lykkelige.

Dog min Historie er simpel og almindelig; det har maaskee hændtes tusinde, det samme som mig; men deres Letsindighed, Mangel paa Stadighed og et varmt brændende Hierte har beskyttet dem for de sørgelige Følger, jeg blev et Offer for.

Hvem begriber ikke let at det var en Rad af Familie-Omstændigheder, der som sædvanlig grov min Lykkes Grav.

Min Betty's Fader, der allerede var temmelig til Aars, stod i en kongelig Betiening, der indbragte ham saa meget, at han ikke alene kunde slaae sig igiennem, men ogsaa føre en temmelig stor Huusholdning; forresten var han ikke meget hiemme, og

skiønt han elskede sit eeneste Barn høit, var han dog, en Følge af hans Karakteer, meget strænge imod hende. Paa Grund deraf holdt vi vor Kierlighed hemmelig, thi jeg havde ingen Udsigter, som kunde give mig nogen Slags Ret til at bede om hendes Haand, men kun nogle Kundskaber og Flid. Hendes Moder derimod, en klog huuslig Kone, med et amt varmt Hierte, mærkede snart vor Kierlighed; thi jeg havde rigtig nok først efter mit Bekiendskab med Datteren, faaet Adgang i Familien. Det var naturligt, at det i Begyndelsen ikke kunde være hende med, men hun var for klog til ved Bebreidelse og bittre Advarsler, at søge at rive hendes Datter fra mig, da hun vel indsaae, at den eeneste Virkning deraf vilde være, ganske at tabe

Bettys Fortroelighed. Derimod søgte hun at lære at kiende min Tænkemaade, talte ofte fiint med mig om mine Udsigter og tilsidst yndede hun mig; ligesom jeg og daglig fik mere og mere Agtelse for hende, og endelig elskede hende lige saa høit for hendes egen Skyld, som før, fordi hun var Bettys Moder.

Imidlertid lod hun sig slet ikke mærke med at hun kiendte vor Forstaaelse, men hun talte kun om hvor skadelig tidlige Forlovelser var og gav mig ofte fine Raad, hvorved jeg virkelig kom min Bestemmelse nærmere. Vi indsaae altsaa tydelig, at hun ingen Hindringer vilde lægge for vor Kierlighed, og vare fast overtydede om hendes Samtykke, naar den Tid kom, at vi turde bede hende derom.

Betty og jeg skiønnede ogsaa paa hendes ædle Forhold, og da hun engang efter en varm Samtale, hvori hun erklærede, at hun agtede Forstand og Redelighed høiere end Rigdom og glimrende Udsigter, havde forladt os, udbrød jeg i varme og hiertelige Lovtaler over hende; Taarene stod Betty i Øinene, som det overalt giorde, naar nogen talede med Varme om hendes Forældre; „Cristian" sagde hun til mig, „gid vi altid maae være saa lykkelige, at vi ikke giøre noget som er hende imod; jeg kunde gaae i Døden for hende."

„Men," sagde jeg smilende uden at tænke noget derved; „dersom hun nu engang satet sig imod vor Forbindelse?"

Betty som tog dette Spørgsmaal alvorligt, betænkte sig, endelig svarede hun:

„O! saa vilde det koste hende ligesaameget som os, at hæve den; lov mig; „blev hun ved med Varme; „at vi altid skal føie hende i hendes Ønsker, ligesom hun nu saa kierlig og hemmelig føier os."

Jeg lovede hende det, og jeg meente det. O Gud! ingen af os saae den sørgelige Spaadom, som laae i vor omme fortroelige Samtale.

Thi pludselig indtraf der en Omstændighed, der var ligesaa sørgelig for den heele Families Roe, som for vor.

Bettys Fader var overmaade omfindtlig, og naar det angik Embeds Sager endogsaa ængstlig. I en Adspredelse havde han begaaet en Feil, som rigtig nok var vigtig, men som dog ved nogen Anstrængelse kunde giøre god igien. Til al

Ulykke opdagede han den ikke selv, og erfarede den ikke engang, førend han blev kaldt op til een af sine Foresatte, der ikke alene irettesatte ham bittert, men endogsaa føiede Trusler til; det opbragte Manden, og han gav et bidende Svar.

Imidlertid fik han paa Stedet en hæftig Rystelse, og maatte strax gaae til Sengs da han kom hiem; hans Sygdom var langvarig, og Lægen erklærede han nok aldrig vilde komme sig ganske. Følgen deraf var, at han maatte tage sin Afskeed, og da smaae Stormænd aldrig lader nogen Fornærmelse gaae ustraffet bort, blev hans Forseelse blandet i med og han fik en Pension, der var saa ubetydelig, at hans Familie med den allerstørste Indskrænkning dog neppe kunde slaae sig igiennem. Dette

Tilfælde forøgede hans Sygdom, og skiønt han endelig efter lang Tids Forløb blev helbredet paa Legemet, efterlod den sig dog en Hypokondrie, som aldrig siden forlod ham. Men hvad der endnu mere forøgede Familiens og især den arme Kones Elendighed var, at han fra den Tid, var yderst vanskelig at komme til rette med.

Men endnu indsaae vi ikke den sørgelige Indflydelse, det skulde have paa vor Kierlighed, skiønt jeg alt spørede en mærkelig Forandring hos Moderen, ikke i hendes Sindelag mod os, men i hendes Tankemaade i Almindelighed.

Næringssorger, de betydelige Indskrænkninger, de gamle Vaner, som nu maatte ganske lægges til Side, og frem for alting Mandens Vanskelighed havde alde-

les forandret den forhen milde, venlige Kone; Hun smilede sielden, og jeg saae hende bestandig med Taarer i Øinene, vi derimod giorde alt vores for at troste hende. Det var forgieves. Hun vendte sit tause stumme Blik til Himmelen, og forlod os, som hun var kommet med Taarer.

Imidlertid tiltog hendes Ydest for mig daglig, thi jeg selv giorde paa min Side alle muelige Opofrelser for at formilde deres Tilstand; dog var de saae Tilstod jeg kunde tilbringe dem ubetydelige; de maatte endogsaa for at komme ud af det efterhaanden sælge noget af deres undværligste Toi, og det tungeste deraf var, at Bettys Fader, altid hæftig satte sig derimod, og besvarede sin Kones stille Indvendinger, med vild Hæftighed, som altid

gjorde et skrækkeligt Indtryk paa den stakkels Betty, som leed uudsigelig ved sin Moders Kummer.

I denne Tid tvang mine egne Forbindelser mig til at gjøre en Reise paa nogle Maaneder til Fyen. Min Afskeed fra dem var rørende; Moderen kaldte mig sin eeneste Ven, og i det hun trykkede min Haand, sagde hun med en halv fortvivlet Tone: „Hvem har jeg nu tilbage!" Jeg omfavnede Betty i hendes Nærværelse. Hun vendte sig om til Vinduet, men jeg troer vist hun velsignede os i Stilhed! Jeg reiste, og gid jeg aldrig, aldrig nogensinde havde vendt tilbage.

Betty skrev mig til, rigtig nok uden Moderens Tilladelse, men hun saae hun skrev, og spurgte ikke til hvem; og i

disse Breve, i Udbruddet af hendes skiulte Lidelser lærte jeg først ret at sætte Priis paa det Hierte, som man vilde jeg skulde afsige.

„Kom snart tilbage," skrev hun mig engang til, „thi jeg holder det ikke alene ud! Min stakkels ulykkelige Moder! Hun er ganske forandret; du veed hvor eftergivende, hvor mild hun før var; det er hun ikke mere. Hun skiænder vel ikke paa mig, men jeg seer tydelig, jeg ikke kan giøre hende noget tilpas. Undertiden falder der hende et bittert bidende Ord af Munden, som gaaer mig lige til Sielen, skiønt jeg føler jeg ikke har fortient det. Naar hun har sagt det, og seer hvor ondt det gior mig, gaaer hun hurtig ud af Værelset, og jeg kan mærke hun græder. Min Fader

gier hende ogsaa Livet suurt; du veed hvor knapt vi har det, og han vil leve som før; jeg er sommetider Vidne til Scener, hvorved jeg ønsker mig Døden. O vilde kun Gud indgive mig et Forsæt, hvorved jeg kunde lindre min Moders Elendighed, saa vilde jeg gierne opofre alting, om det ogsaa var dig, min elskede Cristian; Hvormeget maae hun ikke lide, naar hun saa ganske kan forandres."

I den Tone var næsten alle de Breve, jeg fik fra hende; i ethvert voxede deres Trang, deres Kummer, og hendes Ønske at lindre sin Moders Skiæbne. Jeg undersøgte mig selv noie, jeg følede, som Betty, at jeg kunde giøre alt, opofre alt, men hende troede jeg dog ikke endnu, jeg kunde give Slip paa; endelig, nogle

Dage førend min Tilbagereise, fik jeg følgende Brev fra hende.

„Gud styrke os begge Christian! Jeg har en Frier. Det er en aldrende, men for sin Alder ret smuk Mand, som hedder * *, maaskee kiender du ham; han kom hertil for at see paa Stuehret, som var averteret til Salg. Siden den Tid kommer han her næsten daglig. Han skal have mange Penge. O! nu føler jeg først at min Kierlighed til Dig er næsten lige saa stor, som min Moders Kummer, thi paa mig selv tænker jeg ikke. O! Christian! Gid jeg aldrig havde seet Dig. Min Moders Kierlighed til mig piner mig i denne Tid mere end alt. Han har sagt sine Hensigter til hende. Jeg veed ikke hvad hun svarede ham, men jeg mær-

kede at hun bestandig naar hun troede jeg ikke saae det, betragtede mig længe, og tit med et dybt Suk. Endelig spurgte hun mig forleden Aften, efter at vi længe havde staaet tause ved Siden af hinanden i Vinduet: om jeg elskede dig meget høit? Dit veed hun har aldrig spurgt mig om det før. Jeg svarede sagte Ja; hun sukkede, men det var saa mørkt, at jeg ikke kunde see hendes Ansigt. Du kan ikke troe hvad jeg følede derved; det giorde mig mere Ondt end om hun havde bedet mig reent ud tage ham. Men jeg hørte noget der rørte mig endnu mere. Da jeg en Times Tid efter vilde gaae ind i Dagligstuen, mærkede jeg min Fader talte høiere end sædvanlig; jeg blev staaende ved Døren. Naar (her var i Haandskrivtet slet-

tet et Navn ud, og sat Betty i stedet,) naar Betty tager ham, sagde han, har du dog vel ikke nødig, at lade mig min Appetit høre. — Lov mig, svarede min Moder sagte, at du aldrig vil tale derom til hende, han er meget for gammel for hende, og vi har jo levet! Det sidste sagde hun med en halv qvalt Stemme; jeg kunde ikke holde længere ud at staae der, men gik grædende ind i mit Kammer. O! Cristian! kom dog snart tilbage; husk paa vi har lovet, at forekomme hendes Ønsker! Jeg lider ubeskrivelig!"

Mit Hierte slog hæftigt da jeg havde læst dette Brev; Jeg fattede de voldsomste Beslutninger; Jeg forestillede mig hendes Moders stille Lidelser, og de forekom mig dobbelt store siden jeg ikke var Vidne til

dem. Hendes ædle værende Forhold havde opvakt min Enthusiasme; Jeg skrev til Betty at hun skulde glemme mig og alene tænke paa sine Forældres Lykke; men jeg havde neppe sendt Brevet bort, førend jeg fortrød det; Jeg skrev eet endnu hvori jeg forestillede hende vor haftige Kierlighed; og hvor meget vi havde udstaaet ved at være fra hinanden; at jeg havde været uselskabelig og mørk overalt, hvor jeg ikke kunde overlade mig til mine Tanker paa hende. Hun fik dem begge omtrent paa een Tid. Det første opflammede hendes Mod, uagtet den levende inderlige Bedrøvelse, det voldt hende; hun har siden sagt mig, at hun i det Øieblik var fuldkommen bestemt til at give ** sin Haand, men at det dog smertede hende, at jeg saa let kunde affige mig hendes

Kierlighed; men da hun aabnede det andet, som kun var Udbruddet af den heedeste Lidenskab, følede hun endogsaa en Slags Indignation ved en Svaghed, som hun troede sig hævet over, og hun var endnu lige ubestemt; — Gud veed, hvad Udfaldet endnu kunde have blevet, da en Uforsigtighed af Betty, netop samme Dag jeg kom til Byen, afgiorde vor Skiebne.

Hun læste uophørlig begge mine Breve igiennem, for at see om hun ikke af een Linie, af et eneste Ord kunde uddrage et Orakelsvar, der bestemte hendes Forhold, og hun sad just den Morgen med mit første Brev i Haanden, som hendes Moder kom ind i Kammeret til hende. Hun lagde det hurtig fra sig paa Bordet, imellem noget Syetøi, som laae der, og talte med Mo-

deren, som fortalte hende med et Suk, at deres Pige, som nyelig var kommet hiem, havde seet mig stige af Postvognen;— „Jeg veed, det vil glæde dig," sagde hun smerteligt, „at det eeneste Menneske, der i lang Tid har viist os noget Venskab, er kommet tilbage." Betty svarede ikke, men hendes Hierte slog stærkere, som tiltog endnu mere, da Moderen lagde halv sagte til: „Gud give han havde Evne, som han har Hierte."

Uden at erindre Brevet greb Betty sit Strikketøi, og fulgte ud med Moderen af Kammeret, for at see i Salsvinduet, om jeg ikke, som hun viist formodede, kom til dem.

Jeg vovede det ikke; jeg skielvede for, Betty skulde have taget nogen Beslut-

ning, og tillige for at treffe den gamle ** der, som jeg følede, jeg ikke kunde taale at see; jeg gik derimod op til Bettys Tante, som jeg under et Paaskud, da hun ikke vidste vor Forbindelse, fik til at bede hende og hendes Moder til sig om Eftermiddagen; men de undskyldte dem, og lovede at komme næste Dag; det smertede mig inderligt, men jeg var alt for beklemt til, uagtet den Beslutning jeg da fattede, at gaae derhen, til at kunde gisre det; det forekom mig, som jeg ikke mere havde hiemme der. Først den næste Morgen lod jeg Betty vide, hvem hun vilde finde hos sin Tante — men da var det alt for sildig.

Hun havde ventet hele Dage forgieves ved Vinduet, og jo længer jeg blev borte, jo uroeligere blev hun; jo mere blev hun

bestyrket i den Tanke, at jeg frygtede for at bringe hende til at vakle i den Beslutning, jeg burde formode hun havde taget.

Midt i disse Tanker kom hendes Moder hen mod Aften ind, og spurgte hende om Syetøiet; uden at tænke paa, hvordan hun havde forladt det, svarede hun det laae paa Bordet; Moderen hentede det og gik atter giennem Værelset. Betty fortsatte sine Betragtninger. En halv Time efter kom Moderen atter ind, og leverede hende med nedslagne Øine Brevet. „Det laae imellem Syetøiet," sagde hun sagte og med en vrt Stemme. Betty anssaae dette Tilfælde i det Øieblik for et Vink af Forsynet. „Læs det min Moder," stammede hun. Moderen omfavnede hende hæf-

ligt. „Jeg har læst det," sagde hun med Taarer; „Han er et retskaffent Menneske."

Den arme Pige kunde ikke tage den Roes tilbage, hendes Moder havde givet mig, ved at vise hende det andet Brev; hun kunde ikke skuffe de Forhaabninger, hun havde opvakt hos Moderen; Denne var den heele Aften, saa usædvanlig vel tilmode; smilede første Gang i lang Tid, og hendes Kiertegn berusede Datterens Hierte.

Betty var næsten heele Natten igiennem mere beskieftiget med hendes Moders Lykke, end vor Elendighed, dog følede hun sig svagere om Morgenen; hun græd mod sin Villie. Op ad Formiddagen kom * *. Formodentlig havde han talt noget med hendes Moder, thi han udlod sig meget

bestemt for hende. Hun brast i Graad; det syntes at forundre ham, og nu fortalte hun ham reent ud sin Kierlighed, uden hun egentlig var sig selv bevidst, hvorfor hun gjorde det, dog fortaug hun mit Navn, og lagde til, hendes Forældre vidste det ikke. Han blev taus, og det lod, som han vilde trække sig tilbage; i det Øieblik gik hendes Moder smilende igiennem Værelset. Hun kom i den dødeligste Angest; Jeg var glemt. Ak! hun vidste jo at et Ord af hende, vilde atter styrte Familien i den forrige haabløse Elendighed; skiælvende blev hun ved, at hendes Kierlighed var uden Haab, at hendes Elskede ingen Udsigter havde, og at hun vilde glemme ham; men at hun, lagde hun afbrudt og med en halvqvalt Stemme til, ansaae det for Pligt,

først at giøre ham denne Tilstaaelse, og overlod til ham selv, at bestemme om han kunde være lykkelig med hendes Haand. Ak! han kyste den med Varme. Familien blev kaldt ind, og under Faderens Jubel, Moderens Glædes Taarer og Betty's stille smilende Taushed, bleve vi skilte ad for bestandig. En Time efter kom min Sedel; hun blegnede, da hun saae af den, at jeg langt fra ikke troede den frygtelige Catastrophe saa nær. Hun havde ikke Mod til at komme om Eftermiddagen. Jeg traf hendes Moder i Stedet for hende.

Da jeg saae hun kom aleene, ahnede jeg min hele Ulykke. Jeg kunde see, der laae hende noget vigtigt paa Hierte, som hun ønskede at meddele mig, men at de andres Nærværelse holdt hende tilbage;

endelig bleve vi aleene. O Gud! lad mig alene opholde mig ved Følgerne af denne Scene; i det Øieblik kunde jeg ikke forbande mit ulykkelige Brev; i det Øieblik da den gode Moder, som tilfulde følte det Offer, vi havde bragt hendes Lykke, ganske skrev det paa min Regning; skiønt jeg følede jeg ikke fortiente det, hævede det dog mit Mod; jeg søgte at indbilde mig selv, at jeg havde handlet saa ædelt, som hun tiltroede mig; og jeg begreb tilfulde Betty's Forhold; men jeg følede maaskee dybere end hun, hvor ulykkelige vi vare.

Jeg aabnede mit Ønske for Moderen endnu engang at see og tale med Betty; men jeg erklærede bestemt, at jeg ikke meve vilde besøge dem; Jeg Daare indsaae, hvor farligt og pinligt, det maatte

være, at betræde de Værelser igien, hvori alle Ting mindede mig om min tabte Lykke, og jeg var ufornuftig nok til at vilde søge Trøst hos det Væsen, som meest levende maatte erindre mig derom.

Hun lovede, hun skulde komme den følgende Dag paa et Sted, hvor vi desværre ikke havde nødig at frygte for, vore Sammenkomster skulde røbes; Moderen ahnede rigtig nok ikke, de skulde blive oftere!

Hun kom ogsaa. Forgieves vilde den blege Engel rive sig ud af mine Arme; Ak! vore Kys opvakte paa nye den Kierlighed vi burde undertrykke. Hun frygtede for Bebreidelser, men hvorledes kunde jeg bebreide hende noget; den første Forlegenhed forsvandt, og inden vi skildtes ad,

sad vi som for ved Siden af hinanden, og glemte, vi ikke hørte hinanden mere til.

Dette var det første Sted, hvor de Elskende betydeligt standsede i Læsningen. Carls Øine fyldtes med Taarer.

„Her begynder egentlig vor Historie," sagde Emilie, og slyngede sin Arm fastere om ham; efter et langt inderligt Favnetag begyndte han igien.

Da jeg maatte forlade hende, mærkede vi det først; „det er best, sagde Betty, skielvende; „at vi ikke see hinanden mere."

„Har du Mod dertil? spurgte jeg hende sagte.

„Jeg har havt Mod til det værste;“ svarede hun med nedslagne Øine.

Jeg bad hende om at komme kun een eeneste Gang igien. Hun maatte love mig det; og nu passede jeg bedre paa mig selv; Jeg vidner for Himmelen, det ikke var Forstillelse; jeg følede dybt, at vor Omgang burde ophøre at være fortroelig, men jeg var nær Fortvivlelse, naar jeg var alene; hendes blotte Nærværelse beroeligede mig; Jeg kiendte mit Hierte, jeg turde stole paa mine Grundsætninger, jeg vidste, jeg aldrig kunde forlede hende til at svige en eeneste af sine Pligter; Og jeg overtalede hende til at samles daglig med mig indtil hendes Bryllup.

Hun, som følede det samme, samtykkede endelig deri. Dog hentede hun endnu sin

Bevoelighed derved, fra en Ting, der ikke var faldet mig ind. Hun havde tilstaaet **, at hendes Hierte ikke var frie; og at hun kun skiænkede ham sin Haand med sin heele Agtelse og Velvillie. Det havde været ham nok. Hun handlede altsaa ikke imod sin Pligt, i sine egne Tanker; og hun følede sig styrket og endogsaa lettere efter en Samtale med mig, da hun derimod ikke engang i hans Nærværelse kunde dølge sin Kummer, naar hun ikke havde seet mig. Og naar han kun ikke saae hendes Taarer, var han tilfreds, naar han saae hende smile, forlangte han ingen større Glæde; hvorfor skulde hun da nægte sig en Omgang, som hun ikke alene følede saa velgiørende for sig, men som ogsaa bidrog til, at hun kunde skiænke den Mand nogle glade Timer, som

hun virkelig havde Agtelse for, og som det fra nu af var hendes Pligt, at tækkes.

Saaledes philosopherede hun, fordi hun ønskede det; og hendes Fornuft syntes at billige hendes Hierte. Virkelig lod det ogsaa, som vor Kierlighed gik over til det roeligere Venskab; jeg kunde høre hende tale om **, om Bryllupet, om sine Forældres roelige Tilfredshed, om hvorledes hendes Moder bar hende paa Hænderne; jeg kunde endogsaa svare hende afbrudt derpaa, men naar jeg blev alene, bragte ethvert Ord mit Hierte til at kaage; bestandig faldt den ulykkelige Tanke mig ind, at jeg snart ikke skulde see, ikke tale med hende mere; Jeg ønskede mig mine fordums lykkelige roelige Dage tilbage; jeg troede, deres Lyksalighed blot havde bestaaet i vor stille uafbrudte, Om-

gang; rigtig nok havde vi tænkt paa den Dag, vi for stedse skulde foreenes sammen, men vi havde ventet den roelig; vi havde været lykkelige nok ved daglig at være visse paa at see hinanden; „og nu, nu," sagde jeg til mig selv, „bestaaer jo din største Marter i, ikke, at vor Kierlighed skal høre op, thi det vil den aldrig, men at vi ikke mere skal omgaaes hinanden som før; jeg standsede ved den Idee; jeg uddannede den, og jeg fattede en Beslutning, som giorde at jeg med mere Rolighed kunde see Brylluppet i møde. Men jeg sagde ikke et Ord til Betty.

Jo meere det nærmede sig, jo mere søgte hun at dølge sin indvortes Kamp for mig; det forundrede hende, at jeg smilede, naar hun talede derom; En Aften, da jeg

som sædvanlig fulgte hende hiem, gav hun mig, ligesom Døren blev lukket op, et varmt brændende Kys, trykkede en Seddel i min Haand, og forsvandt. Det bestyrtsede mig; hun havde i den seenere Tid aldrig tilladt mig en Omfavnelse, og nu, og Seddelen; jeg skyndte mig hiem, og aabnede den; der kun stod disse Ord i den:

„Lev evig vel! Jeg seer Dig aldrig mere; I Morgen har jeg Bryllup.“

Saa hastig ventede jeg det ikke! det bragte mig næsten til Fortvivlelse. Jeg beskyldte hende i mit Raserie for Troeløshed. Ikke uden min uovervindelige faste Beslutning kunde gjøre mig roeligere.

Den næste Dag var mig ubeskrivelig piinlig; Jeg troede, den skulde være den skrækkeligste i mit Liv, men jeg Ulykkelige

bedrog mig. Om Aftenen ventede jeg sittrende udenfor Brudehuset, for at see hende endnu eengang saaledes, som hun havde været min. De kom; jeg kunde ikke see hendes Øine, thi hun slog dem ikke i Veiret, men hun var bleg som et Liig, og holdt sig ved sin Mand, for ikke at synke i Knæene; ved dette Syn forsvandt min indvortes Forbittrelse, men jeg græd høit; jeg veed ikke hvorledes jeg kom hiem; Jeg kan ikke erindre noget af denne grædfelige Nat; men den følgende Dag var min Beslutning endnu urokkelig.

„Forstaaer du ham?" hvidskede Emilie til Carl! „forstaaer du ham, han vilde ikke forlade hende; men hvad kunde da giøre ham saa ulykkelig."

Carl trykkede hendes Haand, og læste videre:

De tog ud paa Landet. Jeg havde lagt min Plan godt. Inden to Maaneder havde jeg den lille Tieneste, som i det mindste for en lang Tid skulde holde mig i Nærheden af hende; Jeg skulde daglig spise ved hendes Bord, jeg kunde see hende flere Timer. Hun blev forskrækket, da hun saae mig træde ind af Dørren; dog skiulede hun sin Forundring saa godt, at hendes Mand ikke mærkede det. Endnu samme Eftermiddag talte jeg alene med hende i Haugen. Hun havde alt forstaaet mig.

„Gior os kun ikke begge to ulykkelige," sagde hun i det hun trykkede min Haand!

„Kan vi blive det mere, end vi er?"

„Denne hemmelige Forstaaelse er dog ikke ret!" vedblev hun.

„Hvorfor ikke!" Har du ikke mere Mod, mere Styrke til at bære din Skiebne, naar vi kan udøse vore Hierter for hinanden? Din Moder er den eeneste, som kan begribe vor Forstaaelse; Jeg sagde hende, hvilke Forholdsregler jeg i den Anledning havde taget; Hun hørte mig taus; men endnu den Dag lykkedes det mig ikke at beroelige hende.

Imidlertid foreslog hun mig dog i vor næste Sammenkomst de Betingelser, under hvilke hun tillod mig at blive der; Vi maatte ikke tale mere end i den høieste een Time sammen om Dagen; Jeg indgik det; det var alt meget, at jeg kunde see hende.

Vi skulde aldrig mere kalde hinanden Du, aldrig mere nævne hinanden med vore Fornavne. Det var i Grunden Spilfægterie, og dog faldt det mig saare vanskeligt at indgaae det; „O! Betty," sagde jeg, „vil du da ganske forjage al Fortrolighed mellem os, vil du gjøre os til kolde, stive Steenstøtter."

Hun saae alvorlig paa mig.

„Ere vi ikke Venner? Giv mig ikke den mindste Anledning til at miskiende Dem."

Jeg maatte adlyde hende.

Det gjorde os virkelig i Begyndelsen forlegne mod hinanden. Imidlertid ophørte dog snart den Tvang, det lagde paa mig. Hun blev altid den samme; men hun begyndte at faae en høiere Aands Cultur,

som gav hende Overvægten over mig; I sin nærværende Stilling havde hun mange ledige Timer, som hun altid anvendte til Læsning, men hvad der endnu mere bidrog dertil, var maaskee ogsaa hendes Ulykke; og den idelige Vaagen over sit Hierte, som virkelig hæver et Fruentimmer med Aand, der hvor det saa let gior Mænd til Sværmere. Hun var altid mild, altid elskede hun mig, altid var hun fortroelig imod mig, men Betingelserne holdt hun ubrødelig. Min Kierlighed var forvandlet til en kold Ærbødighed, dersom jeg ikke tillige havde faaet Agtelse for mig selv. Jeg undersøgte altid vor Forbindelse nøie, og jeg fandt hvergang, at der ikke var det mindste lastværdige, ikke engang en ureen Tanke deri.

Saaledes forgik Maaneder; Saaledes Aar. Jeg begyndte at blive stolt af min Opforsel, thi Bettys Fortroelighed blev nu mere uindskrænket til mig; hun saae, hun kunde lide paa min Dyd, som paa sin egen. Vi kom nu ogsaa oftere eene sammen, det var den eeneste, men rigtig nok ogsaa farligste Betingelse, der blev overtraadt. Foresten var vort Liv ganske det samme, hun var stille som før, tungsindig som før, og omgikkedes endnu sin Mand med den ommeste Omhyggelighed. Nu takkede hun mig ogsaa tit for min Opofrelse, som hun kaldte det, og forsikkrede mig, at hun midt i sin Rigdom, selv ved Synet af hendes Forældres roelige sorgfrie Alderdom vilde uden min Omgang føle sig usige-

lig elendig. Ingen ahnede det mindste om vor Forstaaelse.

Endelig kastede et eeneste vistnok uskyldigt Spørgsmaal af Betty, som jeg troer, den første vellystige Gnist i mit Hierte. Jeg nægter ikke, at hun havde havt i nogen Tid flere tungsindige Timer end ellers, og ofte saae hun paa mig med et uroligt Øiekast; I Nærheden af os boede en riig Forpagter, der undertiden besøgte os med sin Datter, en ret smuk og naiv Pige; Jeg havde talt nogle gange med hende, og havde moret mig ved hendes Omgang; Betty havde lagt Mærke dertil; og maaskee en lønlig neppe mærkelig Jalousie i hendes reene Hierte, lagde den skrækkelige Grund til vor Ulykke. Da vi en Aften spadserede sammen, spurgte hun mig med en Taare i Øiet:

„om jeg ogsaa var ganske lykkelig!" Jeg svarede af Hiertet „Ja!"

„Der gaaer," vedblev hun smilende, og jeg troer med en noget skiælvende Stemme, „det latterlige Rygte, at De vil gifte Dem?"

Der blev ikke talt mere derom; men da jeg blev ene, tænkte jeg atter paa disse Ord, som i hendes Mund havde giort et besynderligt Indtryk paa mig; imidlertid var jeg mig ikke endnu nogen begierlig Tanke bevidst; men jeg troer endnu, at dette Rygte, som virkelig gik, havde opvakt nogle Følelser hos Betty, som hun vist kiempede med sig selv for at undertrykke; thi efter den Tid gik der undertiden heele Dage hen hvori, jeg ikke saae hende, og hvori hun enten under Paaskud af en Upasselighed,

eller ogsaa ganske uden nogen Undskyldning blev paa sit Værelse. Men naar vi saa samledes igien, vare virkelig ogsaa vore Haandtryk fastere end før, vore Blikke mere betydende og vore Sammenkomster længere. Maaskee vi vare reddede, hvis jeg var blevet opmærksom derpaa; men det faldt mig ikke ind. Jeg glædede mig kun, som ved en fastere Overbeviisning om hendes Kierlighed, da hun engang i det hun forlod mig, jeg veed ikke endnu hvordan det kom sig, gav mig et Kys.

Den eeneste Slutning jeg drog af disse sieldnere Møder biedrog maaskee ogsaa til vort Fald. Jeg troede hun var frugtsommelig; Jeg havde foresat mig at spørge hende derom, men jeg veed ikke selv, hvad der holdt mig tilbage. Jeg gyste for det

skulde være saaledes, og dog skielvede jeg af Glæde ved den Tanke, at trykke et Barn, som hun var Moder til, i mine Arme; men jeg skiælvede ikke for den Fare, det Ønske bragte mig i.

En dunkel Sommeraften, som Naturen ikke syntes at have bestemt til Kierlighed, men til at skiule Forbrydelser, sad Betty ved min Side i et tæt grønt Lysthuus i det yderste af Haugen. Jeg havde ikke seet hende i fire Dage, og jeg fortalte hende hvordan jeg havde længtes efter hende; hun sukkede; det var saa mørkt, at jeg ikke tydelig kunde skielne hendes Træk. Jeg følede derved mere Mod til at giøre hende det Spørgsmaal, der saa længe havde svævet mig paa Tungen: „Er De ikke vel?" begyndte jeg.

„O, jo!" svarede hun sagte. Vi taug nogle Øieblikke, og jeg giorde mig forgieves Umage for at holde mine Følelser tilbage.

Endelig brød jeg ud: „Betty! der er et Ønske, der i disse Dage har svævet for min Siel; jeg har drømt, jeg har tænkt mig den Lykke at see Dem, dog at have den Trøst, den Lindring i Deres Ulykke at blive Moder."

Jeg havde slynget min Arm omkring hende, jeg kunde mærke hun skielvede, men hun drog sig ikke ud af mine Arme.

„Er det sandt," vedblev jeg sagtere, „tænker De paa snart at blive det?"

Hun svarede mig ikke, men hun rystede med Hovedet.

Denne simple Bevægelse, hvormed hun vist ikke meente andet, end et ligefrem benægtende Svar, bragte mit Blod i en besynderlig Gjæring: Jeg fandt ulykkeligviis en anden Betydning deri, som et simpel Nei, aldrig vilde have givet mig Ideen om; det gav mine Tanker end meere sandselig Vending; de standsede ved hendes Mands Alder, og jeg følede en Medlidenhed med den ulykkelige Kone, som aldrig var faldet mig ind før. Jeg blev som himmelfalden. Jeg veed ikke om jeg gav hende det at forstaae. Jeg har aldrig vovet at dvæle ved denne skrækkelige Scene.

Hvorfor skriver jeg dette? Jeg Daare! som sagde til mig selv for at berolige mig. Og vidner da ikke denne brændende Uroe, disse heede Taarer, som dryppe ned paa Pa-

piret, denne uudslettelige Tanke paa den ulykkelige bedragne Kones Død, om en Anger, som intet har tilfælleds med den mere roelige Kummer, uden at begge vil følge mig til Graven.

Og hvad giorde hende svag? Vidnede denne Indslutten i sig selv, hendes tause Sukke om en Kamp, jeg ikke ahnede? Var det den farlige Stilling, som vi, ved Gud sværger jeg det, uden at vide af det selv vare komne i, eller var det opvakt utilfredsstillet Sandselighed? Jeg veed det ikke.

Ak! et eeneste ulykkeligt Øieblik forvandlede heele Aars uskyldige Kierlighed, heele Aars inderlige fortroelige Venskab til Forbrydelse, tilintetgiorde Bevidstheden om den reneste Vandel, den redeligste Vaa-

gen over sig selv, gied en dræbende Gift i to forhen ubesmittede Hierter, en Gift, som tidlig knuste det eene, og daglig fortærer det andet.

Vi vare begge for retskafne til at Fortielsen om vor Brøde skulde udeblive længe. Det — det var den skrækkeligste Nat i mit Liv! Alt hvad jeg siden den Tid har lidt var mindre dræbende, fordi jeg roelig har forudseet det.

Jeg har aldrig mere talt eene med hende. Den næste Middag sneeg jeg mig bleeg og med nedslagne Øine til Bordet. Hun var der ikke. Hendes Mand sagde mig, hun var syg; Hvilken skrækkelig Marter, jeg kunde ikke see ham i Øinene.

Jeg leed dobbelt; thi jeg leed ogsaa for Betty. Endelig fik jeg hende igien at

see. Hun var yderst bleg, hendes Stemme var hvidskende og hendes Bryst fløi. Hun kastede et Blik paa mig, som trængte mig igiennem Sielen; det var usigelig smt, men vor Forbrydelse stod dog ogsaa deri. O! ingen begriber hvad det kostede mig, at vænne mig til hendes Nærværelse igien, det maae ikke have kostet hende mindre. Efter tre skrækkelige Ugers Forløb talte hun endelig det første Ord til mig; i det hendes Mand vendte mig Ryggen, hvidskede hun med nedslagne Øine, og skiælvende men mild Stemme, det eeneste Ord: „Reis."

Jeg fandt hendes Ønske naturligt, og jeg følede, at jeg hvor nødig jeg end vilde overlade hende til sig selv, dog maatte føie hende; imidlertid tillod dog ikke mine Forretninger mig, at giøre engang Mine dertil

førend i det mindste om nogen Tid. Jeg gav hende det at forstaae. Jeg vovede endogsaa engang medens hendes Mand ssad i Værelset, at give hende et Vink om, hvor dybt jeg følede min Brøde.

„Vi har intet at bebreide hinanden," svarede hun sagte; „vor Brøde og vore Lidelser ere lige store."

Endelig lykkedes det os at kunde see hinanden, med et mindre voldsomt Indtryk; og jeg begyndte mere end før, at føle hvor tungt det vilde falde mig, at rive mig los fra hendes Nærværelse, hvorvel jeg indsaae, at vor forrige inderlige Fortroelighed var ganske til Ende.

Men en Middag, da hun traadde ind i Værelset, mærkede jeg en saa sienssynlig Forandring paa hende at den forskrækkede

mig. Af hendes besynderlige Adfærd saae jeg tydelig hendes indvortes Uroe og den malede sig ogsaa i hendes Øine. I det hun efter Bordet forlod Værelset, sagde hun hurtig, som hun ilede mig forbi: „Bliv!"

Jeg ahnede hvad dette korte Udbrud skulde bebude mig, og midt i min Skræk og Bestyrtelse derover, følede jeg dog ogsaa en sød Skielven. Den Ulykkelige var frugtsommelig; hendes Ængstlighed, hendes Blikke og mit eget Hierte sagde mig det; Men jeg havde ondt ved at skiule hvad der foregik i mit Inderste, da den ærlige bedragne Mand selv forkyndte mig det med jublende Glæde. Heele Huset gientog det efter ham, hans Jubel var gaaet over til dem alle, og

jeg sneg mig ned i den skiulteste Krog af Haugen, og græd bittre Taarer.

Nogle Dage efter fik jeg følgende Seddel fra hende.

„Du veed det alt; Du — thi nu bin„der et skrækkeligt Baand os til hinanden. „Du er Fader. Hvad skal jeg giøre? „O! skal jeg kaste mig for hans Fødder og „tilstaae ham' alt; O! hans Glæde gaaer „mig igiennem Sielen; skal jeg vække ham „af den ulykkalige Drøm, som giør ham „saa lykkelig! Raad mig, raad mig, thi „nu raader Du og Fortvivlelsen over mine „Dage. Jeg har Mod til alt, selv til „at døe." — —

Hun havde begyndt paa et par ulæselige Ord til, men jeg kunde see Pennen var faldet hende af Haanden. Jeg svarte hende.

O! Dette Svar var Frugten af det dybeste Overlæg, af den skrækkeligste Vaklen imellem Retfærdighed, Medynk med den glade bedragne Mand og mit Hierte; hun fulgte mit Raad og taug. Hvor var hendes Opførsel rørende mod sin Mand! hun udforskede hans smaae Glæder, hun forekom hans skiulteste Ønsker, men de Kiertegn han viiste hende, trykkede hende til Jorden.

Hvem kan skildre hvad vi leed i de frygtelige lange Maaneder til hendes Nedkomst; da hørte hendes Lidelser op, mine vedvare endnu.

Kort førend den fik jeg endnu en Seddel:

„Jeg overlever det ikke; jeg har bedet „Gud inderlig derom og han vil ogsaa

„bønhøre mig. Hvordan skal han rives ud „af denne sørgelige Vildfarelse? Jeg har lagt „tusinde Planer; — ak! maaskee du ikke „biefalder en eeneste; byt det om med et „dødt Barn; hans Sorg over dets Tab, vil „ikke være saa gyselig som hans Glæde. Dog „giør hvad du vil, men husk, at maaskee „dit Forhold, i et bedre Liv kan tiene til at „bevoelige mig; O! det er ikke for min „Skyld, jeg ikke har tilstaaet alt; jeg vilde „taale hans Forbittrelse, men hans Kum„mer vilde vække et Helvede i mit Bryst. „Lev evig vel! jeg velsigner mit Barn! O! „hvor skielver jeg for at modtage det i „mine Arme. Gud lade mig aldrig see det „paa hans."

Hendes Ønske blev opfyldt. Jeg erfarede hendes Nedkomst, og hendes Død paa

engang; men jeg hørte vort Barn levede og det gav mig en usædvanlig Styrke. Jeg ilede op i Værelserne, og kom ind i Mellemstuen; ligesom jeg vilde træde ind af den eene Dør, hørte jeg et Barn skrige. — Jeg foer tilbage, og gik ind af den anden; der laae hun paa en Leibænk og smilede endnu i Døden. Jeg kastede mig ned ved Siden af hende og kyssede for sidste Gang hendes kolde Læber. Jeg erindrer ikke min Tankegang, men jeg fattede der den fortvivlede Beslutning at tilstaae alt. Jeg hørte en Bevægelse, og foer op. Jeg ilede ind i den anden Stue i den fulde Hensigt at udføre mit grusomme Forsæt.

Den bedrøvede Mand stod midt paa Gulvet, og holdt mit Barn i sine Arme;

Taarene randt ned af hans blege Kinder og han trykkede det omt til sit Bryst.

„O Gud!" sagde han med Inderlighed, og foldede sine Hænder omkring det: „Lad mig dog i det mindste beholde dette!"

Min Siel smeltede; Nei! Jeg kunde ikke rive det Slør fra hans Øine, som var den eeneste lille Trøst han havde tilbage. Mit Mod var borte . . .

Her holdt Haandskrivtet op, skiønt der endnu var adskillige uskrevne Blade tilbage. De kunde saa heller ikke have læst længere; Carl holdt Emilie taus i sine Arme; „Nu forstaaer jeg ham" var alt, hvad hun adskillige Gange efter hinanden i lange Mellemrum kunde sige.

En Dreng havde allerede noget før de holdt op, bragt dem endnu et Brev fra Mildner, det laae i Emilies Skiød. Endelig tog hun det.

„O! jeg begriber" sagde hun sagte, „hvilket Indtryk den Fortælling maatte giøre paa min Fader. O! hvor elsker de mig begge. Nu," blev hun ved, i det hun hurtig vilde aabne det, „seer jeg hvad der bevægede den omme Fader."

Carl greb hende fast om Haanden; „Vie lidt!" stammede han; hun saae forskrækket paa ham; han var bleg og hans Blik hvilede tungt paa hende; Han havde en dybere Ahnelse, end den uskyldige vorte Emilie! „Er du ogsaa forbereedt paa alt?" spurgte han omt.

Hun brød det uden at svare, og begyndte at læse høit.

„Emilie! siger ikke dit beklemte „Hierte, dets stumme giettende Banken, „siger ikke denne rystende Haand Dig, at „den Ulykkelige, som sender Dig dette, er „din Fader . . .“

Hun maatte holde op, thi hun laae besvimet i Carls Arme. Han lagde hende sagte ned ved Bredden af Kilden, og bestænkede hende med det rindende Vand. O det var den elskede hellige Kilde, som kaldte hende tilbage til Livet, og som hellere burde have nægtet hende sin velgiørende Hielp. Hvor lykkelig havde hun ikke været om hun da havde døet i Carls Arme. O! Hvo kan nu beregne Milenes Afstand mellem deres Grave.

Saasnart hun var kommet noget til sig selv igien, forlangte hun med Fasthed at høre Resten; Carl maatte adlyde hende.

Vi veed hvorledes Mildner havde forladt dem hiin Dag i Haugen, hvilket skrækkeligt Minde deres ulykkelige Beslutning havde opvakt hos ham, og hvorledes Frygten for at see sin elskede uskyldige Datter iile de samme Fristelser i Mode, som hendes ulykkelige Forældre laae under for, bestemte ham til at vove det Yderste for at redde dem.

Med denne Beslutning, men med en forvirret Besindelse, og uden en eeneste Tanke paa, hvorledes han vilde udføre sit Forsæt, ilede han i sit Værelse, greb den Pakke, vi nyelig har hørt Indholdet af,

thi en dunkel Følelse sagde ham, at han maaskee vilde behove den, og styrtede med den ind i Lundbergs Værelse.

Denne sad just midt i sin glade Følelse over at see sin Plan lykkes, og beregnede de Glæder, den vilde indbringe ham i Fremtiden da Mildner traadte ind. Han sprang op; thi dennes Bleghed og vilde Øje forskrækkede ham; og da det, som meget naturlig i Øieblikket faldt ham ind, at han formodentligt havde samme Hensigt som forrige gang, sagde han til ham i en temmelig barsk Tone: „Hvad vil De?"

Maaskee havde heele denne Scene taget en ganske anden Vending, dersom ikke Lundbergs haarde Tone lige fra Begyndelsen af havde, om man saa vil, forhærdet Mildners Hierte for den Skaan-

sel og Medlidenhed, som var det eget, og som han saa ganske skyldte den gamle forurettede Mand.

„Hvad jeg vil!“ svarte han, „jeg vil fordre Retfærdighed! Jeg har seet Emilie qvæle sine helligste Følelser for at være Dem lydig, jeg har seet hende i dette Øieblik paa Bredden af Forbrydelsen for at tiltrodse sig et falsk Mod.“

Lundberg smilede.

„Og nu seer jeg hendes Fader lee af hendes Elendighed og hendes Skiændsel;“ blev han forbittret ved.

Disse Ord opbragte Lundberg, han vilde trække i Klokken. Mildner holdt hans Haand. „Hvad vil De?“ raabte han. „Min Datter skal komme op,“ sagde Lundberg, „hun skal bede Dem i min

Nærværelse, forskaane mig for Deres Uartigheder."

„Nei! De skal først høre mig," vedblev Mildner, og saa godt som tvang ham til at sætte sig. Nu fortalte han ham med saa megen Fatning og Sammenhæng, som han endnu var i Stand til, Carls og Emilies Forhold til hinanden, deres Beslutning, og hans Samtale med dem.

Den rørte ham virkelig, skiønt han, der var uden Læsning og uden Bekiendskab med denne Slags Følelser, havde Ondt ved at giøre sig det ret begribeligt; men uden at agte paa det Indtryk, han havde opvakt hos ham, lagde Mildner, som endnu ikke var Herre over sig selv, høist uforsigtig til: „Og Frugten af den Lydighed, som bringer hende til at tilsidesætte sine Følelser, vil ogsaa

bringe hende til, uden hun veed det selv, at tilsidesætte sine Pligter; Den Dyd jeg har lagt i hendes Hierte sætter De en Snare for, som Emilie aldrig vil undgaae; De leder hende selv til Forbrydelsen."

Mildner kunde ikke have sagt noget værre; hans Skildring af deres varme Kierlighed og denne Vending opvakte en fornedrende Idee hos Lundberg; „De har," svarte han med en tvungen og foragtelig Kulde; „De har været Emilies Lærer, og hvis de har opdrøgget hende til at blive en Skiøge, saa giv ikke mig Skylden."

Nu kunde Mildner ikke tvinge sig længer! „Nei! Nei!" raabte han hæftig og ude af sig selv, „Den var min, om jeg taug nu! De har ingen Rettigheder over Emilie uden de Deres Kierlighed til

hende giver Dem; og den De saa koldt kan opofre kan jeg ikke tro De elsker. Jeg elsker hende," blev han ved med Inderlighed og løftede sine Hænder i Veiret, „jeg elsker hende, tilgiv mig barmhiertige Gud! jeg kan ikke see hende saa elendig som jeg. O! hvad er mægtigere end Naturen! i dette Øieblik kan man see, De ikke er Fader."

Taarene styrtede uvilkaarlig ud af hans Øine; Lundberg følte sig midt i sin Forbittrelse rørt, men den ulykkelige Mand tvang sig til at spille sin Rolle til Ende.

„Jeg troer de spiller Comedie!" sagde han kold.

Mildner havde imidlertid skiælvende brudt Pakken; han rakte ham Papirerne,

„Læs" sagde han uforstaaelig og sagte; „læs og vær medlidende."

Lundberg skiød hans Haand tilbage; „jeg vil ikke læse noget, jeg vil ikke høre noget mere!" blev han ved som før.

„Læs" udbrød nu Mildner med en frygtelig Kulde! Jeg har været en skrækkelig Forbryder, læs og saa staaer Emilie i Deres Haand. Jeg vil ikke sige et Ord mere."

Hans Tone og Blik jog en kold Gysen giennem den ulykkelige Mand; han tog Papiret ængstlig, og uden at tale et Ord begyndte han at læse: Mildner kastede sig paa en Stol ligeover for ham og stirrede paa Jorden.

Da Lundberg kom til det Sted, hvor Emilie fortæller Anledningen til

sit Bekiendtskab med ham, standsede han bestyrtset og saae paa Mildner, men denne sad uforandret i samme Stilling. Med bankende Hierte og voxende Uroelighed læste han videre; adskillige Steder maatte han læse om igien fordi han i sin Adspredelse ikke havde forstaaet dem, det lod som han frygtede for at komme til Enden, men endnu var hans hemmelige Mistanke ikke Vished; da han kom til sin Forlovelse med Emilie raabte han forfærdet: „hvad er dette?"

„Min Historie;" svarede Mildner i samme Stilling, og med samme Kulde.

Han blev ved at læse med de skrækkeligste Følelser; endelig kom han til hendes Fald, til hendes Breve, hendes sørgelige Død, til hendes Datter paa hans Arme. Hans

Hierte var bristefærdigt, han havde det eeneste Haab tilbage, at han var bedraget, — at det var Usandhed og kun en List for at bevæge ham, som han dog indsaae havde giort sin Virkning; han følede, han ikke mere kunde tvinge sin Datter, men han var i den hæftigste Uroe. „Mildner, Mildner!" udbrød han endelig i en Tone, som om han ventede Døden eller Livet.

Mildner saae op, blev hans forandrede Træk, hans bævende Læber vaer, og styrtede sig næsten uden Bevidsthed for hans Fødder; den gamle Mand omfavnede Oldingens Knæe.

„Emilie er min Datter!" raabte han fortvivlet.

Lundberg blev afmægtig; Mildner havde neppe saamegen Besindelse, at han kunde bringe ham til rette igien. Dette Tilfælde var ham uventet; han havde giort Regning paa en Strøm af Forbandelser og Bebreidelser, og da nu den gamle Mand endelig kom til sig selv igien, stødte han ham kun sagte tilbage med Haanden, og støttede sit Hoved med Hænderne for Øinene paa Bordet. Mildner betragtede ham længe i den skrækkeligste Uroelighed. „Tael, tael!" udbrød han endelig; Han vilde sagt noget mere eller sagde noget til, som han ikke siden kunde erindre sig, men Lundberg afbrød ham; „Har De hendes Breve?" spurgte han med en sagte og mat Stemme.

Mildner kunde ikke svare derpaa; han pegede paa Omslaget, hvori Papirerne

havde lagt, sank ned igien i Stolen, og stirrede som før paa et Sted.

Lundberg tog dem skielvende ud og kastede sine Øine paa dem; „Det er hendes Haand," raabte han med en fortvivlet Tone; han læste dem langsom igiennem; „og dog — elskede hun mig;" sagde han langsom og mat; han holdt hendes Sedel i sine Hænder, og hensank saaledes i sin forrige Stilling; hvad der nu foregik omtrent i en Time vidste Mildner ikke; han var selv uden Besindelse. Han blev først revet ud af den, ved at høre sit Navn nævne; da han endelig saae op stod Lundberg for ham, med Hænderne paa hans Skuldre.

„Mildner!" sagde han, „jeg tilgiver Dem, De har lidt nok. Emilie!

kan ægte hvem hun vil for mig, men denne Opdagelse overlever jeg ikke."

Han var bleg, og kraftesløs, den dybeste fortærende Kummer stod præget i hans Øine. Hans forhen kolde Hierte var smeltet ved den Lynstraale, der nyelig havde faret igiennem det. Hans elskede Emilies ulykkelige Skiæbne lod ham ahne, at Kierlighed maatte være langt over det Begreb han havde giort sig derom; nu saae han første Gang i den stille tause lykkelige Kone et elendigt Offer for den hævnende Natur, en taalmodig Lidende, der endelig var fortæret af sin Kummer; det alene havde været nok til at knuse hans Hierte, og nu den skrækkelige Overbeviisning at Emilie ikke var hans Datter; at alle de Glæder hun havde skiænket ham,

alle de smaae faderlige Sorger, de Engstelser, hun som Barn havde sat ham i, skulde være forgieves, skulde forsvinde! Besynderligt var det, at han overlevede dette Øieblik, thi hun, som hans hele Væsen hang ved, som var hans eeneste Glæde, og hans eeneste Bekymring, tilhørte ham ikke mere, og det som var det skrækkeligste, havde aldrig tilhørt ham. Det smertede ham ikke, at hans Kone havde bedraget ham; han følede den inderligste Medynk med hende, men en Kummer som ikke lader sig beskrive, over at have følt Faderglæder, og nu dog ikke var Fader, fortærede ham.

Mildner var ikke i Stand til at svare, og den Ulykkelige gav ham heller ikke Tid dertil.

„Hvad har jeg levet for," udbrød han med Hænderne løftet mod Himmelen, i en Tone hvori den ømmeste Kierlighed var blandet med Fortvivlelse. „O! Mildner, Mildner! hvorfor sagde De mig det?"

„Skulde Emilie have sin Moders Skiebne?" stammede denne sagte. „O! jeg sværger Dem ved den barmhiertige Gud, som nu seer os begge, at jeg opdrog hende til at elske og ære Dem, da jeg saae hvorledes Deres Hierte hang ved det Barn, ellers havde jeg flygtet med hende, Gud veed hvorhen. — O Gud, De har selv tvunget mig hertil."

Lundberg rakte ham Haanden; deres skiælvende Hænder bævede endnu stærkere.

„De har Ret," sagde han, „jeg maae frikiende dem; Emilie er frie . . . O! Gud, jeg har jo ikke det mindste at sige over hende, men jeg elsker hende dog saa høit. Gid de aldrig — o! jeg blinde Daare."

Han satte sig mat ned. Mildner, der saae hans knuste Hierte, var i en lige saa piinlig Forfatning.

Endelig udbrød Lundberg igien: „Mildner! Emilie er min Arving; jeg tilgiver Dem alt for min ulykkelige Kones Skyld. Mine egne Følelser sige mig hvad I maae have lidt, men en eneste Betingelse skal D opfylde; lov mig aldrig at opdage hende denne skrækkelige Hemmelighed; lad den døe med os," blev han ved, i det han trykkede Mild-

ners Haand, „o! saa vil den nok ikke være længe til. Lad mig dø i den Tanke, at hun med en datterlig Følelse lukker mine Øine."

„Hun elsker Dem," raabte Mildner sønderknuset, „hun elsker Dem høit, høiere end mig," lagde han sagte og stammende til.

Lundberg rystede med Hovedet, — endelig brast han i Graad og slyngede sine Arme om Mildner.

„Indpræint hende at elske mig," sagde han hulkende, „jeg fordrer meget af Dem, jeg fordrer De skal have Styrke til at dølge for hende, De er hendes Fader. O! lad hende aldrig elske mig mindre."

„Jeg har dulgt det for hende i atten Aar, jeg skal altid dølge det," svarede den ulykkelige Fader.

Det syntes at beroelige Lundberg noget; han blev ved at holde Mildners Haand inden i sin, og stod længe og grundede.

„Jeg maae vel selv," sagde han endelig med et Suk, „forkynde hende mit Samtykke. O! fra dette Øieblik af forekommer det mig, som jeg maae beile til hendes Kierlighed. Men hvorledes skal jeg forkynde ham, at jeg tager mit Ord tilbage."

Mildner maatte endnu engang love ham at tie; og derpaa skiltes de ad.

Det var omtrent Indholdet af Mildners Brev, hvortil var endnu føiet

nogle Linier; men som var saa tykt overstrøget med Blæk, at det var umueligt at læse dem; efter dem stod kun disse Ord: Emilie! vi staae begge i din Haand.

Under Carls afbrudte Læsning, var Emilie smeltet hen i Taarer; de taug begge og vovede ikke at see paa hinanden; „Den ulykkelige Mand" hvidskede endelig Emilie sagte, „han skal altid blive den samme for mig."

Hun taug igien, men med eet slog hun et frygtsomt Øie paa Carl og giorde et Forsøg paa at rive sig los af hans Omfavnelser. „Jeg er født i Forbrydelse!" stammede hun.

Carl søgte at beroelige hende; men hans Ord, hans Bønner, hans brændende Kys vare spildte; „Nei" udbrød hun;

„min Roelighed er for stedse borte. Carl, Carl," sagde hun vildt; „Hvad har da jeg forbrudt?"

„Intet," svarede han mørk, „men ethvert Skridt har Følger."

I det Øieblik traadte Mildner ind til dem; Emilie blegnede, da hun saae ham.

„Forbander du mig Emilie!" sagde han frygtelig! men uden at betænke sig sank hun med de Ord: „min Fader!" i hans Arme.

„Emilie!" jeg har brudt den ulykkelige Mands Hemmelighed, men det forekom mig, som det var en større Forbrydelse at tie. O! mit Barn!" vedblev han og trykkede hende fast i sine Arme! „døer han

kun ikke, hans høieste Ønske i Livet. Nei! Nei! jeg siger intet mere."

Han taug; Carl trykkede hans Haand til sin Mund! „Arme ulykkelige Mand!" sagde han.

Mildner trak ham til sig, „Dig har jeg dog reddet," blev han ved. „Lov mig min Ven! at du med mig vil overgive dig i Guds Villie." Han saae betydende paa Emilie.

Endelig kom de alle understøttede af hinanden til Gaarden; Emilie spurgte strax efter Lundberg; det var endnu ved det samme. Hun traadde med en uvilkaarlig Skielven, men med de helligste Følelser ind til ham.

Han rakte sin Haand imod hende; „Du var længe borte Emilie!“ sagde han mat.

Hun kunde ikke svare; men hun kastede sig ned for Sengen og bedækkede hans Hænder med Kys og Taarer; Det syntes at bestyrtse ham. „Hvad feiler Dig?“ spurgte han forundret.

„De er saa syg min gode kiere Fader!“ svarede Emilie.

Dette Svar lod til at give ham et Glimt af Glæde; hun mærkede det og fra det Øieblik af gik hun ikke ud af hans Værelse. Hun giettede sig til hans Ønsker, forekom hans Villie; kyssede uafladelig hans Hænder, og gav ham de ømmeste kiereste Navne.

„Alting, alting skal jeg giøre," sagde hun betydende, „naar De kun vil blive roelig."

Han rystede med Hovedet.

Hun lod sætte en Feltseng ind i Værelset, som hun om Natten vilde kaste sig paa for at faae en Smule af den Hvile, hun saa høilig trængte til. Carl lod forgieves sporge efter hende. „Jeg kan ikke forlade ham," sagde hun; endelig gik hun dog ud til ham, og omfavnede ham med de Ord: „Carl jeg seer Dig ikke forend han er bedre; han elsker mig saa høit, og seer du ikke min Faders Liv hænger af hans; hils ham og sig ham det."

Hen mod Aften var Lundberg sienssynlig uroeligere end ellers og reiste sig ved enhver Allarm, op i Sengen. Hun saae opmærksom paa ham, og med en underlig

Resignation, maaskee uden at vide det selv klædte hun sig paa, som de ventede Fremmede; derpaa sad hun sig roelig hen ved hans Seng.

Endelig hørte de Rummelen af en Vogn; alting syntes at komme i Bevægelse i Huset og en gammel Tiener, som Lundberg altid havde havt Fortroelighed til, kom ind og sagde i en ligegyldig Tone: „Nu kommer han."

Lundberg foer sammen. Emilie stod op, boiede sig over ham, gav ham et varmt Kys, og sagde fast: „vær roelig."

Hun iilte ud af Værelset; paa Gangen mødte hun Mildner, som den Allarm alting var kommet i, havde lokket til, og som frygtede det værste! „Er han død?" spurgte han skielvende.

„Han lever, han skal leve," sagde Emilie hurtig og med Varme. „Ak! min Datter," raabte Mildner, glad og omfavnede hende.

Hun rev sig los af hans Arme og ilede hen til Trappen, men der foer en Gysen igiennem hende, da Carl kom hende i Mode der.

Hun traadte hen til ham, og sagde i det hun trykkede hans Haand fast imellem sine:

„Himlen holde sin Haand over os, Carl! jeg maae redde dem begge."

Han førte dem hurtig til sine Læber, og henrevet af hendes Enthusiasme, uden at mærke hendes Bleghed og hendes Sitren, uden at ahne hendes Forsæt, udbrød han: „min ædle elskte Emilie!"

I dette Øieblik maatte den berusede Pige antage alt for Samtykke; hun rev sig ud af hans Arme, og ilede ned til Vognen. Justitzraaden var just i Begreb med at stige ud. Hun skiød ham sagte tilbage, hvidskede et par Ord til den gamle Tiener, der atter talte med Kudsken, sprang ind i Kareten, og satte sig hos den bestyrtsede Justitzraad, der mærkede at Vognen vendte og rullede ud af Alleen igien.

Han saae forundret og spørgende paa hende.

Hun greb hans Haand. „Min Fader!“ sagde hun skiælvende og stor, „ligger for Døden; i et saadant Øieblik er det Pligt at sætte sig ud over Convenientsen. Fra Begyndelsen af hans Sygdom har han frygtet for ikke at overleve vort Bryllup;

han har derfor besørget alt dertil og endogsaa ladet os lyse af Prækestolen her. Maaskee kan en uformodentlig Glæde redde ham, men vi har intet Øieblik at spilde, efter alt hvad der er foregaaet vil Præsten upaatvivlelig vie os strax."

Ved de sidste Ord qvaltes næsten hendes Stemme. Justitzraaden, som fandt det altsammen meget sandsynligt, og som hidindtil altid havde tvivlet paa Emilies Godhed for ham, tog i dette Øieblik hendes Ængstlighed for qvindelig Delicatesse, og kyssede henrykt hendes Haand.

De kom til Præsten. Han kiendte Justitzraaden; den gamle Lundbergs Ønske og Sygdom, og efter Emilies Fortælling tog han ikke i Betænkning at forene dem.

Hun blev hans. Den stærke Spænding hun var i, gav hende endogsaa Kraft til med en Slags Rolighed at sige ham det afgiørende Ja. Den Ulykkelige følte ikke sin Tilstand; Begge hendes Fædre svævede hende kun for Øie; hendes berusede Siel leegte med de velgiørende Indtryk, som hendes datterlige ømme Hierte følte, denne Forbindelse maatte giøre paa dem. Kunde hun give Lundberg et større Beviis paa sin Kierlighed? Opfyldte hun ikke nu hendes stakkels Faders hemmelige Ønske, som bævede paa hans Læber, men som hvergang han giorde Forsøg paa at yttre det, vendte tilbage for at knuse hans Hierte? Var det et Tilfælde, eller et Forsyn, at just Justitzraaden skulde komme den Dag, eller at just paa den, denne frygtelige

Opdagelse skulde skee. Ak maaskee nogle flere Timers Mellemrum havde givet hendes Skiebne en mildere Vending.

Justitzraaden førte hende hiem i Triumf. Hun følede ikke endnu sin Ulykke, og smilede kun sørgmodig ad hans Kiertegn. Den glade Brudgom tog hendes Bleghed, og den Kummer, der dog uden at hun selv følte den, endnu stod malet i hendes Øine, for Bekymring over hendes Faders Sygdom, og søgte at trøste hende.

Den gamle Lundberg havde imidlertid været i den ængstligste Uroe. Fra det Øieblik af Emilie forlod Værelset havde han under den piinligste Forlegenhed lyttet efter enhver Lyd, han hørte; hvert Øieblik ventede han Justitzraaden

skulde træde ind; omsider vovede han at spørge den gamle Tiener, hvor de blev af? Denne svarede efter Emilies Befaling, at Frøkenen havde modtaget Hr. Justitzraaden inde paa Salen. Denne Efterretning indeholdt intet som kunde beroelige ham, skiønt han vigtig nok formodede, at hendes Hensigt havde været, at skaane ham selv for den bittre Tilstaaelse, han maatte giøre sin Ven.

Endelig sloi Døren op, og Emilie traadte ind ved Justitzraadens Haand. Lundberg udstødte et smerteligt Suk, og vendte sig ufrievillig til Væggen.

De nærmede sig Sengen! Den arme Emilie skiælvede af Glæde. „Min Fader!“ sagde hun mildt, „jeg forestiller dem her min Mand.“

Det er vanskeligt at sige, om dette Ord gjorde et glad eller smerteligt Indtryk paa Lundberg; det gjorde i det mindste et voldsomt. Han saae forskrækket og taus paa dem.

„Vi ere viede i dette Øieblik," sagde Justitzraaden, smilende.

„Vi vilde overraske Dem, min Fader!" afbrød Emilie ham hurtigt, og bøiede sig over den Syge.

Han slog sine matte Arme omkring hende og trykkede hende fast til sit Bryst. „Ulykkelige Pige!" sagde han sagte, og saa umærkelig at hun neppe forstod det; „Jeg forlangte ikke det Offer!"

Uagtet han mere levende end nogensinde før, følte hvor elendigt det vilde gjøre Emilie, kunde han dog hverken dølge,

eller blive Herre over den Glæde, der fyldte hans Bryst, ved at see sit kiereste Ønske opfyldt, og see sig saaledes elsket af Emilie; i det Øieblik glemte han enten at Emilie ikke var hans Datter, eller han troede Mildner maatte have bedraget sig selv. Han spurgte efter ham.

Denne traadde skielvende ind; man havde ikke endnu sagt ham, hvad der var skeet. Der stod Justitzraaden og saae paa Emilie med brændende Blikke; Glæden lysede af den gamle Lundbergs Øine; Emilie saae taus og smilende paa ham. Han standsede bestyrtset inden for Dørren.

Lundberg rakte Haanden imod ham, og sagde i en levende Tone: „Kom hid min Ven."

Med faae Ord oplostes den heele Gaade for ham. Lundberg trak ham hen til sig, og hvidskede til ham: „De tager Feil, arme Mand! Hun er, hun maae være min Datter. Seer De hvor høit hun elsker mig!"

Den ulykkelige Mildner, som eene var tilfulde i Stand til at bedømme Emilies Skiebne, som maatte føle den endnu skrækkeligere end hun selv, blev selv henrevet af den almindelige Ruus. Han omfavnede Emilie med Taarerne i Øinene, og hvidskede til hende: „Han er reddet, mit Barn! nu er jeg lykkelig." O! begge Fædrene tænkte kun paa dem selv; de glemte at alene deres Egoisme havde fordømt dette Offer, de i dette Øieblik ikke

følede nogen Medlidenhed med, og som kun deres Lykke hindrede fra at begribe sin heele Elendighed.

De satte sig alle i en Kreds om Sengen, og efterhaanden blev de alt mere og mere tause; dog oplivedes Glæden igien, da den gamle Lundberg erklærede, at han følede sig rask, og at han vilde høitideligholde denne Aften oven Senge. De satte sig alle derimod; men dog havde hans pludselige Bedring fornyet den Ruus, som et eneste Øiebliks Eftertanke var istand til at forjage fra dem alle uden Justitzraaden. Ingen, ikke engang Emilie, tænkte paa den ulykkelige Carl.

Han havde seet Justitzraadens Vogn, og havde ahnet Emilies Beslutning; imidlertid havde han dog troet, hun vilde

see Tiden an, og haabede hemmelig, at den gamle Lundberg skulde sætte sig derimod, og at de tidlig eller seent, dog skulde blive lykkelige; skiønt han rigtig nok frygtede for at overlade sig til dette Haab. I saadanne Drømme havde han længe vanket om i Haugen, men endelig drev hans Længsel og hans Nysgierrighed ham op paa Gaarden igien.

Der traf han alting i en glad Tummel; han spurgte forundret, og et eeneste Ord forklarede ham alt. Han stod stiv og kold og bleg, som en Støtte, og talede ikke et Ord. Endelig mærkede han, han begyndte at segne, og havde neppe Kraft til at vinde hen til et Vindue, hvori han stillede sig, indtil han fik saamegen Styrke og

Fatning igien, at han kunde forlade Huset og ile hiem.

Der lod han strax alting pakke ind, og imedens man besørgede en Vogn til ham, skrev han følgende Billet til Emilie; uden nogen Afskeed med sin kiere Skovrider-Familie, kastede han sig paa Vognen i en Slags Bedøvelse, og jog til Byen; kort efter erfoer man, han var reist udenlands.

Her er Seddelen!

„Jeg veed alt; og jeg bebreider Dem „intet; men det er et skrækkeligt Øieblik, „hvori jeg skriver dette. Vor Skiæbne er „aldrig at see hinanden mere; de skrække„ligste Erindringer fordrive os fra hinan„den. Lev — O! hvad skal jeg ønske Dig! „jeg vil ikke ønske Dig Livet, og jeg kan

„ikke ønske Dig Døden. Jeg vil ikke tale „om Giemsel, thi jeg føler det er os begge „lige umueligt at glemme hinanden. Jeg „farer ud i Verden, det er mig ligemeget „hvorhen — men overalt er jeg evig „Deres."

Emilie fik denne Seddel den følgende Morgen, og vædede den med de bitreste Taarer; et par Dage seenere vilde den have knust hendes Hierte, men Lundberg var endnu i Bedring; Mildner følede sig endnu roelig; skiønt han endnu den samme Dag fortalte hende med Engstlighed og et krampagtig Haandtryk Carls Flugt, som han kaldte det, og forlod hende hurtig for at skiule sine Taarer. Emilie veeg ikke fra Lundbergs Seng; det var det eeneste Sted, hvor hun var roelig, og

selv der bragte dog nu Tanken paa Carl, Taarer i hendes Øine. „Jeg kunde jo ikke andet," sukkede hun sagte.

Men ak! hvortil hialp hendes dyre Offer. Lundbergs pludselige Bedring, havde kun været en Følge af hans Siels øienblikkelige Ruus; paa den dobbelte Spænding hans Nerver var kommet i, fulgte nu en dobbelt Slappelse, maaskee det endogsaa befordrede hans Død. Den eeneste Virkning deraf var, at han to Dage efter sødt og med et velsignende Smiil sov ind i Emilies Arme, hvis Øine, ved hans Død oplukkedes for hele sin følgende Elendighed.

Hendes heele øvrige Liv var fra det Øieblik af, stille-taalmodig Kummer og tause Taarer; men der blandede sig endnu en

Draabe Galde i hendes Lidelser, som maaskee var den bittreste hun maatte tomme. Vi skal snart erfare det.

Ved Lundbergs Død var Mildners Mod aldeles sunket; han saae nu først Emilies Lidelser i sin heele Omfang, og saae, han alene var den første egentlige Aarsag dertil, uden at have opnaaet den Nytte eller Roe deraf, som hans bedragne piinte Hierte smigrede sig med. Det var ham umueligt længere at blive i en Tieneste, som han aldrig skulde have traadt ind i, og som Synet af Justitzraaden, der var den næste Aarsag til alle disse Ulykker, og af hans fromme lidende Datter giorde dobbelt bitter. Han forlod Godset og leiede sig ind hos en Bonde et par Miil derfra. Men hans Uroelighed

og hans Kummer fulgte ham overalt; han kunde lige saalidt taale Emilies Fraværelse, som før at see hende daglig, og giorde derfor idelige smaae Reiser efter nogle Ugers Mellemrum derhen, men vendte altid mere bedrøvet tilbage.

Hans mangeaarige Anger, som netop fordi hans Sværmerie holdt Ligevægten med hans Hiertes Godhed, aldrig nogensinde var ganske slukket; Lundbergs Død, hvis Morder han bebreidede sig selv at være; Emilies Lidelser, og Carls omvankende glædeløse Liv, som han alene havde foraarsaget, bragte hans Siel i en vedvarende Spænding, som kun behøvede et eeneste lille Stød for med eet at skille ham ved Forstanden. Bønderne rystede allerede paa Hovedet af ham; thi han talede

sielden faae Ord med dem, og smilede aldrig. Han levede saa at sige kun i sine Lidelser.

Justitzraaden blev endelig opmærksom paa Mildners Forhold og Emilies vedvarende Kummer, som hendes Faders Død alene umuelig kunde giøre saa voldsom. Han forskede og giettede og kom endelig Sandheden temmelig nær. Men den Uvished han var i og hans Mistanke bragte hans Kones Ulykke til sin frygtelige Høide. Han var jaloux og martrede hende uophørlig ved Udbrud af sin Skinsyge, som han forgieves vilde skiule for hende; thi han formodede hun elskede en anden og hans Formodning blev Vished, da han sneeg sig efter hende i Skoven, hvorhen hendes daglige Spadseregang nu var, og

overraskede hende ved Kilden. Hun blev forskrækket, da hun saae ham, og skiulede et Papir hurtig; det var Carls Seddel, som hun altid bar hos sig, og ofte læste ved deres Kierligheds hellige Minde.

O! det var alene af Ømhed for ham, hun skiulede det. Hun frygtede for at bedrøve ham, ved at tilstaae den Kummer, som det dog var hende umuelig at dølge. Havde han seet den, havde han maaskee blevet roelig, ved at indsee hvorlidet han havde at frygte; nu opvakte den derimod den piinligste Mistanke hos ham. Da han taus og forbittret havde fulgt hende hiem, ilede han tilbage til Kilden, og fandt Indskrivten; han blegnede, da han læste den, og uden at tænke paa hvor grusomt det

var, knuste han Steenen i sin Forbittrelse. Han saae med fortærende Vrede, hvorledes hun Dagen derefter, svømmende i Taarer, kom tilbage fra Skoven. Fra det Øieblik af, blev Emilie koldere imod ham, og indsluttede sig mere i sig selv. Han følede sin Uret, og var retskaffen nok til at vilde bære sin Ulykke taus, men han havde ikke Styrke til at modstaae den Mistanke, der fortærede ham. Han lagde Mærke til at Mildners Besøg altid bragte en Straale af Glæde i Emilies Øie, at de altid talede eene og længe sammen, og at hun syntes at lide dobbelt, naar han igien forlod dem; han havde bemærket det saa tit, at han ikke længer kunde tvivle paa, at Mildner jo bragte hende hemmelige Efterretninger fra den ubekiendte Elsker.

Da han en Dag stod ved Vinduet og saae ham komme, var han ikke længer Herre over sig selv.

Han fløi ind i Emilies Værelse, og ude af sig selv raabte han til hende: „Der kommer den gamle Kobler igien; Jeg befaler Dig at sige ham, at det i Dag er sidste Gang jeg taaler hans Besøg her."

Emilie havde aldrig før, saa skrækkeligt følt sin Forfatning, som i dette Øieblik, da hendes elskede ulykkelige Fader, skulde saa grædselig miskiendes, skulde endogsaa forjages af hendes Mand. Hun sittrede og segnede om i Mildners Arme, som traadde ind af Døren. Han blev heftig forskrækket og trængte ind paa hende for at faae Aarsagen at vide. Emilie

var for meget ude af sig selv til at kunde dølge hendes Mands Trudsel.

Den syntes ikke at giøre den mindste Virkning paa ham.

Han taug længe. „Giv mig et Glas Vand!" udbrød han endelig.

Han fik det. „Denne Gift," sagde han i det han hævede Glasset i Veiret. Dog hvorfor gientage hans frygtelige Ord; Hans Forstand var borte.

Justitzraaden kom til, og forskrækkedes over Følgen af sin afsindige Hidsighed. Emilie blev farlig og længe syg og kom sig aldrig tilfulde. Mildner blev bragt i en Pleieanstalt, hvor Justitzraaden sørgede paa det omhyggeligste for ham. Men al Umage for at skaffe ham sin Forstand tilbage var forgieves; og maaskee havde

han da heller aldrig blevet saa lykkelig som nu i sit stille, glade Raserie. Hiin Bog Carl havde flyet ham i Løvhytten, havde denne ikke faaet tilbage igien. Han læste uophørlig i den, og gientog ofte med foldede Hænder: „Nu er jeg her, hvor jeg „miskiendes af ingen, elskes af een og for„staaes af alle."

Emilie fandt nu sit Ophold paa Landet utaaleligt og overtalte sin Mand, som hun i sin Sygdom, da hun vist ventede at døe, havde tilstaaet alt, paa det nær, at Mildner var hendes Fader, til at sælge den og flytte til Byen. Det sidste gik strax for sig, men det første ikke førend efter Emilies Død, som indtraf faae Aar derefter, da han endelig efter at have ladet den i god Roe forfalde, skildte sig ved den.

Mildner fulgte snart efter sin ulykkelige Datter, men han erfarede ikke hendes Død.

Justitzraaden lever endnu stille og ensomt paa et lille Gods i en Afkrog af Jylland. Han har glemt Emilie og hendes Lidelser, og finder nu Fornøielse i at forestaae en Landhusholdning med den tarveligste Oekonomie, og skraber Rigdomme sammen til nogle fattige Beslægtede, der daglig bede til Himlen om hans Endeligt.

For faae Aar siden kom Carl tilbage, bleg og indfalden; Ingen af hans Venner kunde kiende ham igien. Han har aldrig glemt Emilie, og vil aldrig glemme hende; — havde deres Forbindelse hørt op med en mindre voldsom Catastrophe, havde det maaskee dog lykkedes ham. Men paa

et Hierte som hans, og endelig paa ethvert Hierte, maatte en Handling som Emi-lies, og en Stilling som hendes, giøre et uudsletteligt Indtryk. Han følgte sine Eiendomme, og sat heele sin Formue i Vexler; dog havde han endnu ikke bestemt, enten han atter vilde forlade Danmark, eller føre et stille sværmende Liv ved sin elskede Kilde. Dersom han fandt den som før, havde han i Sinde at blive der. Han satte sig paa sin Hest, ilede derud, og steeg af ved Kroen. Han saae den forfaldne Gaard, den forvoxede Hauge, og gik langsom og sørgmodig forbi den. Endelig kom han til Kilden. Han studsede, udstødte et dybt Suk, og forlod den hurtig. Han kastede sig igien paa Hesten, jog ind til Byen og reiste bort for bestandig.

Hvad skulde han der ogsaa? Den simple Løvhytte, de to hellige Bøge, Vidnerne til deres glade uskyldige og saa ulykkelige Kierlighed var forsvundet. Kilden er der vel endnu, men Indskriften, de smaae simple Steene, den Græsbænk han selv havde opkastet, er borte. En tilhugget Marmorblok hvælver sig over den og bærer en Urne, paa hvis Spidse tvende hvide Duer, et Emblem paa søsterlig Kierlighed, flagrer imod hinanden; paa det rødbrune Marmor staaer med gyldne Ziffer: Louises Kilde.

Trykfeil.

Første Deel.

Sid. 28. Lin. 11 agte læs: sagte
— 33. — 5. neden fra Aftes læs: Aften
— 38. — 5. tilende læs: tilende
— 242. — 5. det veed jeg vil læs: det veed jeg, vil

Anden-Deel.

Sid. 29. Lin. 10. ta onde læs: ton onde
— ‘ — 13. dout læs: doux
— 42. — 3. ta onde læs: ton onde
— ‘ — 5. iuconude læs: inconnu de
— 52. — 3. nedenfra, hende læs: hendes
— 55. — 4. nedenfra, anden læs: andens
— 93. — 3. yntes læs: syntes
— 109. — 5. det en læs: det er en
— ‘ — 4. fra neden, at læs: af
— 148. — 3. som læs: om
— 158. — 3. neden fra, bedre paa, læs: bedre, paa
— 162. — 2. ud af skiønt, det, læs: udaf, skiønt det
— 181. — 2. til. Lydighed læs: til Lydighed.
— 183. — 11. først læs: før
— 190. — 13. bleve læs: blive
— 216. — 3. hun spiste læs: han spiste
— 224. — 7. undtager læs: undtages
— 241. — sidste, affige mig hendes læs: affige hendes